CÍRKEV JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ • ŘÍJEN 2013

Liahona

Více dospívajících chodí do chrámu – pomozte jim s přípravou, str. 18

Když začnete misii vidět novýma očima, str. 42

Jak vám biskup může pomoci s pokáním, str. 58

Ježíš řekl: Milujte každého – i protivy, str. 68

„I když se ve své současné životní situaci možná cítíme ztraceni, Bůh nám dává naději v podobě svého světla – slibuje nám, že ozáří cestu před námi a ukáže nám, kudy se dostat ven z temnoty."

President Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu, „Naděje Božího světla", *Liahona*, květen 2013, 70.

Liahona, říjen 2013

20

POSELSTVÍ

4 **Poselství Prvního předsednictva – Naše zodpovědnost zachránit**
President Thomas S. Monson

7 **Poselství navštěvujících učitelek – Božské poslání Ježíše Krista – Stvořitel**

HLAVNÍ ČLÁNKY

12 **Hraj dobře svou roli**
Starší Quentin L. Cook
Když je anonymita snazší než kdykoli předtím, je důležitou zásadou to, abychom nenosili masku a abychom byli věrni víře.

18 **Dospívající a chrámové smlouvy**
Gary a Susan Carterovi
Nyní je čas začít připravovat vaše děti na vstup do chrámu.

20 **Naše velké misionářské dědictví**
LaRene Porter Gauntová a Linda Dekker Lopezová
Všichni misionáři, minulí i současní, slouží s nadějí, že druhým lidem zlepší život.

26 **Připraveni na den bitvy**
Starší Eduardo Gavarret
I ty nejprostší zásady mají rozhodující vliv na to, jak obstojíme v životních bitvách.

30 **Urychlování práce na spasení**
Členství v Pánově Církvi znamená povolání být plně zapojen v Jeho práci.

34 **Jak se stát pokojným člověkem**
Matthew D. Flitton
Evangelium změnilo srdce jednoho muže – a sjednotilo jeho rodinu.

RUBRIKY

8 **Zápisník z říjnové konference – Náměty ke generální konferenci**
Tina Spencerová

9 **Zásady z brožurky *Pro posílení mládeže*: Fyzické a duševní zdraví**

10 **Zprávy z Církve**

38 **Hlasy Svatých posledních dnů**

80 **Než se sejdeme zas: Klení**
R. Val Johnson

NA OBÁLCE
Vpředu: Fotoilustrace Cody Bell.
Vzadu: Fotoilustrace Cody Bell.
Vnitřní přední obálka: Fotoilustrace iStockphoto/Thinkstock.

MLADÍ DOSPĚLÍ

MLÁDEŽ

DĚTI

42 **Jak mohu být úspěšnou misionářkou?**
Lauren Bangerter Wildeová
Na každém kroku jsme čelily odmítnutí a já jsem si zoufala. Musela jsem najít novou definici úspěchu.

Zkuste v tomto čísle najít schovanou liahonu. Nápověda: Podělte se o ovoce.

46 **Jak se stát misionářem následujícím příručku Kažte evangelium mé**
Starší David A. Bednar
Těchto pět požadavků vám pomůže stát se lepším misionářem.

51 **Usměj se a odmítni**
Hazel Marie Tibuleová
Jak jsem mohla odmítnout pozvání od presidenta společnosti?

52 **Pro posílení mládeže – Buďte silní, buďte zdraví, buďte chytří**
Starší Adrián Ochoa
Obujte si tenisky a dejte se do toho!

54 **Kráčejte v Jeho šlépějích**
Melissa Zentenová
Stát se takovým jako je Ježíš Kristus nám může připadat jako fyzika pro pokročilé, ale stačí udělat první krok a proces se zahájí.

56 **Otázky a odpovědi**
Co mám říct nečlenům, kteří se ptají, proč někteří členové Církve nežijí podle našich měřítek?

58 **Co musím vyznat svému biskupovi a proč?**
Starší C. Scott Grow
Pokání je osobní věc mezi Pánem a mnou. Proč ještě musím mluvit se svým biskupem?

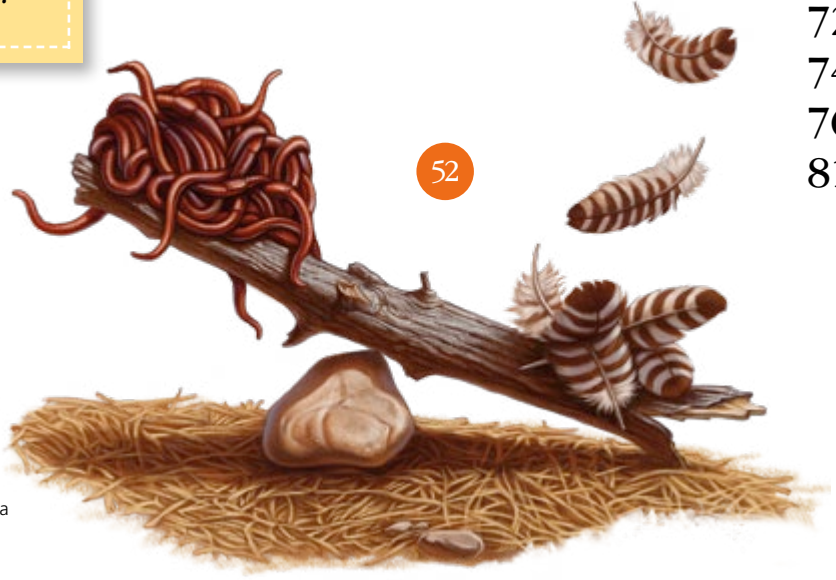

61 **Pozvěte Spasitele dál**
Starší O. Vincent Haleck
Spasitel čeká na to, až ho pozvete do svého života!

62 **Zbrusu nový jáhen**
Jane McBride Choateová
Benji si dělal starosti s roznášením svátosti. Opravdu to zvládne?

64 **Na cestě: Čekání ve Winter Quarters**
Jennifer Maddyová

66 **Svatí se zastavují ve Winter Quarters**
Arie Van De Graaff

67 **Zvláštní svědek – Jak mluví Ježíš Kristus k prorokům?**
Starší D. Todd Christofferson

68 **Pomoc pro Violet**
Charlotte Mae Sheppardová
Violet se k Emmě vždy chovala ošklivě. Proč by se k ní měla Emma chovat hezky?

70 **Přineste si Primárky domů – Budu se o evangelium dělit se všemi Božími dětmi**

72 **Camille z New Yorku**

74 **Naše stránka**

76 **Pro malé děti**

81 **Představení proroka: David O. McKay**

ŘÍJEN 2013, 21. ROČNÍK, ČÍSLO 3
LIAHONA 10790 121
Oficiální mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apoštolů: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Šéfredaktor: Craig A. Cardon
Poradci: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Výkonný ředitel: David T. Warner
Ředitel podpory rodiny a členů: Vincent A. Vaughn
Ředitel církevních časopisů: Allan R. Loyborg
Manažer obchodu: Garff Cannon

Výkonný redaktor: R. Val Johnson
Asistenti výkonného redaktora: Ryan Carr, LaRene Porter Gauntová
Asistent publikací: Melissa Zentenová
Autorský a redakční tým: Susan Barrettová, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedmanová, Lori Fullerová, Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jonesová, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen
Ředitel pro grafickou úpravu: Tadd R. Peterson
Designérský tým: Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Kerry Lynn C. Herrinová, Colleen Hinckleyová, Eric P. Johnsen, Susan Lofgrenová, Scott M. Mooy, Brad Teare
Koordinátor pro duševní vlastnictví: Collette Nebeker Auneová
Vedoucí výroby časopisu: Jane Ann Petersová
Produkční tým: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridgeová, Julie Burdettová, Bryan W. Gygi, Denise Kirbyová, Ginny J. Nilsonová, Gayle Tate Raffertyová
Příprava tisku: Jeff L. Martin

Ředitel pro tisk: Craig K. Sedgwick
Ředitel pro distribuci: Stephen R. Christiansen

Překlad: Martin Prachař

Distribuce:
Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informace o předplatném:
Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení Customer Service
Bezplatná linka: 00800 2950 2950
Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Web: store.lds.org
Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte online na adrese liahona.lds.org; poštou na adresu: *Liahoně*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; nebo na e-mail: liahona@ldschurch.org.

Liahona (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas" nebo „ukazatel") je vydávána albánsky, arménsky, bislamsky, bulharsky, kambodžsky, cebuánsky, čínsky, chorvatsky, česky, dánsky, holandsky, anglicky, estonsky, fidžijsky, finsky, francouzsky, německy, řecky, haitsky, maďarsky, islandsky, indonésky, italsky, japonsky, kiribatsky, korejsky, lotyšsky, litevsky, malgašsky, maršalsky, mongolsky, norsky, polsky, portugalsky, rumunsky, rusky, samoánsky, slovinsky, španělsky, švédsky, svahilsky, tagalšsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena. Vytištěno ve Spojených státech amerických.

Text a obrazový materiál v *Liahoně* může být kopírován pro příležitostné neobchodní použití v Církvi nebo v rodině. Obrazový materiál nesmí být kopírován, pokud řádek s údaji o autorovi kopírování zakazuje. S případnými dotazy ohledně copyrightu se obracejte na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
October 2013, Vol. 21 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Czech (ISSN 1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Náměty pro rodinný domácí večer

Toto číslo obsahuje články i činnosti, které je možné využít při rodinném domácím večeru. Níže jsou uvedeny dva náměty.

FOTOILUSTRACE CRAIG DIMOND

„Jak se stát misionářem následujícím příručku Kažte evangelium mé", strana 46: Zvažte možnost diskutovat jako rodina o pěti vlastnostech misionářů následujících příručku *Kažte evangelium mé*. Pak zkuste procvičovat uvedené zásady. Mohli byste si společně krátce připomenout oddíl z příručky *Kažte evangelium mé* a nechat každého člena rodiny cvičně učit část misionářské lekce, zatímco ostatní členové budou představovat, že jsou zájemci. Mohli byste diskutovat o obtížích misionářské práce a přijít s náměty, jak rozvíjet vlastnosti, které popisuje starší David A. Bednar.

„Buďte silní, buďte zdraví, buďte chytří", strana 52: Až si přečtete článek staršího Adriána Ochoy, mohli byste si naplánovat činnost, která vaší rodině umožní věnovat se fyzickým aktivitám společně. Mohli byste si zahrát nějaký zápas nebo jít na procházku. Dbejte na to, aby se členové rodiny mohli zapojit způsobem odpovídajícím jejich věku a schopnostem (starší děti by například mohli pomáhat mladším sourozencům). Po této činnosti s rodinou diskutujte o tom, jak nám fyzicky prospívá aktivní životní styl. Také byste si mohli naplánovat, jak budete jako rodina pokračovat v následování rady proroků, kteří učí, že máme pečovat o své tělo.

VE SVÉM JAZYCE

Liahona a další církevní materiály jsou dostupné v mnoha jazycích na **languages.lds.org**.

TÉMATA V TOMTO ČÍSLE

Čísla udávají stránku, na které článek začíná.

aktivizace, *4, 30, 38*
bezúhonnost, *12, 51*
biskupové, *58*
cíle, *12, 54*
děti, *76*
Duch Svatý, *41, 46*
historie Církve, *64, 66*
chrám, *18, 34*
jazyk, *80*
Ježíš Kristus, *7, 76*
Kažte evangelium mé, *42, 46, 54*
klení, *80*
kněžství, *62, 76*
křesťanské vlastnosti, *54*
McKay, David O., *81*
měřítka, *56, 80*
misionářská práce, *20, 30, 40, 42, 46, 61, 70, 72*
odpuštění, *58, 68*
pionýři, *64*
pokání, *58*
pokoj, *34*
pokušení, *51, 80*
pravá láska, *4, 20, 34, 68*
proroci, *67*
protivenství, *42, 64, 68*
přátelství, *39, 40, 72*
příklad, *12, 56*
příprava, *26*
Slovo moudrosti, *9, 51, 52*
souzení, *56*
Stvoření, *7*
vyznání, *58*
zdraví, *9, 52*
zjevení, *67*

President
Thomas S. Monson

NAŠE ZODPOVĚDNOST zachránit

Pro Svaté posledních dnů má potřeba zachránit naše bratry a sestry, kteří z nějakého důvodu přestali nebo přestávají být aktivní v Církvi, věčný význam. Víme o takových lidech, kteří kdysi přijali evangelium? Pokud ano, jakou máme zodpovědnost je zachránit?

Zamyslete se nad oněmi ztracenými mezi těmi, kteří jsou staří, ovdovělí a nemocní. Až příliš často se nalézají ve vyprahlé a bezútěšné pustině odloučení, které se říká osamělost. Když odejde mládí, když se zdraví zhoršuje, když ubývá sil, když světlo naděje jen tlumeně bliká, může je podpořit a podepřít pomocná ruka a srdce znalé soucitu.

Jsou tu samozřejmě i další, kteří potřebují zachránit. Někteří zápolí s hříchem, jiní bloudí kvůli strachu, lhostejnosti nebo neznalosti. Z nějakého důvodu se oddělili od aktivity v Církvi. A téměř jistě zůstanou ztraceni, pokud se v nás – aktivních členech Církve – neprobudí touha zachránit je a osvobodit je.

Někdo, kdo ukáže cestu

Před časem jsem dostal dopis od jednoho muže, který zbloudil z Církve. Je charakteristický pro příliš mnoho našich členů. Poté, co vysvětlil, jak se stal neaktivní, napsal:

„Míval jsem toho hodně a teď toho mám tak málo. Jsem nešťastný a mám pocit, jako by se mi nic nedařilo. Evangelium se mi nikdy neztratilo ze srdce, i když se mi ztratilo ze života. Prosím o vaše modlitby.

Nezapomínejte prosím na nás, kteří jsme tady venku – na ztracené Svaté posledních dnů. Vím, kde Církev je, ale někdy si myslím, že potřebuji někoho, kdo mi ukáže cestu, povzbudí mě, zbaví mě strachu a vydá mi svědectví.“

Při četbě tohoto dopisu jsem si vzpomněl na svou návštěvu jedné z nejvýznamnějších uměleckých galerií světa – slavného muzea Victoria and Albert Museum v Londýně. V nádherném rámu je zde vystaveno mistrovské dílo, které v roce 1831 namaloval Joseph Mallord William Turner. Na obraze vidíme těžká černá mračna a zuřivě rozbouřené moře, jež jsou varovnou předzvěstí nebezpečí a smrti. V dáli probleskuje světlo ze ztroskotaného plavidla. V popředí je velký záchranný člun vyzdvihovaný do výšky dalšími a dalšími vlnami zpěněné vody. Muži se mocně opírají do vesel a záchranný člun se noří do bouře. Na břehu stojí žena a dvě děti, promáčení deštěm a bičovaní větrem. Úzkostlivě hledí na moře. V duchu jsem si název obrazu zkrátil. Pojmenoval jsem si ho *Záchranná akce*.[1]

Uprostřed bouří života číhá nebezpečí. Muži a ženy, chlapci a dívky zjišťují, že ztroskotali a hrozí jim zničení. Kdo se ujme řízení záchranného člunu, kdo se vzdá pohodlí domova a rodiny a vydá se zachraňovat?

Náš úkol není nesplnitelný. Jsme v Pánově službě, máme nárok na Jeho pomoc.

Když Mistr sloužil mezi lidmi, povolal v Galileji rybáře, aby opustili sítě a následovali Ho, slovy: „Učiním vás rybáře lidí.“[2] Kéž se připojíme k šikům rybářů mužů a žen, abychom mohli pomoci, jak nejlépe dokážeme.

LIFEBOAT AND MANBY APPARATUS GOING OFF TO A STRANDED VESSEL MAKING SIGNAL (BLUE LIGHTS) OF DISTRESS, JOSEPH MALLORD WILLIAM TURNER © VICTORIA AND ALBERT MUSEUM, LONDON, WWW.VANDAIMAGES.COM

Naší povinností je podat pomocnou ruku, abychom zachránili ty, kteří opustili bezpečí aktivity, tak aby mohli být uvedeni k Pánově stolu a hodovat na Jeho slově, těšit se ze společenství Jeho Ducha a nebýt již „hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácí Boží“.[3]

Zásada lásky

Zjistil jsem, že existují dva základní důvody, které z velké části vysvětlují návrat k aktivitě a změny postojů, návyků a činů. Zaprvé – někteří se vracejí proto, že jim někdo ukázal jejich věčné možnosti a pomohl jim rozhodnout se, že jich chtějí dosáhnout. Méně aktivní nemohou zůstat dlouho spokojení s průměrností, když vidí, že mají na dosah výtečnost.

Zadruhé – jiní se vracejí, protože jejich blízcí nebo „spoluměšťané svatých“ se řídili napomenutím Spasitele, milovali své bližní jako sebe samé[4] a pomohli naplnit jejich sny a uskutečnit jejich touhy.

Katalyzátorem v tomto procesu byla – a stále bude – zásada lásky.

Lidé z Turnerova obrazu, kteří ztroskotali na moři zmítaném bouří, se ve skutečnosti velmi podobají mnoha našim méně aktivním členům, kteří čekají, až je zachrání ti, kteří řídí záchranné čluny. Jejich srdce touží po pomoci. Matky a otcové se modlí za své syny a dcery. Manželky vznášejí prosby k nebi, aby někdo nabídl pomocnou ruku jejich manželovi. Někdy se děti modlí za své rodiče.

Já se modlím, abychom měli touhu zachránit méně aktivní a přivést je zpět k radosti evangelia Ježíše Krista, aby se společně s námi všemi mohli podílet na všem, co plné členství nabízí.

Kéž podáme pomocnou ruku k záchraně ztracených, kteří nás obklopují: starých, ovdovělých, nemocných, lidí s postižením, méně aktivních a těch, kteří nedodržují přikázání. Kéž jim nabídneme pomocnou ruku a srdce znalé soucitu. Tím jim přineseme do srdce radost a pocítíme ono nádherné uspokojení, které k nám přichází, když pomůžeme druhému člověku na cestě k věčnému životu. ■

ODKAZY

1. Celý název obrazu zní *Life-Boat and Manby Apparatus Going Off to a Stranded Vessel Making Signal (Blue Lights) of Distress [Záchranný člun s Manbyho aparátem vyplouvá ke ztroskotanému plavidlu signalizujícímu (modrým světlem) stav nouze].*
2. Matouš 4:19.
3. Efezským 2:19.
4. Viz Matouš 22:39.

NÁMĚTY PRO VÝUKU Z TOHOTO POSELSTVÍ

Lidem, které navštěvujete, můžete položit otázku, zda znají někoho, kdo má potíže s chozením na shromáždění. Můžete si zvolit jednoho člověka a diskutovat o tom, jak mu můžete projevit lásku, například tím, že ho pozvete na rodinný domácí večer nebo na návštěvu.

Dárek od Jen

Josi S. Kilpacková

Ve druhém ročníku střední školy jsem udělala řadu nesprávných rozhodnutí. Tato rozhodnutí vedla k vážným následkům a smutku a já jsem se rozhodla, že letních prázdnin využiji k tomu, abych začala svou situaci měnit. Na začátku dalšího školního roku jsem si pokaždé snědla oběd v šatně nebo na prázdné chodbě, abych se vyhnula špatným vztahům, které jen čekaly na to, až mě opět přivítají.

Ještě nikdy jsem se necítila tak osamělá.

Pak mi Bůh dal dárek – poslal mi Jen. Nikdy mě neodsuzovala kvůli chybám, které jsem udělala, ale povzbuzovala mě, abych šla dál správným směrem. Vědomí, že ona bude ve škole, mi pomohlo číst dále písma a pečovat o své svědectví. Ještě než přišla maturita, sama sobě jsem dokázala, že jsem odhodlaná se změnit.

Někdy si říkám, kde bych dnes byla, kdyby mi Jen nepodala pomocnou ruku. Dokázala bych se bez ní držet svých zásad? To se naštěstí nikdy nedozvím, protože ona byla vždy, celým srdcem připravená a ochotná mi pomoci.

Autorka žije v Utahu v USA.

Jak zachránit druhé

President Thomas S. Monson učí, že máme podávat pomocnou ruku druhým, včetně lidí starých, ovdovělých, nemocných, méně aktivních a těch, kteří potřebují zvláštní pomoc. Podívejte se na obrázky dole a zakroužkujte ty, které zobrazují něco, čím byste mohli ostatním pomoci.

Na řádky dole napište několik příkladů, jak můžete druhým pomáhat. Můžete použít nápady z obrázků.

_____

_____

_____

_____

ILUSTRACE ADAM KOFORD

S modlitbou si prostudujte tento materiál a snažte se poznat, co z toho máte předat sestrám, které navštěvujete. Jak porozumění životu a poslání Spasitele posílí vaši víru v Něho a požehná těm, nad kterými bdíte? Další informace viz ***reliefsociety.lds.org****.*

Božské poslání Ježíše Krista – Stvořitel

Toto je první poselství navštěvujících učitelek ze série, která se věnuje Spasitelovu poslání z různých hledisek.

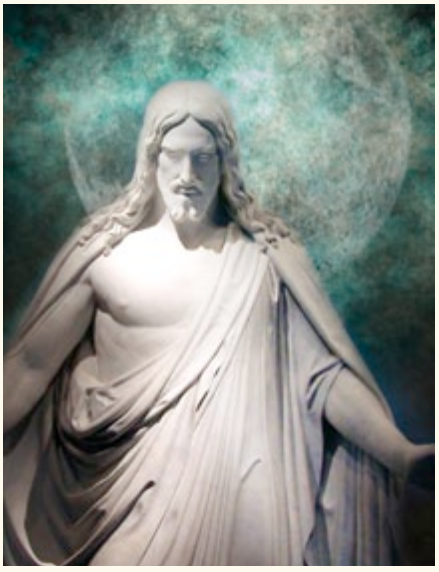

Ježíš Kristus „stvořil … nebesa a zemi“. (3. Nefi 9:15.) Učinil tak prostřednictvím moci kněžství, pod vedením našeho Nebeského Otce. (Viz Mojžíš 1:33.)

„Jak vděční máme být za to, že moudrý Stvořitel stvořil zemi a umístil nás sem,“ řekl president Thomas S. Monson, „abychom mohli projít zkouškami a prokázat, co v nás je, abychom se stali způsobilými pro vše, co pro nás Bůh připravil.“[1] Když svou svobodu jednání používáme k tomu, abychom byli poslušni Božích přikázání a činili pokání, stáváme se způsobilými vrátit se k Němu a žít s Ním.

President Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu, řekl o stvoření toto:

„Kvůli nám Bůh stvořil vesmír! …

Toto je paradox člověka: ve srovnání s Bohem není člověk ničím, a přesto jsme pro Boha vším.“[2] Poznání, že Ježíš Kristus pro nás stvořil zem, protože pro Nebeského Otce jsme vším, může pomoci prohloubit lásku, kterou k Nim chováme.

Z písem

Jan 1:3; Židům 1:1–2; Mosiáš 3:8; Mojžíš 1:30–33, 35–39; Abraham 3:24–25

ODKAZY

1. Thomas S. Monson, „Běh života“, *Liahona,* květen 2012, 91.
2. Dieter F. Uchtdorf, „Pro Něho jste důležití“, *Liahona,* listopad 2011, 20.
3. Joseph Smith, *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 171.
4. *Daughters in My Kingdom,* 171.
5. Joseph Smith, *Daughters in My Kingdom,* 169.

CO MOHU DĚLAT?

1. Jak snaha porozumět naší božské přirozenosti posiluje naši lásku ke Spasiteli?
2. Jak můžeme Bohu projevit vděčnost za to, co stvořil?

FOTO *KRISTA* DAVID NYSTUL; POZADÍ HEMERA/THINKSTOCK

Z naší historie

Byli jsme stvořeni podle obrazu Božího (viz Mojžíš 2:26–27) a máme božský potenciál. Prorok Joseph Smith nabádal sestry v Pomocném sdružení, aby „žily tak, aby dosáhly [svých] výsad“.[3] Na základě tohoto povzbuzení jsou sestry v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů učeny, aby žily tak, aby dosáhly svého božského potenciálu tím, že naplní účely, které pro ně Bůh má. „Když porozumějí tomu, kdo opravdu jsou – Boží dcery, s vrozenou schopností milovat druhé a pečovat o ně – dosáhnou svého potenciálu svaté ženy.“[4]

„Nyní jste v situaci, kdy můžete jednat podle oněch náklonností, které vám Bůh zasadil do srdce,“ řekl Prorok Joseph Smith. „Pokud žijete podle těchto zásad, je to úžasné a velkolepé! – Pokud žijete tak, abyste dosáhly svých výsad, andělům nebude možné zabránit v tom, aby byli vašimi společníky.“[5]

NÁMĚTY KE GENERÁLNÍ KONFERENCI

Tina Spencerová

„Hádej, kdo k nám dnes přijde na večeři.“

Patnáct dní před začátkem každé generální konference naše rodina vyvěsí náš znak, což znamená, že začíná hra „Hádej, kdo k nám přijde na večeři“. K němu připojíme nejnovější fotografie našich proroků, vidoucích a zjevovatelů z předchozího konferenčního vydání církevních časopisů.

Připravím se tím, že prostuduji informace o prorokovi, kterého ten den večer pozveme. Někdy v domě najdu předměty, které představují něco z toho, co jsem se dozvěděla, a ty položím na tác. Při večeři vyprávím o každém předmětu nějaký příběh a všichni se snaží uhodnout, o koho jde. Jindy vyprávím jeden nebo dva příběhy, které tento prorok řekl na předchozí generální konferenci.

Jsem překvapená, kolik si toho naše děti pamatují o našich milovaných prorocích a apoštolech, a vím, že tato jednoduchá hra pomohla i mně více si tyto skvělé muže oblíbit a více je poznat.

Moje vlastní kopie konferenčních proslovů

Když nás během konference kůlu navštívil starší Neil L. Andersen z Kvora Dvanácti apoštolů a jeho manželka Kathy, sestra Andersenová vyprávěla jeden příběh. Řekla, že když žili ve Francii, připravovala fotokopie konferečních proslovů pro všechny jejich děti – i pro ty nejmenší. Šokovalo ji, když zjistila, že cena za kopírování je velmi vysoká. Pak ji ale napadlo: „Jakou cenu pro tebe má to, že tvoje rodina má slova proroků?“

Tento příběh na mě opravdu zapůsobil a proto jsem každému v naší rodině pořídila jeho kopii proslovů z konference. Naše dcery tím byly nadšené. Využili jsme je při rodinném domácím večeru a při studiu písem. Měla jsem velkou radost, když jsem viděla, že jedna dcera si proslovy sama čte a označuje si je zvýrazňovačem. Druhá dcera, která byla nedávno pokřtěna, mě prosila, abychom si proslovy četly spolu, jen my dvě.

Výzva z konference

Když jsem na Pomocném sdružení učila lekci, vyzvala jsem sestry, aby si připomněly proslovy z předchozí konference; některé sestry si proslovy znovu přečetly, jiné se na ně podívaly na internetu. Několik sester hovořilo o tom, že se díky tomu cítí mnohem lépe připravené na nadcházející konferenci. ■

Autorka žije ve státě Washington v USA.

FOTOILUSTRACE CARLOS ISRAEL GUTIÉRREZ ROBLES

FYZICKÉ A DUŠEVNÍ ZDRAVÍ

Pro některé mladé lidi se může neúspěch v dodržování zásad fyzické zdatnosti stát vážnou překážkou při hledání přátel a budování sebevědomí. Fyzické a duševní zdraví je navíc zásadní, avšak často podceňovanou součástí přípravy na službu na misii. Na straně 52–53 tohoto vydání starší Adrián Ochoa ze Sedmdesáti hovoří o tom, jak správná péče o tělo může chránit naše fyzické a duševní zdraví. Připomíná nám, abychom uplatňovali a dodržovali Slovo moudrosti (viz NaS 89) a byli tak zdravější a šťastnější. Díky tomu, že svým dětem pomůžete osvojit si a uplatňovat zásady fyzického a duševního zdraví, budou schopny posilovat své sebevědomí a připravovat se na budoucí službu.

Jak starší Ochoa říká: „Péče o tělo žehná také vaší mysli a pomáhá vám pamatovat na to, že jste děti Boží a že můžete být sebejistí a šťastní. Naše duševní, fyzická a duchovní stránka jsou spolu navzájem svázány.“

Náměty pro výuku mládeže

- Společně si přečtěte článek staršího Ochoy a vytvořte pro svou rodinu plán cvičení s konkrétními reálnými cíly na posílení zdatnosti.
- Se svými dospívajícími dětmi si přečtěte část o fyzickém a duševním zdraví v brožurce *Pro posílení mládeže*. (Strana 25–27.) Diskutujte o tom, co to znamená být duševně zdravý.
- Zazpívejte si společně píseň „Though Deepening Trials“ (*Hymns,* no. 122) a diskutujte o tom, čemu nás vzkříšení učí o důležitosti našeho fyzického těla.
- Prostudujte si verše z písem uvedené v tomto článku a diskutujte o tom, čemu nás učí o fyzickém a duševním zdraví.

Náměty pro výuku dětí

- Ukažte svému dítěti obrázek chrámu. Promluvte si o tom, co to znamená, když apoštol Pavel učí, že naše tělo je „chrám Ducha svatého“ (1. Korintským 6:19), a jak nám tato znalost může pomoci pečovat o naše tělo a mysl.
- Napište seznam hodnotných odpočinkových činností, které by vaše dítě rádo dělalo s rodinou. Pak vytvořte plán, jak tyto činnosti začlenit do života vaší rodiny.
- Diskutujte o tom, jak chápat a zvládat pocity, včetně hněvu nebo smutku. Zazpívejte „Jsi-li šťastný“ (*Písně pro děti,* 85), „I'm Trying to Be Like Jesus“ (*Children's Songbook,* 78) nebo jinou píseň o pocitech a o správných rozhodnutích. ■

SOUVISEJÍCÍ VERŠE Z PÍSEM

Přísloví 16:32
Daniel 1:3–20
Lukáš 21:19
Římanům 12:1–2
1. Korintským 6:19–20
1. Tessalonicenským 5:14
Alma 38:12; 53:20
Nauka a smlouvy 88:15; 89

ILUSTRACE TAIA MORLEYOVÁ

ZPRÁVY Z CÍRKVE

Další zprávy z Církve a informace o událostech a akcích najdete na news.lds.org.

Členové si mohou vyžádat svou kněžskou linii pravomoci

Ryan Morgenegg
Church News

Církev nyní může členům poskytnout informace o kněžské linii pravomoci v rámci služby na vyžádání. Kněžská linie pravomoci je schéma postupně zobrazující jednotlivá vysvěcení, jejichž posloupnost se dá dohledat zpět k raným začátkům Církve a nakonec až k Spasiteli.

Ačkoli může být v členově osobní linii pravomoci uveden i nositel kněžství, který má úřad sedmdesátníka, pro tento úřad sedmdesátníka se neuchovává žádná oddělená linie pravomoci. Rovněž vysvěcení biskupové a patriarchové sledují svou kněžskou linii pravomoci po linii, skrze kterou byli vysvěceni do úřadu vysokého kněze.

Od Církve si lze vyžádat pouze informace o linii pravomoci Melchisedechova kněžství; linie Aronova kněžství nejsou k dispozici. Členové si mohou vyžádat informace o linii pravomoci Melchisedechova kněžství jen pro sebe, pro dítě, které s nimi žije v jedné domácnosti, nebo pro mladého misionáře, jenž v současné době slouží na misii. Tyto dokumenty nejsou oficiálními záznamy Církve.

Pokud si přejete vyžádat svou kněžskou linii pravomoci, uveďte své celé úředně platné jméno, datum narození, číslo záznamu o členství (jež je uvedeno na chrámovém doporučení nebo ho lze získat od vašeho referenta sboru), jméno bratra, který vás vysvětil do úřadu staršího nebo vysokého kněze (pokud ho znáte), a svou zpáteční adresu a telefonní číslo nebo e-mailovou adresu.

Svou žádost pošlete na adresu:
Priesthood Line of Authority
Global Service Center
120 North 200 West
Salt Lake City, Utah 84103-1514, USA
Fax: 1-801-240-6816
Telefon: 001-800-453-3860, linka 2-3500
E-mail: E-mail zašlete na adresu lineofauthority@ldschurch.org a jako předmět uveďte „PLA“. Obratem obdržíte formulář, který vyplníte a zašlete zpět (jedná se o automatickou odpověď na každý e-mail, v jehož předmětu je uvedeno „PLA“). ■

KRISTUS VYSVĚCUJE DVANÁCT APOŠTOLŮ, HARRY ANDERSON © IRI

Kněžská linie pravomoci těch, kteří vykonávají obřady, může být vysledována až zpět ke Spasiteli.

FOTOGRAFII LASKAVĚ POSKYTLA MONGOLSKÁ MISIE ULÁNBÁTAR

Tanečníci s vějíři vytvářejí číslo „20" během vystoupení, které se konalo v rámci oslav 20. výročí působení Církve v Mongolsku.

Mongolsko slaví 20 let působení Církve

V pondělí 15. dubna 2013 se více než 300 členů Církve shromáždilo na pahorku Zaisan v Ulánbátaru v Mongolsku, aby si připomněli 20. výročí Církve v této zemi. Zazpíval padesátičlenný sbor a pak si skupina vyslechla nahrávku, na které starší Neal A. Maxwell (1926–2004) zasvětil Mongolsko pro kázání evangelia v roce 1993.

Starší Tai Kwok Yuen, bývalý člen předsednictva území Asie, jenž doprovázel staršího Maxwella do Mongolska v roce 1993, poznamenal, že „se ruce Páně v práci na této části Jeho vinice vůbec nezastavily."

Během týdne výročí připomněla celá řada akcí. Setkání misie přilákalo 200 bývalých misionářů. Více než 1 000 Mongolů sloužilo na misii na plný úvazek, což je téměř každý desátý člen v Mongolsku. V pátek večer se po celém Mongolsku konala křestní shromáždění: toho dne bylo pokřtěno 24 lidí. Mary N. Cooková, jež byla nedávno uvolněna z generálního předsednictva Mladých žen, hovořila na zasvěcujícím shromáždění Mladých žen a v rámci týdne otevřených dveří rodinné historie byl uveden instruktážní film k novému projektu Family Tree [Rodokmen]. Velkolepá kulturní vystoupení představila bohatou kulturu Mongolska a talenty mnohých členů Církve.

Svatí posledních dnů na Haiti slaví výročí, pomáhají sázet stromy

1. května 2013 se členové Církve na Haiti zúčastnili obrovského projektu zaměřeného na sázení stromů, který se konal po celé zemi. Během prvního dne projektu byl zasazen nespočet semenáčků a mnoho dalších bude následovat. Po ukončení projektu bude na Haiti růst asi 400 000 nových stromků, například citroníky, pomerančovníky, kokosové palmy, papáje a duby.

Církev stromy zakoupila v rámci své nadále trvající podpory Haiti, které se zotavuje ze zemětřesení. Tento projekt rovněž poskytl členům příležitost ke službě, kterou mohli oslavit 30. výročí působení Církve v tomto ostrovním státě. Před třiceti lety president Thomas S. Monson, tehdy člen kvora Dvanácti apoštolů, navštívil Haiti a zasvětil zemi pro kázání znovuzřízeného evangelia.

Starší Neil L. Andersen z kvora Dvanácti apoštolů byl na Haiti přítomen oslavám výročí a předsedal odhalení pamětní desky, jež připomíná počátky Církve na Haiti.

Církev věnuje více než 450 000 kilogramů potravin organizaci Feeding America

V květnu 2013 Církev prostřednictvím své humanitární pobočky Latter-day Saint Charities darovala více než 450 000 kilogramů potravin organizaci Feeding America, největší neziskové organizaci ve Spojených státech, která se zaměřuje na boj s hladem. Dar zahrnoval konzervované potraviny, jako například ovoce, zeleninu a fazole, které budou distribuovány potřebným rodinám prostřednictvím různých obecních zásobáren a útulků po celých Spojených státech.

Bob Aiken, předseda a výkonný ředitel Feeding America, uvedl, že tento dar zajistí asi 625 000 porcí jídla.

Misionáři a členové Církve na Haiti sázejí stromy vysoko na kopcích, které obklopují hlavní město Port au Prince, jež je vidět v pozadí.

FOTO JASON SWENSEN

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

HRAJ DOBŘE SVOU ROLI

President David O. McKay (1873–1970) často vyprávěl jeden příběh, který se stal v době, kdy sloužil na misii ve Skotsku. Jednou, když byl na misii teprve krátce, se mu začalo stýskat. Právě byli se společníkem na prohlídce blízkého hradu Stirling. Když se po několika hodinách z výletu vraceli, šli kolem domu, který měl na kameni nad vchodem vyrytý citát tradičně připisovaný Shakespearovi, a ten zněl: „Ať jsi kýmkoli, hraj dobře svou roli.“

Při vzpomínce na tuto zkušenost president McKay vysvětlil: „Sám sobě nebo Duchu ve mně jsem řekl: ‚Jsi člen Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Ba co víc, jsi zde jako zástupce Pána Ježíše Krista.

Buďte spravedliví. Vybudujte si rodinu. Najděte si vhodný způsob obživy. Služte v povolání. Připravujte se na setkání s Bohem.

FOTO STARŠÍHO QUENTINA L. COOKA CRAIG DIMOND; FOTOILUSTRACE SCOTT DAVIS

Tuto zodpovědnost jsi na sebe vzal jakožto představitel Církve.‘ Pak jsem přemýšlel o tom, co jsme to dopoledne dělali. Byli jsme na zajímavém výletě, dozvěděli jsme se něco poučného z historie, to je pravda, a bavilo mě to. … Ale nebyla to misionářská práce. … Přijal jsem vzkaz, jenž mi byl na onom kameni dán, a od té chvíle jsme se ve Skotsku snažili odvést svůj díl misionářské práce.“[1]

Tento vzkaz byl pro presidenta McKaye tak důležitý a měl na něho takový vliv, že se jím nechal inspirovat až do konce života. Rozhodl se, že ať bude mít jakoukoli zodpovědnost, vydá ze sebe to nejlepší.

Nehrajte mimo svůj charakter

Vzhledem k vašemu potenciálu činit dobro, jaké starosti si dělám ve vztahu k vaší budoucnosti? Jakou radu vám mohu dát? Zaprvé, každý z vás bude pod velkým tlakem, abyste hráli mimo svůj charakter – abyste si dokonce nasadili masku – a stali se někým, na kom není vidět, kdo opravdu je nebo kým chce být.

V počátcích Církve žili Prorok Joseph, Emma a jejich 11měsíční dvojčata Joseph a Julia na farmě Johna a Alice Johnsonových v Hiramu v Ohiu. Obě děti právě sužovaly spalničky. Joseph spal se synkem na nízké vysunovací posteli u vstupních dveří.

Během té noci skupina mužů se začerněnými tvářemi vyrazila dveře a vyvlekla Proroka ven, kde ho zbili a jeho a Sidneyho Rigdona polili dehtem.

Nejtragičtějším na tomto útoku bylo to, že malý Joseph byl vystaven nočnímu vzduchu, když jeho otce vlekli ven, vážně se nachladil. V důsledku toho za několik dní zemřel.[2]

Ti, kdo se podíleli na mučednické smrti Proroka Josepha a jeho bratra Hyruma, si také nabarvili tváře ve snaze skrýt svou pravou identitu.[3]

V dnešní době, kdy je anonymita snazší než kdykoli předtím, je důležitou zásadou to, abychom nenosili masku a abychom byli „věrni víře …, za níž mučedníci zemřeli“.[4]

Jednou z věcí, která vás může nejlépe ochránit před špatnými rozhodnutími, je to, že si nebudete nasazovat masku anonymity. Kdyby se vám někdy zachtělo to udělat, vězte prosím, že to je vážný signál nebezpečí a toho, že se vás tím protivník snaží donutit udělat něco, co dělat nemáte.

Starší L. Tom Perry hrál dobře svou roli v době, kdy působil jako voják v Japonsku.

Dnes lidé běžně skrývají svou identitu, když anonymně píší nenávistná, jedovatá a fanatická sdělení na internetu. Někdo tomu říká *flaming*.

Apoštol Pavel napsal:

„Nedejte se svoditi. Porušujíť dobré obyčeje zlá rozmlouvání.

Prociťte k konání spravedlnosti, a nehřešte. Nebo někteří neznají Boha.“ (1. Korintským 15:33–34.)

Je zřejmé, že nevhodná komunikace není jen otázkou špatného chování. Pokud se jí dopouštějí Svatí posledních dnů, mohou negativně ovlivnit ty, kteří nemají znalost o Bohu nebo svědectví o Spasiteli.

Jakékoli používání internetu k zastrašování, poškozování pověsti nebo pomlouvání je trestuhodné. Ve společnosti jsme svědky toho, že když si lidé nasadí masku anonymity, je mnohem snazší k tomuto jednání sklouznout, což do značné míry ničí slušnou výměnu názorů. A také to porušuje základní principy, jimž učil Spasitel.

Spasitel vysvětlil, že nepřišel svět odsoudit, ale svět spasit. Pak popsal, co odsouzení znamená:

„Totoť pak jest ten soud, že světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli světlo; nebo skutkové jejich byli zlí.

Každý zajisté, kdož zle činí, nenávidí světla, a nejde k světlu, aby nebyli trestáni skutkové jeho.

Ale kdož činí pravdu, jde k světlu, aby zjeveni byli skutkové jeho, že v Bohu učiněni jsou.“ (Jan 3:19–21; viz také verše 17–18.)

Spravedliví nepotřebují masky ke skrytí své identity.

Jednejte v souladu se svým opravdovým přesvědčením

V souladu se svým opravdovým přesvědčením jednáte tehdy, když čas věnujete tomu, co buduje a rozvíjí váš charakter a co vám pomáhá stát se více takovými, jako je Kristus. Doufám, že nikdo z vás nechápe život především jako zábavu a hru, ale spíše jako dobu, kdy se připravujeme „na setkání s Bohem“. (Alma 34:32.)

Krásným příkladem toho, jak hrát svou roli a vhodně využívat čas, je příhoda ze života staršího L. Toma Perryho z Kvora Dvanácti apoštolů, který byl na konci 2. světové války členem okupačních jednotek americké námořní pěchoty v Japonsku. Starší Perry o tom vyprávěl při natáčení svého zvláštního svědectví o Spasiteli.

„Poté, co byla na konci 2. světové války podepsána mírová dohoda, byl jsem v první vlně příslušníků námořní pěchoty, kteří se vylodili u Japonska. Když jsme vkročili do zničeného Nagasaki, byl to jeden z nejsmutnějších zážitků v mém životě. Velká část města byla naprosto

FOTO STARŠÍHO L. TOMA PERRYHO © IRI

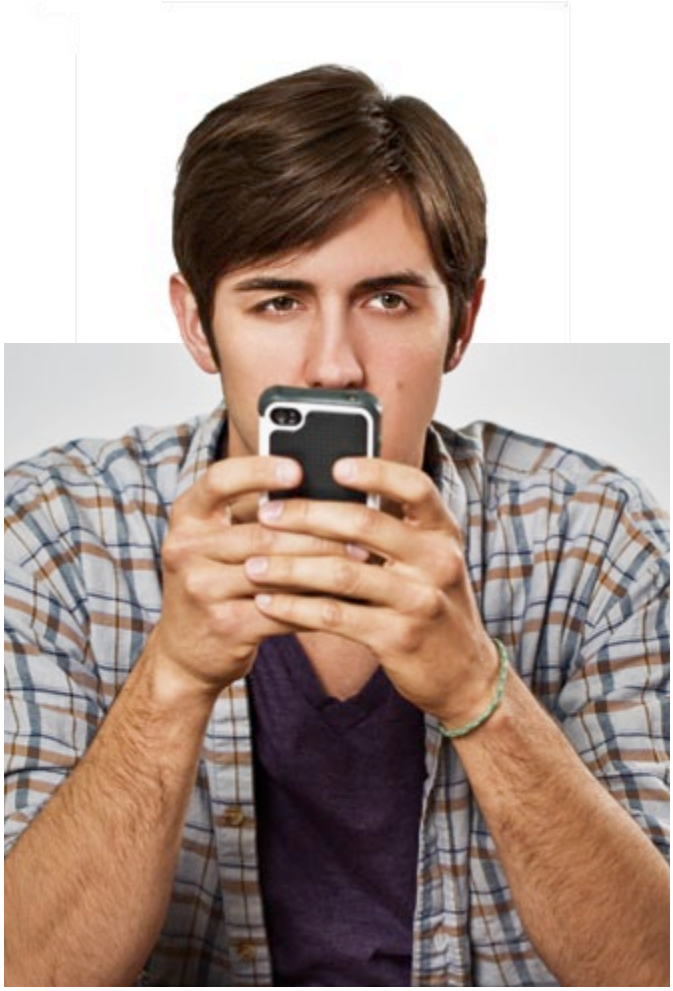

Jednou z věcí, která vás může nejlépe ochránit před špatnými rozhodnutími, je to, že si nebudete nasazovat masku anonymity.

vyhlazena. Někteří mrtví dosud nebyli pohřbeni. Jakožto okupační vojsko jsme zřídili hlavní stan a pustili se do práce.

Situace byla velmi pochmurná, a několik z nás chtělo přispět něčím víc. Zašli jsme za kaplanem divize a požádali ho o svolení pomoci znovu vybudovat křesťanské kaple. Kvůli státním omezením během války přestaly církve téměř fungovat. Jejich několik málo budov bylo vážně poškozeno. Několik z nás se dobrovolně nabídlo, že opravíme a omítneme tyto kaple ve svém volném čase, aby se v nich mohly znovu konat křesťanské bohoslužby.

… Našli jsme kazatele, kteří nemohli působit během válečných let, a povzbudili jsme je, aby se vrátili za řečnické pulty. Prožili jsme s těmito lidmi úžasné zážitky, když mohli znovu pociťovat svobodu praktikovat svou křesťanskou víru.

Když jsme odjížděli z Nagasaki, abychom se vrátili domů, stalo se něco, co si budu navždy pamatovat. Když jsme nastupovali do vlaku, který nás měl zavézt k našim lodím, abychom se vrátili domů, ostatní námořníci si nás dobírali. Měli tam své dívky, které se s nimi loučily. Smáli se nám a naznačovali, že jsme si v Japonsku žádnou zábavu neužili. Že jsme promarnili čas prací a omítáním zdí.

Když jejich posměšky dosáhly nejvyšší míry, na kopečku nedaleko nádraží se objevila skupina asi 200 těchto úžasných japonských křesťanů z kaplí, které jsme opravovali, a zpívali píseň ‚Vzhůru, bratři, k boji'. Sešli k nám a zasypali nás dary. Pak se postavili do řady podél kolejí. A když se vlak rozjížděl, natáhli jsme ruce a dotkli jsme se jejich prstů, zatímco jsme odjížděli. Nezmohli jsme se na slovo; byli jsme až příliš dojati. Byli jsme ale vděčni za to, že jsme v jedné poválečné zemi do určité malé míry mohli pomoci znovu založit křesťanství."[5]

Přemítejte prosím o tom, jak využíváte čas, a buďte proaktivní. Jak můžete vidět z příkladu staršího Perryho v tomto videu, nemluvím o tom, že se máte svým náboženstvím chlubit nebo být věrní jen povrchně. Ztrapnilo by

to vás i Církev. Hovořím o tom, že se můžete stát tím, kým máte být.

Stanovte si vhodné cíle

Má třetí rada se týká několika cílů, jež byste měli zvážit. Zhruba v tutéž dobu na konci 2. světové války, kdy byl starší Perry v Japonsku s námořní pěchotou, president Boyd K. Packer byl v Japonsku s americkým armádním letectvem.

President Boyd K. Packer byl požehnán díky tomu, že si stanovil spravedlivé cíle.

V roce 2004 jsem doprovázel presidenta Packera a další do Japonska. Měl příležitost vrátit se na některá místa a zamyslet se nad některými svými zkušenostmi a rozhodnutími z té doby. S jeho dovolením se s vámi podělím o některé jeho myšlenky a pocity.

President Packer popisoval, co zažil na ostrově nedaleko pobřeží Okinawy. Považuje ho za svou horu v pustině. Jeho osobní příprava a setkávání se s dalšími členy prohloubilo jeho víru v učení evangelia. Chybělo mu však ještě potvrzení – nezpochybnitelné poznání toho, co již pocítil, že je pravdivé.

Životopisec presidenta Packera zachytil, co se poté stalo: „Místo toho, aby pocítil poklidné ujištění, o které usiloval, stanul tváří v tvář peklu války proti nevinným. Když jednoho dne hledal samotu a čas k přemítání, vystoupil na kopec nad oceánem. Našel tam zbytky poničeného rolnického domku a kousek od něho zarostlé pole sladkých brambor. A mezi skomírajícími rostlinami uviděl ležet těla zavražděné matky a jejích dvou dětí. Ten pohled ho naplnil hlubokým smutkem smíšeným s pocity lásky k vlastní rodině a ke všem rodinám.“[6]

Poté se uchýlil do provizorního bunkru, kde rozjímal, přemítal a modlil se. President Packer při vzpomínce na tuto událost popsal něco, co bych nazval potvrzujícím duchovním zážitkem. Pocítil inspiraci, jak má se svým životem naložit. Neměl samozřejmě ani ponětí, že bude povolán do onoho vysokého a posvátného povolání, jež nyní zastává. Měl vizi, že chce být učitelem a že při tom chce klást důraz na Spasitelovo učení. Rozhodl se, že povede spravedlivý život.

Hluboce si uvědomoval, že si bude muset najít spravedlivou manželku a že spolu vychovají velkou rodinu. Tento mladý voják poznal, že povolání, jež si vybral, mu poskytne jen skromný příjem a že bude třeba, aby jeho milá společnice měla stejné priority a byla ochotná žít bez některých materiálních věcí. Sestra Donna Packerová byla a je pro presidenta Packera dokonalou společnicí. Nikdy neměli moc peněz nazbyt, ale necítili se nijak ochuzeni. Vychovali deset dětí a přinesli oběť. Nyní mají 60 vnoučat a více než 80 pravnoučat.

Říkám vám tento pravdivý příběh proto, že až příliš často své cíle zakládáme na tom, čeho si cení svět. Pro členy, kteří přijali spásné obřady, jsou ony základní prvky opravdu velmi jednoduché. Buďte spravedliví. Vybudujte si rodinu. Najděte si vhodný způsob obživy. Služte v povolání. Připravujte se na setkání s Bohem.

Spasitel učil, že „ne v rozhojnění statku něčího život [lidský] záleží“. (Lukáš 12:15.)

Buďte přínosem pro svou vlast a místo, kde žijete

Kromě osobních rysů, vlastností a rozhodnutí, máte-li být generací, kterou potřebujete být, budete přínosem pro svou vlast a pro místo, kde žijete. Bude třeba, aby vaše

FOTO PREZIDENTA BOYDA K. PACKERA, NESMÍ BÝT KOPÍROVÁNO

Židovsko-křesťanské dědictví, jež jsme získali, je pro plán našeho Otce v nebi nejen vzácné, ale i nepostradatelné. Musíme ho zachovat pro budoucí generace.

generace hájila spravedlivost a náboženskou svobodu. Židovsko-křesťanské dědictví, jež jsme získali, je pro plán našeho Otce v nebi nejen vzácné, ale i nepostradatelné. Musíme ho zachovat pro budoucí generace. Je třeba se spojit s dobrými lidmi, včetně lidí jiného vyznání – zvláště s těmi, kteří vůči Bohu pociťují zodpovědnost za své chování. To jsou lidé, kteří pochopí onu radu „ať jsi kýmkoli, hraj dobře svou roli“. Úspěšné šíření židovsko-křesťanských hodnot a náboženské svobody zajistí vaší generaci označení nejlepší generace, jíž ona potřebuje být.

Vzhledem k obtížným problémům, jež v dnešním světě existují, Prvnímu předsednictvu a Kvoru Dvanácti apoštolů záleží zvláště na tom, abyste se vhodným způsobem zapojovali do politického dění v zemi, kde žijete. Církev je v politických kláních neutrální a nepodporuje žádné kandidáty ani strany. Očekáváme však, že se naši členové plně zapojí do podpory kandidátů a stran podle své volby a v souladu se zásadami, které ochrání dobrou vládu. Naše nauka je jasná: mají býti pilně vyhledáváni ti, kteří jsou „čestní“ a „moudří“. (NaS 98:10.)

Máme ve vás velkou důvěru. Vedoucí Církve upřímně věří, že dokážete budovat Království tak jako žádná jiná generace před vámi. Máte nejen naši lásku a důvěru, ale i modlitby a požehnání. Víme, že úspěch vaší generace je zásadní pro další upevňování Církve a růst Království. Modlíme se, abyste svou roli hráli dobře tím, že nebudete nosit masku, budete jednat v souladu se svou pravou identitou, budete si stanovovat vhodné cíle a budete přínosem pro zemi a místo, kde žijete. ■

Z firesidu Církevního vzdělávacího systému pro mladé dospělé proneseného na Université Brighama Younga–Idaho 4. března 2012. Celý text v angličtině najdete na lds.org/broadcasts/archive/ces-devotionals/2012/01?lang=eng.

ODKAZY

1. David O. McKay, v: Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), 45.
2. Viz Mark L. Staker, „Remembering Hiram, Ohio“, *Ensign,* Oct. 2002, 32, 35.
3. Viz *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 22.
4. „True to the Faith,“ *Hymns,* no. 254.
5. L. Tom Perry, „Joy–for Us and Others–Comes by Following the Savior“, http://lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies?lang=eng.
6. Lucile C. Tate, *Boyd K. Packer: A Watchman on the Tower* (1995), 58–59.

DOSPÍVAJÍCÍ *a* CHRÁMOVÉ SMLOUVY

Díky snížení věkové hranice pro misionáře na plný úvazek nyní posvátné chrámové smlouvy uzavírá o desítky tisíc více dospívajících.

Gary a Susan Carterovi

Jako chrámoví pracovníci máme to požehnání setkávat se s mladými dospělými, kteří do chrámu přicházejí přijmout vlastní obdarování. Zjistili jsme, že seminář pro přípravu do chrámu pro ně byl užitečný, ale vliv spravedlivých rodičů a vedoucích jim s přípravou na uzavření chrámových smluv pomohl více. Je třeba, abychom jako rodiče a vedoucí pomáhali mládeži nejen s přípravou na misii na plný úvazek, která trvá jen několik měsíců, ale i s přípravou na uzavření a dodržování chrámových smluv, které trvají navěky. První kroky mohou začít v dětství.

Příprava dětí

Rodiče mohou svým dětem ukázat důležitost chrámu tím, že se účastní chrámové bohoslužby, a tím, že se dělí o svědectví ohledně práce v chrámu. I v oblastech, kde časté návštěvy chrámu nejsou možné, mohou rodiče dětem vštípit touhu navštěvovat chrám.

President Howard W. Hunter (1907–1995) rodiče učil: „Sdílejme se svými dětmi duchovní pocity, které v chrámu máme. A učme je s větší dychtivostí a lehkostí tomu, co můžeme vhodného říci o účelech domu Páně.“[1] Naše děti potřebují vědět, že chrám je místo, kde jsme obdrželi odpovědi na modlitby a kde cítíme Boží lásku.

Rodiče také mohou učit své děti, aby se těšily na své doporučení s omezeným použitím, které mají příležitost získat ve dvanácti letech, a aby žily tak, aby ho byly hodny. Když přijde čas, kdy tito mladí lidé mohou do chrámu vstoupit, sledujeme, s jakou radostí a hrdostí předkládají svá doporučení v chrámu.

Příprava mládeže

Rodiče mohou svým dětem pomoci zapojit se do bádání na rodinné historii, takže až jim bude dvanáct let, budou moci vzít do chrámu jména z vlastní rodiny. Mladým, kteří toto činí, starší David A. Bednar z Kvora Dvanácti apoštolů slíbil: „Vzroste vaše láska k vašim předkům a vděčnost za ně. Vaše svědectví o Spasiteli a obrácení k Němu bude hluboké a trvalé. A slibuji vám, že budete ochraňováni před stále silnějším vlivem protivníka.“[2]

Byli jsme svědky mnoha příkladů naplnění tohoto slibu. Nedávno nám jedna mladá žena řekla, že při bádání našla jméno své babičky a že přišla do chrámu vykonat za ni obřady. Řekla, že když za ni byla pokřtěna, zřetelně cítila, že ji babička v příštím životě uvítá. Takové zážitky posilují svědectví a vštěpují touhu podílet se na dalších obřadech chrámu.

Mnoho mladých lidí čelí pokušení oblékat se necudně. Když rodiče a vedoucí nosí hezké cudné

ILUSTRACE STEVE KROPP

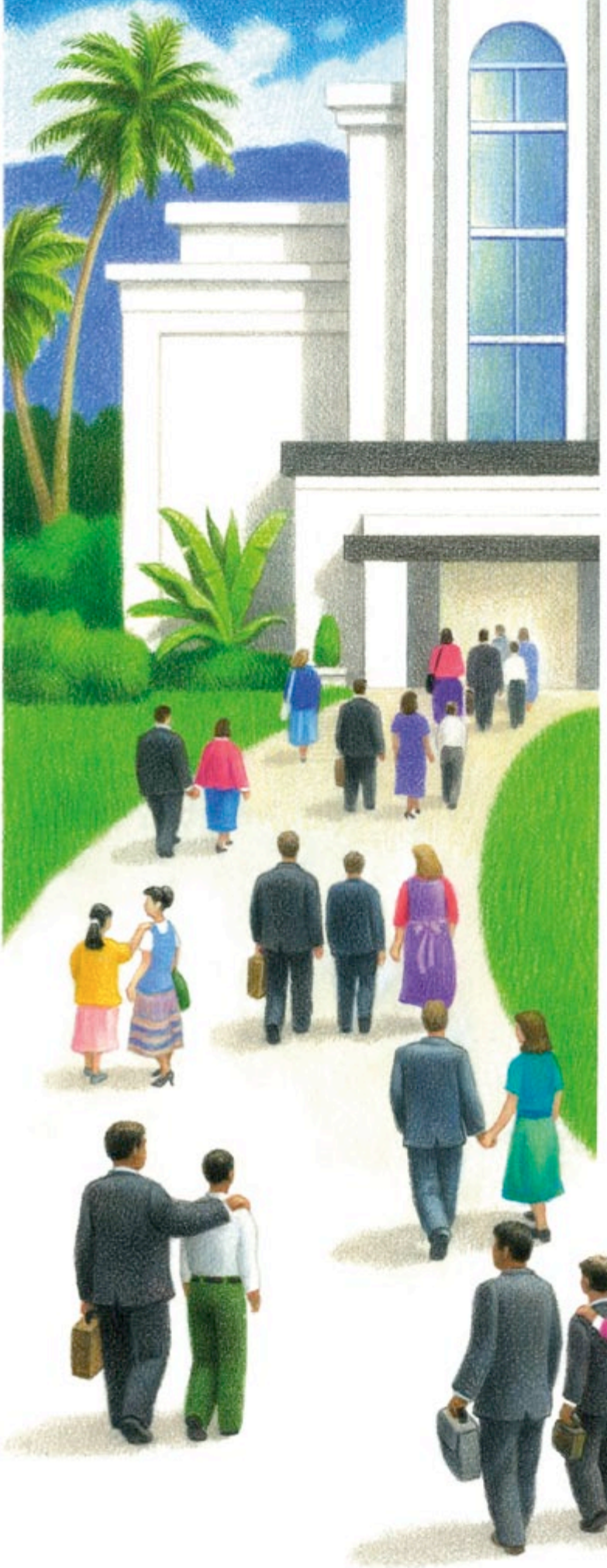

oblečení, mladí lidé si uvědomí, že to mohou dělat také tak. Je třeba, aby si mladí uvědomili, že tím, jak se oblékají a jak zacházejí se svým tělem, mohou projevit své učednictví.

Rodiče mohou mládež na vstup do chrámu připravit tím, že jim pomohou porozumět smlouvám, které tam uzavřou. Součástí chrámových smluv jsou sliby „zachovávat zákon striktně vymezené ctnosti a cudnosti, milovat bližní, být dobrotivý, snášenlivý a čistý; zasvětit své talenty i materiální prostředky k šíření pravdy a pozvedání [lidské rodiny]; být stále oddaný věci pravdy a všemožně se snažit přispět k tomu, aby země byla připravena přijmout svého Krále – Pána Ježíše Krista“.[3] Rodiče mohou svědčit, že mladí lidé obdrží osobní a mocná požehnání na celý život tím, že budou tyto smlouvy dodržovat, a tyto smlouvy se pro mládež stanou smysluplnější, když jim jejich rodiče pomohou pochopit, že tato požehnání i smlouvy jsou možné díky Usmíření Ježíše Krista.

Existuje mnoho způsobů, jak můžeme své děti a mládež připravit na přijetí požehnání chrámu. Čím více budou připraveni, tím spíše budou při přijímání vlastního obdarování klidní a budou cítit Ducha a díky tomu budou moci získat skvělé duchovní zážitky. Díky povznášejícímu zážitku z chrámu se stanou oddanějšími učedníky Krista a lepšími misionáři – s motivací pomáhat těm, které učí, připravit se na přijetí vlastních posvátných obřadů chrámu. ■

ODKAZY

1. Howard W. Hunter, „Follow the Son of God“, *Ensign,* Nov. 1994, 88.
2. David A. Bednar, „Srdce dětí se obrátí“, *Liahona*, listopad 2011, 24–27.
3. James E. Talmage, v: *Příprava na vstup do svatého chrámu* (2002), 34–35.

NAŠE VELKÉ misionářské dědictví

Všichni misionáři, minulí i současní, slouží s nadějí, že druhým lidem zlepší život.

LaRene Porter Gauntová
a Linda Dekker Lopezová
Církevní časopisy

Dnešní misionáři nesou dál velký odkaz naplnit zem poznáním Pána. (Viz Izaiáš 11:9.) Misionáři v písmech a v historii Církve, od Abrahama k Pavlovi, Ammonovi a Wilfordu Woodruffovi, poskytují novodobým misionářům mocné vzory chování.

Ať už jsme členové–misionáři, připravujeme se na misionářskou službu na plný úvazek, sloužíme na misii nebo jsme se z misie vrátili, můžeme z těchto příkladů čerpat odvahu a inspiraci.

Naše misionářské dědictví v Bibli a v Drahocenné perle

Starozákonní misionáři, jako byl Jonáš, byli povoláni, aby sloužili jako varovný hlas pro lidi. (Viz Ezechiel 3:17–19.) Na Jonášově příkladu vidíme, jak důležité je pokání a poslušnost. Abrahamův příběh nás učí o linii a moci Melchisedechova kněžství.

Novozákonní misionáři, jako byl Petr a Pavel, pracovali na zachování učení Ježíše Krista. Jejich dílo však postupem času upadlo do odpadlictví. Bůh evangelium znovuzřídil prostřednictvím Proroka Josepha Smitha. Nyní pracujeme, tak jako předchozí misionáři, na uchování a sdílení učení Ježíše Krista.

© 2002 DANIEL A. LEWIS

Jonáš na pláži u Ninive, *Daniel A. Lewis. Jonáš činil pokání a vyšel kázat a svědčit, že Jehova vládne všude a neomezuje svou lásku na jediný národ nebo lid. (Viz Jonáš 1–4.)*

VAROVNÝ HLAS

„Protože je Pán laskavý, povolává své služebníky, aby varovali lid před nebezpečím. … Vzpomeňte si na Jonáše. Před Pánovým povoláním, aby varoval lid v Ninive, který byl kvůli hříchu slepý vůči nebezpečí, Jonáš nejprve prchal. Věděl, že zlovolní lidé ve všech dobách proroky zavrhovali a někdy je i zabíjeli. Když však Jonáš vykročil s vírou, Pán mu požehnal bezpečím a úspěchem."

President Henry B. Eyring, první rádce v Prvním předsednictvu, „Let Us Raise Our Voice of Warning", *Liahona*, Jan. 2009, 3.

LASKAVĚ POSKYTLO MUZEUM CÍRKEVNÍ HISTORIE

LASKAVĚ POSKYTLO MUZEUM CÍRKEVNÍ HISTORIE

Petr a Jan před vládci v Jeruzalémě, *Simon Vedder. Petr a Jan byli přivedeni před radu a vysoký kněz se jich zeptal: „Zdaliž jsme vám přísně nepřikázali, abyste neučili v tom jménu? A aj, naplnili jste Jeruzalém učením svým. … Odpověděv pak Petr …, [řekl]: Více sluší poslouchati Boha než lidí.“ (Skutkové 5:28–29.)*

Apoštol Pavel, *Karel Škréta. Pavel na svých cestách po Malé Asii a velké části tehdy známého světa a ve svých dopisech vydával mocné svědectví o Spasiteli.*

BPK, BERLIN / GEMAELDEGALERIE ALTE MEISTER, STAATLICHE KUNSTSAMMLUNGEN, DRES / ELKE ESTEL / HANS-PETER KLUT / ART RESOURCE, NY

Melchisedech žehná Abramovi [Abrahamovi], *Walter Rane. Melchisedech Abramovi požehnal (viz Genesis 14:18–20) a také mu předal kněžství (viz NaS 84:14). Při jiné příležitosti se Abramovi zjevil Pán a řekl mu: „Rozhodl [jsem se] … učiniti z tebe služebníka, abys nesl jméno mé do cizí země. … A ty budeš požehnáním pro símě své po sobě, takže v rukou svých ponesou tuto službu a Kněžství ke všem národům.“ (Abraham 2:6, 9.)*

© GARY L. KAPP. NESMÍ BÝT KOPÍROVÁNO

Ammon před králem Lamonim, *Gary L. Kapp. Ammon, jeden ze synů Mosiášových, zachránil stáda krále Lamoniho. Když se král Ammona zeptal, zda ho posílá Bůh, Ammon řekl, že je člověk, kterého Svatý Duch povolal, aby učil evangeliu „[Lamoniův] lid, aby mohli býti přivedeni k poznání toho, co je spravedlné a pravdivé“. (Viz Alma 18:34.)*

UČENÍ NEVĚŘÍCÍCH

„Synové Mosiášovi … odešli mezi Lamanity. I když tito věrní misionáři učili lid, jehož tradice na první pohled nepodporovaly duchovní růst, přispěli k tomu, že u těchto Lamanitů došlo k mocné změně. Víme, že ‚tolik Lamanitů, kolik uvěřilo v jejich kázání a bylo obráceno k Pánu, nikdy neodpadlo‘. (Alma 23:6).“

Starší James B. Martino ze Sedmdesáti, „Repentance That Brings Conversion“, *Ensign,* Sept. 2012, 58.

Naše misionářské dědictví v Knize Mormonově

Alma, Amulek, synové Mosiášovi a Samuel Lamanita představují jen několik příkladů velkých misionářský vzorů, které nacházíme v Knize Mormonově. Jsou pro nás vzorem pokání, víry, poslušnosti a odvahy. Jako oni se i my můžeme spoléhat na inspiraci a zjevení od Boha, které nás vedou v misionářské službě.

Přinesl mé duši radostné zvěsti, *Walter Rane. Samuela Lamanitu navštívil anděl a přinesl „[Samuelově] duši … radostné zvěsti“ ohledně Spasitelova příchodu. (Helaman 13:6–7.) Samuel při plnění svého povolání kázat Nefitům vyšplhal na hradby města Zarahemla a tyto radostné zvěsti hlásal lidem.*

Naše misionářské dědictví v Nauce a smlouvách

Po znovuzřízení evangelia měli misionáři zásadní význam. Misionáři, jako byl Dan Jones, Orson Hyde a Parley P. Pratt, hovořili s lidmi o Knize Mormonově a o evangeliu Ježíše Krista. Někteří, jako například Samuel, bratr Proroka Josepha, sloužili v blízkosti domova. Jiní při sdílení evangelia cestovali na vzdálená místa, jako je Thajsko, Sandwichovy ostrovy (dnešní Havaj), Dánsko a Anglie.

Tito první misionáři často sloužili na několika dlouhých misiích. Opouštěli své rodiče, svou dívku, manželku, děti a vnoučata, tak jako my. Dnes jsou pro nás příkladem víry, odvahy, poslušnosti, vytrvalosti a píle.

© IRI, LASKAVĚ POSKYTL ARNOLD FRIBERG

Mormonští kazatelé, *Arnold Friberg, podle originálu Christena Dalsgaarda. Tento výjev, na němž první misionáři Svatých posledních dnů učí evangeliu Ježíše Krista rodinu v Dánsku, shromážděnou ve svém venkovském domě, byl typickým pro úsilí hlásat slovo v 19. století. Misionáři také učili ve městech na rozích ulic nebo ve společenských sálech.*

LASKAVĚ POSKYTLO MUZEUM CÍRKEVNÍ HISTORIE

Wilford Woodruff se připravuje na křty na Benbowově farmě, *Richard A. Murray. Ve 40. letech 19. století vedl Pán Wilforda Woodruffa na farmu Johna Benbowa v anglickém Herefordshire. „Byli tam lidé, kteří se modlili o dávný řád věcí," napsal Wilford. „Následkem toho jsem během prvních třiceti dnů po svém příchodu pokřtil šest set lidí. … Za osm měsíců práce v této zemi jsem jich přivedl do Církve osmnáct set. Proč? Protože tam byli lidé připravení na evangelium." („Discourse",* Deseret Weekly, *Nov. 7, 1896, 643.)*

Misionáři pokřtili první domorodce na Sandwichových ostrovech (dnešní Havaj) nedlouho po svém příjezdu v r. 1851. Tato fotografie je z mnohem pozdější doby.

NESMÍ BÝT KOPÍROVÁNO

Stavme na našem velkém misionářském dědictví

Od té doby, co president Thomas S. Monson na generální konferenci v říjnu 2012 oznámil, že mladí muži a mladé ženy mohou odejít na misii v mladším věku, misijní pole zaplavily desítky tisíc Svatých posledních dnů.

Na generální konferenci v dubnu 2013 starší Neil L. Andersen z Kvora Dvanácti apoštolů připojil své svědectví o misionářské práci a povzbudil každého z nás, abychom se stali důležitou součástí tohoto probíhajícího zázraku tím, že pomůžeme najít ty, kteří jsou připraveni slyšet evangelium: „Tak jak Pán inspiruje více misionářů ke službě, tak také bezesporu probouzí mysl a otevírá srdce většího počtu dobrých a čestných lidí, kteří Jeho misionáře přijmou. Vy je již znáte nebo je poznáte. Jsou mezi členy vaší rodiny a mezi vašimi sousedy. Míjejí vás na ulici, sedí vedle vás ve škole a jsou s vámi v kontaktu na internetu.“ („Je to zázrak“, *Liahona,* květen 2013, 78.) ■

Průkopnické úsilí na ulicích, *Ken Spencer. Tito dva misionáři sdílejí evangelium s mužem před knihkupectvím ve městě New Brunswick ve státě New Jersey v USA.*

LASKAVĚ POSKYTLO MUZEUM CÍRKEVNÍ HISTORIE

VAŠE MISIONÁŘSKÁ JMENOVKA

„Pokud nejste misionáři na plný úvazek s misionářskou jmenovkou přišpendlenou na oblečení, nyní je čas namalovat si ji na srdce – namalovat si ji ‚ne černidlem, ale Duchem Boha živého‘, jak řekl Pavel.“

Starší Neil L. Andersen z Kvora Dvanácti apoštolů, „Je to zázrak“, *Liahona,* květen 2013, 78.

LASKAVĚ POSKYTLO MUZEUM CÍRKEVNÍ HISTORIE

Lamanité pokvetou jako růže, *Joselito Jesus Acevedo Garcia. Tento obrázek zachycuje ducha misionářské práce mezi španělsky mluvícími lidmi. Dva misionáři se připravují na výuku evangelia, zatímco lidé se zabývají svou každodenní prací. Chrám Lima Peru, umístěný mezi domky a místními zvířaty, představuje růst Církve.*

© IRI, LASKAVĚ POSKYTLA JUEI ING CHEN

Neumdlévající misionářky, *Juei Ing Chen. Členové Církve na Tchaj-wanu se, stejně jako členové–misionáři všude na světě, snaží sdílet svou radost z evangelia a z písem. Písma jsou na stole a na vysoké modré nádobě na svitky je namalován chrám Tchaj-pej Tchaj-wan.*

LASKAVĚ POSKYTLO MUZEUM CÍRKEVNÍ HISTORIE

Misionáři Svatých posledních dnů v Sieře Leone, *Emile Wilson. První misie v Sieře Leone byla zorganizována 1. července 2007 ve Freetownu. Freetown se 2. prosince 2012 stal 3 000. kůlem Církve.*

Starší Eduardo Gavarret
Sedmdesátník

PŘIPRAVENI NA DEN BITVY

Kéž se tím, že vložíme důvěru ve Spasitele, Pána zástupů, připravíme a neklopýtáme na bojišti.

V roce 1485 patřil anglický trůn Richardu III. Byla to doba nestability a Richard musel svou korunu vícekrát bránit. Byl to ale zkušený, ostřílený voják, odvážný a chytrý bojovník, který disponoval armádou osmi až deseti tisíc mužů.

V témže roce Jindřich Tudor, hrabě z Richmondu, který se o trůn také ucházel, vyzval Richarda k boji a střetl se s ním na místě, podle něhož byla nazvána i tato bitva: Bosworthské pole. Jindřich měl, na rozdíl od Richarda, malou vojenskou zkušenost a jeho vojsko čítalo jen pět tisíc mužů. Měl však po boku dobré rádce – šlechtice, kteří se již podobných bitev zúčastnili, někteří i proti Richardovi. Nastalo ráno bitvy a vše nasvědčovalo tomu, že zvítězí Richard.

Události z 22. srpna 1485 shrnuje slavná dramatická legenda. Toho rána se král Richard a jeho muži připravovali na střet s Jindřichovou armádou. Vítěz bitvy se měl stát vládcem Anglie. Krátce před bitvou poslal Richard sluhu, aby se podíval, zda je jeho oblíbený kůň připravený.

ILUSTRACE GREG NEWBOLD

„Rychle ho okovejte“, poručil sluha kováři. „Král si přeje jet v čele svého vojska.“

Kovář odpověděl, že král bude muset počkat. „Několik dnů jsem okovával celou královskou armádu,“ odpověděl, „a teď si musím obstarat další železo.“

Netrpělivý sluha namítl, že nemůže čekat. „Královi nepřátelé už přicházejí a my se s nimi musíme utkat na bojišti,“ řekl. „Musíš si poradit s tím, co máš.“

Kovář podle příkazu udělal, co bylo v jeho silách, a ukoval čtyři podkovy z jednoho kusu železa. Rozklepal je kladivem a pak tři z nich přibil hřebíky na kopyta. Když chtěl ale přibít čtvrtou, zjistil, že nemá dost hřebíků.

„Potřebuji ještě jeden nebo dva hřebíky a chvíli to potrvá, než si je vykovám,“ oznámil sluhovi.

Sluha však už nemohl čekat. „Už slyším troubení,“ vykřikl. „Nemůžeš použít to, co máš?“

Kovář odpověděl, že se vynasnaží, ale že nemůže zajistit, že ta čtvrtá podkova bude držet.

„Přibij ji,“ nařídil mu sluha. „A pospěš si, nebo se král Richard bude zlobit na nás oba.“

Bitva brzy začala. Richard se snažil zformovat své muže, a tak jezdil po bojišti sem a tam, bil se a povzbuzoval je voláním: „Kupředu! Kupředu!“

Když se však Richard rozhlédl po bojišti, uviděl, že část jeho mužů se stahuje. Z obavy, že by se i ostatní jeho vojáci mohli dát na ústup, vyrazil tryskem k přerušené linii, aby je pobídl. Než ji však Richard mohl dostihnout, jeho kůň klopýtl, upadl a shodil krále na zem. Jedna podkova, přesně, jak se kovář obával, při zběsilém trysku koni odlétla.

Richard vyskočil ze země, ale kůň se také zvedl a odcválal pryč. Jak Jindřichova armáda postupovala, Richard mával mečem nad hlavou a volal: „Koně! Koně! Království za koně!“

Ale bylo již příliš pozdě. Richardovi muži v té chvíli již vystrašeně utíkali před postupující Jindřichovou armádou a bitva byla prohraná. Od té doby se mezi lidmi říká:

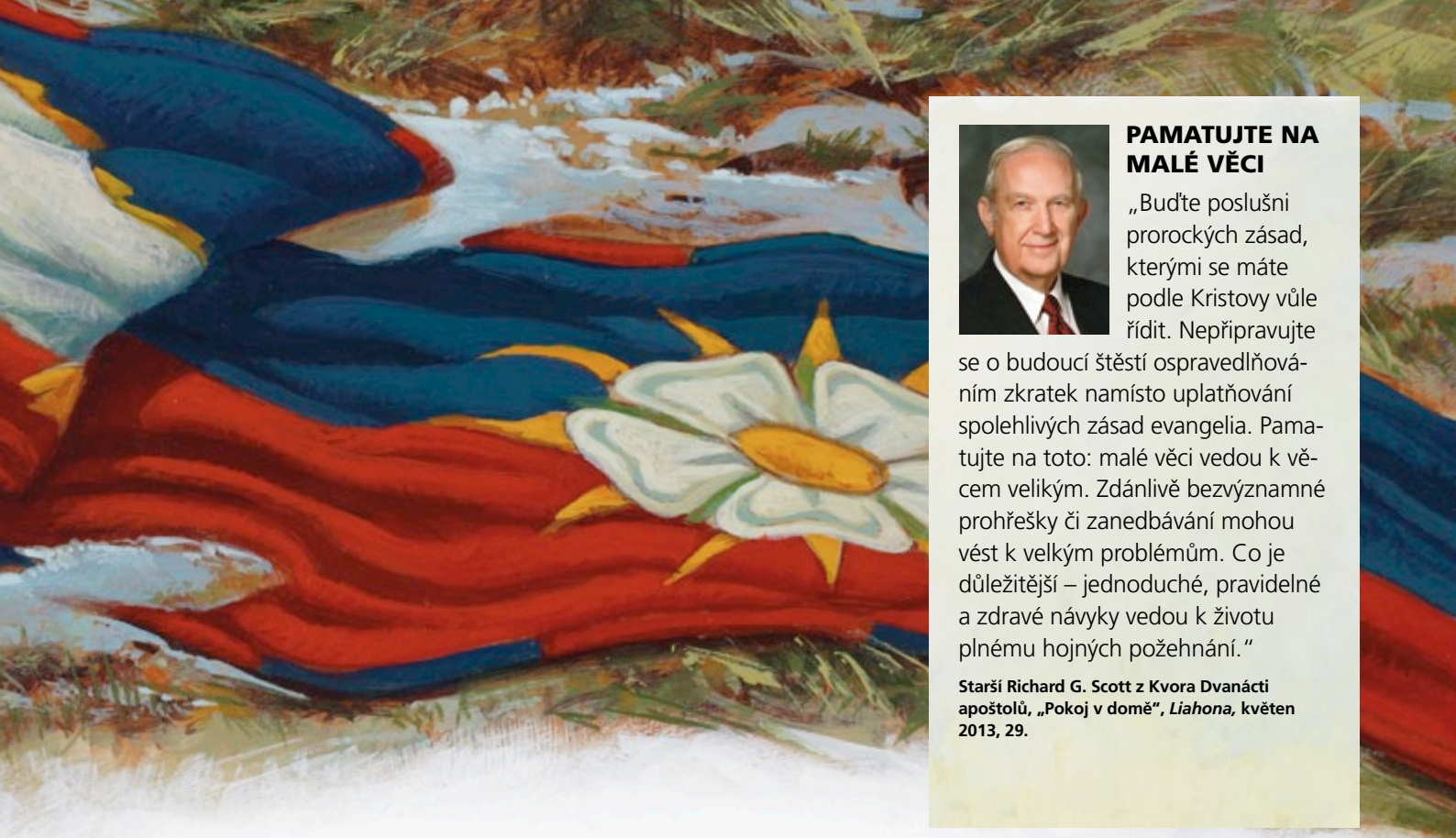

PAMATUJTE NA MALÉ VĚCI

„Buďte poslušni prorockých zásad, kterými se máte podle Kristovy vůle řídit. Nepřipravujte se o budoucí štěstí ospravedlňováním zkratek namísto uplatňování spolehlivých zásad evangelia. Pamatujte na toto: malé věci vedou k věcem velikým. Zdánlivě bezvýznamné prohřešky či zanedbávání mohou vést k velkým problémům. Co je důležitější – jednoduché, pravidelné a zdravé návyky vedou k životu plnému hojných požehnání.“

Starší Richard G. Scott z Kvora Dvanácti apoštolů, „Pokoj v domě“, *Liahona*, květen 2013, 29.

Kvůli hřebíku přišel o podkovu,
kvůli podkově přišel o koně,
kvůli koni prohrál bitvu,
kvůli bitvě přišel o království
a to vše kvůli jednomu hřebíku v podkově.[1]

Upevněme své zásady

Když přemýšlím o tomto příběhu, napadá mě, jak něco tak jednoduchého jako špatně upevněný hřebík v podkově mohlo tolik změnit běh událostí. Chybějící hřebík můžeme přirovnat k zásadám evangelia. Chybí-li nám zásady evangelia a s nimi spojené hodnoty a činnosti, můžeme být kvůli tomu bezmocní při střetu s pokušením a zlem.

Které činnosti chybějí v našem životě nebo v životě naší rodiny? Zanedbáváme osobní nebo rodinnou modlitbu? Pilné studium písem? Pravidelný rodinný domácí večer? Placení plného desátku? Službu bratrům a sestrám? Zachovávání dne sabatu? Chrámové uctívání? Lásku k bližním?

Každý z nás se může podívat do svého nitra a zjistit, co mu chybí – kterou zásadu nebo činnost potřebujeme ve svém životě nebo v životě naší rodiny více *upevnit*. Až tuto zásadu nebo činnost rozpoznáme, můžeme se pilně a odhodlaně snažit *upevnit tento hřebík* – žít plněji podle této zásady a lépe připravovat sebe a svou rodinu, abychom dokázali stát za tím, co je správné.

V Nauce a smlouvách Pán radí: „Vezměte přilbu spasení a meč Ducha mého, jehož na vás vyleji, a slovo mé, které vám zjevuji, a … buďte věrni, dokud nepřijdu.“ (27:18.)

Spasitel svým věrným služebníkům slíbil: „A jejich rámě bude mým ramenem a já budu pavézou jejich a štítem jejich a opásám bedra jejich a budou pro mne zmužile bojovati; … a ohněm rozhořčení svého je zachovám.“ (NaS 35:14.)

Kéž pamatujeme na to, že i když „kůň strojen bývá ke dni boje“, jak se píše v Přísloví, „Hospodinovo jest vysvobození“. (21:31.) Kéž se řídíme Moroniovou výzvou: „Pojďte ke Kristu a buďte v něm zdokonalováni.“ (Moroni 10:32.) A kéž se tím, že vložíme důvěru ve Spasitele, Pána zástupů, připravíme a neklopýtáme na bojišti v bitvě proti zlu. ■

ODKAZ

1. Viz „For Want of a Horseshoe Nail“, William J. Bennett, ed., *The Book of Virtues: A Treasury of Great Moral Stories* (1993), 198–200.

Urychlování
PRÁCE NA SPASENÍ

Když vyzýváme druhé, milujeme je a sloužíme jim, stáváme se pravými následovníky Ježíše Krista a pomáháme urychlit práci na spasení.

FOTOILUSTRACE DAVID STOKER

Ačkoli pociťujeme nadšení z misionářů na plný úvazek pracujících on-line a provádění prohlídek ve sborových domech, tyto změny jsou pouze nepatrnou částí velikého obrazu práce na spasení. Mnohem důležitější je, jak my jako členové zapadáme do širšího obrazu urychlování práce na spasení. Nejsme žádáni zapojit se do nového programu. Jednoduše jsme povzbuzováni, abychom byli pravými následovníky Ježíše Krista. Naší rolí je intenzivně se zapojit do láskyplné služby těm, kteří jsou kolem nás – utěšit spolupracovníka v nouzi, pozvat své přátele na křest, pomoci postaršímu sousedovi s jeho prací na zahrádce, pozvat méně aktivní členy na večeři nebo pomoci sousedce s její rodinnou historií. To vše jsou přirozené, radostné způsoby, jak pozvat méně aktivní členy a ty, kteří nejsou naší víry, do našich životů a následně do světla evangelia. Když s nimi sdílíme zábavné i posvátné chvíle našeho života, může to být ve skutečnosti ten nejefektivnější způsob, jak každý z nás může pracovat na vinici Ježíše Krista „pro spasení duší lidských.“ (NaS 138:56.)

Co je to Práce na spasení?

Práce na spasení je prací Nebeského Otce, jejíž cílem je „uskutečniti nesmrtelnost a věčný život člověka“. (Mojžíš 1:39.) Tato důležitá práce zahrnuje misionářskou práci členů, udržení obrácených, aktivizaci méně aktivních členů, chrámovou práci a práci na rodinné historii a výuku evangelia.[1] Příliš často si myslíme, že tyto části evangelia spolu nesouvisejí. Ale během celosvětového školení vedoucích nazvaném *Práce na spasení*, které se vysílalo 23. června 2013, starší Russell M. Nelson z Kvora Dvanácti apoštolů učil, že „tato práce je nedělitelná. Nejsou to izolované činnosti. Všechny jsou součástí práce na spasení.“[2]

Slova „Urychlování práce na spasení“ – což je i název webových stránek, jež slouží jako doprovodné stránky k tomuto vysílání (hasteningthework.lds.org) – odkazují na Pánův příslib: „Vizte, urychlím dílo své v čase jeho.“ (NaS 88:73.)

Základní kněžské obřady – křest, konfirmace, vysvěcení ke kněžství pro muže a chrámové obřady – stojí jako milníky podél naší cesty zpět k našemu Nebeskému Otci. Když se zapojujeme do práce na spasení, následujeme – a zároveň inspirujeme ostatní, aby tuto cestu smlouvy také následovali.

Členové a misionáři pracují společně pod vedením kněžských klíčů

Přišel čas znovu se zaměřit na základní zásadu, že členství v Pánově Církvi znamená povolání být plně zapojen v Jeho práci na spasení. Prezidenti kůlu a biskupové drží klíče kněžství pro misionářskou práci ve svých církevních jednotkách[3] a pomáhají členům dělat to, co má pravý následovník Krista dělat – sdílet světlo evangelia. Presidenti misií drží kněžské klíče, které jim umožňují řídit práci misionářů, které vedou.[4] Misionáři na plný úvazek jsou školeni,

aby učili ty, kteří byli připraveni obdržet evangelium. Pomáhají členům s misionářskou prací členů, ne naopak. Misionáři na plný úvazek a členové jsou tedy partneři v přinášení evangelia do životů těch, které Pán připravil, aby ho přijali.

Během vysílání President Thomas S. Monson řekl: „Nyní je čas, aby se členové a misionáři spojili ve společném úsilí a společně pracovali na Pánově vinici a přiváděli duše k Němu. On pro nás připravil prostředky, díky nimž se můžeme dělit o evangelium mnoha různými způsoby, a pokud budeme jednat s vírou v to, že dokážeme Jeho dílo nést kupředu, bude nám v této práci pomáhat.“[5]

Starší Neil L. Andersen z Kvora Dvanácti apoštolů hovořil o důležitosti lásky. Řekl, „Pracujeme spolu ve víře a v jednotě – ve víře, že Pán povede naše kroky, a v jednotě spolu navzájem a s misionáři, vždy motivováni naší láskou k [Ježíši Kristu], uchovávajíce lásku jednoho k druhému a k těm, kterým sloužíme.“[6]

Rada sboru vede, vedoucí misie sboru koordinuje

Rada sboru, pod vedením biskupa, napomáhá úsilí členů sboru, podporuje ho a koordinuje tím, že ve sboru plánuje práci na spasení a vede při ní.[7]

Vedoucí misie sboru jako člen rady sboru „koordinuje úsilí sboru nacházet, učit a křtít zájemce. Tuto práci koordinuje s prací misionářů na plný úvazek.“[8]

Starší Nelson, když promlouval k vedoucím misie sboru, řekl: „Pomozte [misionářům] zaplnit jejich plánovací diáře smysluplnými činnostmi a schůzkami, aby neměli čas klepat na dveře ve snaze najít někoho, koho by mohli učit. …

[Vy jste] spojovacím článkem mezi misionáři, radou sboru a členy sboru.“[9]

Pravá známka úspěchu

Jako Svatí posledních dnů jsme požehnáni tím, že žijeme v čase, kdy Pán urychluje práci na svém díle. Protože Bůh měl důvod pro to, aby nás umístil na zemi v tomto čase, jsme schopni dělat více, než si myslíme. Pokud pomáháme v laskavosti a lásce těm, kteří potřebují naše přátelství a pomoc, neselžeme. Misionářský úspěch nastává, když následujeme inspiraci, jež přichází do naší mysli a srdce, a jednoduše zveme druhé do našeho života zaměřeného na evangelium. Pozvání je známkou úspěchu, nehledě na to, zda se lidé nechají pokřtít nebo se stanou aktivními v církvi. Jak řekl Starší Jeffrey R. Holland z Kvora dvanácti apoštolů o ohromné armádě misionářů, kteří nyní vstupují do misijního pole: „Nastala hodina, ve které si musíme říkat: ‚Přicházejí sloužit.‘ Všichni musíme plánovat, jak tento prostředek seslaný z nebe použijeme co nejefektivněji.“[10]

Je čas, abychom všichni porozuměli jasněji své roli při urychlování práce na spasení. Učiníme-li misionářskou práci členů, udržení obrácených, aktivizaci méně aktivních členů, chrámovou práci a práci na rodinné historii a výuku evangelia součástí svých životů, zažijeme ohromnou radost a obdržíme duchovní dary, které potřebujeme, abychom mohli Církev ve 21. století posilovat. ■

ODKAZY

1. Viz *Handbook 2: Administering the Church* (2010), kapitola 5.
2. Russell M. Nelson, *Práce na spasení: Celosvětové školení vedoucích,* 23. června 2013, hasteningthework.lds.org.
3. Viz *Handbook 2,* 5.1.6; 5.1.9.
4. Viz *Handbook 2,* 5.1.6.
5. Thomas S. Monson, *Práce na spasení,* hasteningthework.lds.org.
6. Neil L. Andersen, *Práce na spasení,* hasteningthework.lds.org.
7. Viz *Handbook 2,* 5.1.2.
8. *Handbook 2,* 5.1.3.
9. Russell M. Nelson, *Práce na spasení,* hasteningthework.lds.org.
10. Jeffrey R. Holland, *Práce na spasení,* hasteningthework.lds.org.

Video *Práce na spasení: Celosvětové školení vedoucích* ve 26 jazycích najdete na adrese **hasteningthework.lds.org.** Archivované vysílání v 59 jazycích můžete také najít na adrese **lds.org/broadcasts.** Příručku *Handbook 2: Administering the Church* najdete ve 29 jazycích na adrese **lds.org/manual/handbook.**

FOTOILUSTRACE JOHN LUKE A CODY BELL

Svezením misionářek v taxíku započala cesta Rogera Randrianarisona po stezce učednictví.

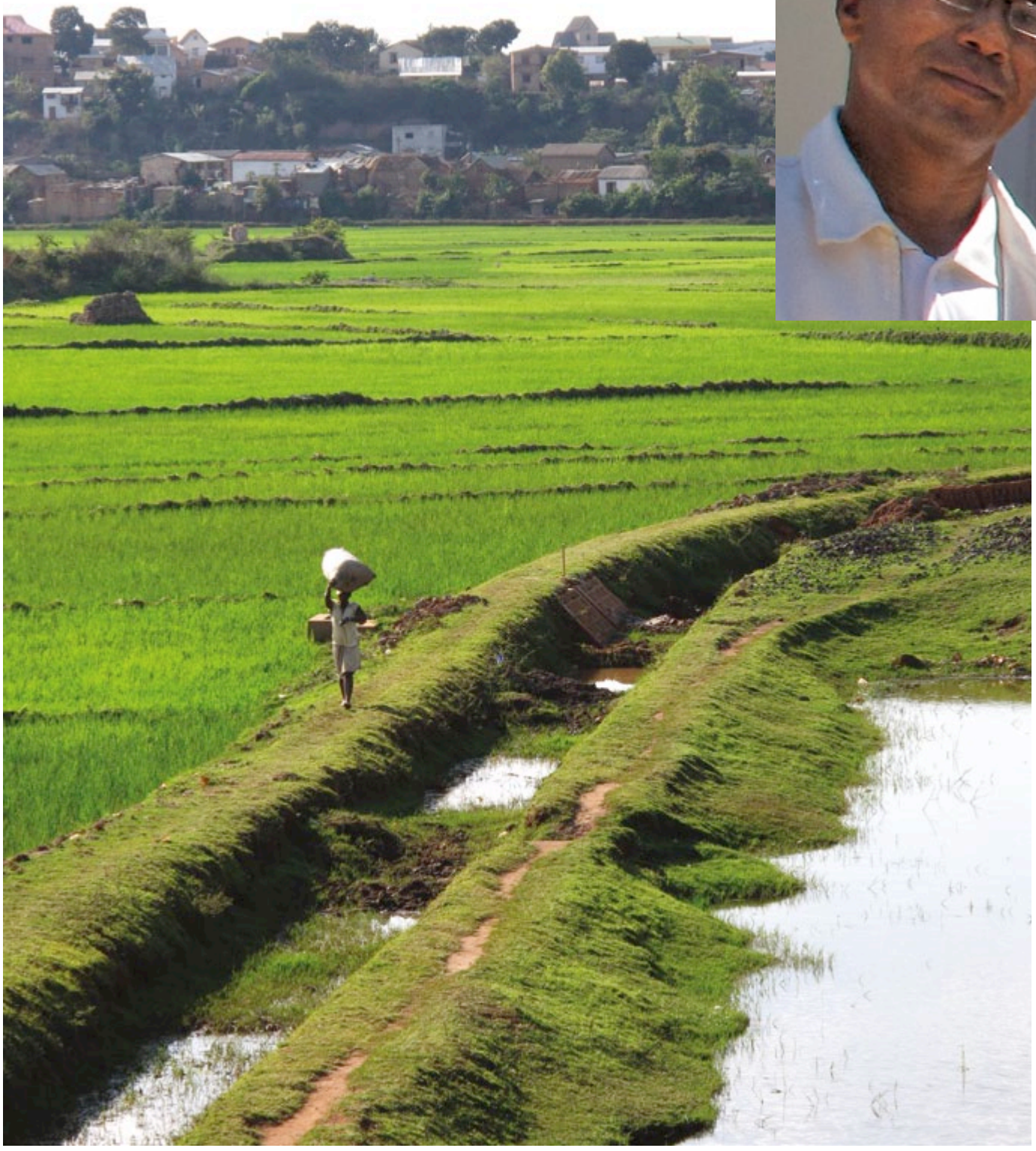

FOTOGRAFIE RANDRIANARISONOVY RODINY MATTHEW D. FLITTON

JAK SE STÁT pokojným člověkem

Chrám, misie a služba pomohly Rogerovi a jeho rodině podniknout kroky k tomu, aby se stali věčnou rodinou.

Matthew D. Flitton
Církevní časopisy

Roger Randrianarison věděl, že v životě jeho rodiny cosi chybí.

„Modlil jsem se k Bohu, aby mi pomohl najít něco, podle čeho bych mohl svou rodinu vést," řekl. „Toužil jsem svou rodinu vést k něčemu dobrému, k něčemu, co by nás dovedlo na správnou cestu."

Zaobíral se tím, jak by měl vychovávat své tři děti – syny Randrianandryho a Sedinirinu a dceru Nirinu. Rmoutilo ho, že jeho výbušnost vedla k problémům v rodině. Přál si být laskavějším rodičem.

„Rozhodl jsem se, že ten, kdo se musí změnit, jsem já, protože jsem viděl, kým jsem se stal," uvedl.

O několik let dříve přišel Roger o svou stavební firmu a nyní pracoval jako taxikář v Antananarivu na Madagaskaru. Jednoho dne vezl dvě misionářky.

„Jakmile nastoupily do auta, zeptaly se mě, jak se jmenuji a jestli mám rodinu," řekl. „Otázaly se mě, jestli vím, kdo je Bůh, a zda se k Němu modlím."

Během jízdy si misionářky s Rogerem zpívaly a pak ho pozvaly na shromáždění. Několikrát se snažil přijít, ale nikdy se mu nepodařilo skloubit shromáždění se svým rozvrhem, a nakonec ztratil s misionářkami kontakt.

Jednoho dne, asi o pět měsíců později, Roger pracoval u svého domu, když uslyšel, jak za plotem s někým hovoří dva misionáři. Roger věděl, že si přijdou promluvit i s ním. Měl pocit, že má odpovědět kladně pokaždé, když se ho na cokoli zeptají.

Rodinné studium evangelia pomohlo rodině Randrianarisonových, aby se sblížila.

Poté, co se představili, se ho misionáři otázali, zda ví něco o Bohu. Ano. Chce se k Bohu modlit? Ano. Chce mluvit s misionáři? Ano. Kdy? Teď. Misionáři řekli, že se vrátí za 20 minut. Když přišli zpátky, přivedli s sebou jednoho člena, který bydlel nedaleko.

Misionáři učili Rogera doma během následujícího měsíce mnohokrát. Další členové rodiny kvůli tomu, co se doslechli o Církvi, s misionáři studovat nechtěli. Roger pak po měsíci, během nějž se učil o evangeliu, šel s misionáři na shromáždění. Laskavé přijetí, kterého se mu dostalo, v něm zanechalo dobrý dojem. „Členové mě přijali, jako by mě už znali velmi dlouho," uvedl.

Když Roger přišel ze shromáždění domů, řekl své rodině, že se za měsíc dá pokřtít a že oni se mohou sami rozhodnout, jestli se rovněž k Církvi připojí, nebo ne. Požádali ho, aby počkal, a oni se tak k němu mohli přidat. Začali chodit na shromáždění a byli také příjemně překvapeni.

První návštěva shromáždění udělala trvalý dojem na Rogerova nejstaršího syna, Randrianandryho. „Když jsem přišel na shromáždění poprvé, byl jsem velmi překvapen, protože lidé byli velmi pokorní," uvedl. „Zaprvé – byli na shromáždění vhodně oblečeni. Pak jsem si uvědomil, že tam opravdu přišli s nějakým záměrem, nejen aby se ukázali před ostatními lidmi."

Randrianarisonovi byli pokřtěni jako celá rodina 20. února 2003. V té době bylo Nirině 8 let, Sedinirinovi 17 a Randrianandryovi 19. Rodina přestala pracovat o nedělích a jejich prioritou se stal život podle evangelia.

Změny

„Poté, co jsem byla pokřtěna, jsem u nás doma zaznamenala mnoho změn," uvedla Rogerova manželka Arelina. „Náš domov se stal duchovním místem a díky životu podle evangelia přišla mnohá požehnání, jak časná, tak duchovní."

Co se týče časné perspektivy, Roger připisuje Nebeskému Otci zásluhu za to, že mu pomohl znovu vybudovat jeho podnik. Po dvou letech, kdy řídil taxi a dělal, cokoli se namanulo, aby uživil svou rodinu, začal dostávat stavební zakázky. „Věřím, že mi Bůh vždy požehná, když se Ho rozhodnu následovat," řekl.

Jeho synové však říkají, že největší změnu zaznamenali v otcově povaze. Nyní ho popisují jako příklad pokory a laskavosti. Roger říká, že ho evangelium přesvědčilo, že se musí změnit. Od té doby, co ho začal studovat, se Roger snaží svůj život naplňovat dobrými věcmi.

„Díky učení evangelia se již nestává, že bych se přestal ovládat," řekl. „Občas mě něco provokuje, ale evangelium mám v srdci, v hlavě i v duši. Pomáhá mi zůstat klidný."

Když nastanou zneklidňující situace, je to právě Roger, kdo uklidňuje členy rodiny a připomíná jim, že mají jednat tak, jak by jednal Spasitel.

„Můj otec se stal pokornějším a nyní se o naši rodinu láskyplně stará," uvedl Sedinirina. „Když se podívám na to, jak se změnil, jsem velmi vděčný Nebeskému Otci za evangelium a za to, že jsme členy Církve."

Věčná rodina

V roce 2006 odjeli Roger a Arelina díky pomoci ze Všeobecného fondu pomoci pro návštěvníky chrámu do Johannesburgu v Jihoafrické republice, aby mohli být zpečetěni v chrámu.

V letech 2009 až 2011 sloužili Sedinirina a Randrianandry na misii v Jihoafrické republice – Sedinirina v Kapském Městě a Randrianandry v Johannesburgu. Jejich pohnutky k této službě pramenily částečně z touhy pomoci dalším rodinám změnit se tak, jak se změnila ta jejich.

„Zázrak jako tento se může stát. A stal se, protože k nám domů přišli misionáři," uvedl Randrianandry. „Toužil jsem tedy po tom, abych mohl udělat přesně totéž pro nějakou rodinu někde jinde."

Toto rozhodnutí přineslo rodině Randrianarisonových další požehnání. Po devět dnů měli být jak Sedinirina, tak Randrianandry v misionářském výcvikovém středisku v Johannesburgu. Roger zařídil, že spolu s Arelinou a jejich dcerou Nirinou mohli odletět do Jihoafrické republiky, aby tam mohla být celá rodina zpečetěna v chrámu. Nirina, které v té době bylo 14 let, říká, že jen stěží dokáže najít slova k tomu, aby popsala tento zážitek a to, co pociťovala.

„Posílilo to mou víru a pomohlo mi to cítit se blíže Bohu," uvedla.

Dnes členové rodiny pracují na tom, aby posilovali lidi okolo sebe. Roger slouží ve svém sboru jako biskup. Arelina pracuje v Primárkách v rámci programu Víra v Boha. Sedinirina je pomocným referentem kůlu. Randrianandry je pomocným referentem sboru. Nirina je řídící hudby sboru.

Evangelium je odpovědí na modlitby Randrianarisonových. Uzdravilo staré rány, sblížilo členy rodiny a poskytlo jim příležitost být spolu na věky. Naučilo Rogera milovat. „Rodinný život," řekl, „je životem plným lásky." ■

Cesta do Jihoafrické republiky, kde mohli být Randrianarisonovi zpečetěni v chrámu v Johannesburgu, tuto rodinu posílila.

FOND POMOCI PRO NÁVŠTĚVNÍKY CHRÁMU

„Ve světě [jsou stále] oblasti, kde jsou chrámy od našich členů tak daleko, že si cestu do chrámu nemohou dovolit. Kvůli tomu pak nemohou přijmout ona posvátná a věčná požehnání, která chrámy poskytují. Abychom v této záležitosti nějak pomohli, je nyní k dispozici takzvaný Všeobecný fond pomoci pro návštěvníky chrámu. Tento fond umožňuje, aby ti, kteří by jinak nebyli schopni se do chrámu dostat, a přesto po této příležitosti již dlouho touží, získali prostředky pro jednorázovou návštěvu chrámu. Každý, kdo si přeje do tohoto fondu přispět, může jednoduše napsat daný účel a částku na běžnou poukázku pro příspěvky, která se odevzdává biskupovi."

President Thomas S. Monson, „Než se sejdeme zas", *Liahona*, listopad 2011, 5.

NAHOŘE: FOTO DAVID WILLIAM NEWMAN © IRI; DOLE: FOTO © LAURA PARKEROVÁ

VRÁTÍ SE MATTHEW?

Ve sboru jsme měli silnou skupinu mladých mužů, ale náš syn Matthew tíhnul k nečlenovi, se kterým sdílel lásku k automobilům a veškerým mechanickým věcem. Tento mladý muž naneštěstí pocházel z rodiny, jež si náboženství nevážila. Jeho rodiče dovolovali, aby se u nich doma pilo a kouřilo, a nevěřili, že je důležité být morálně čistý.

Matthew získal nejvyšší hodnost ve skautu, ale nezúčastnil se předávání ocenění, protože přestal žít podle skautských měřítek. Posbíral jsem všechna jeho skautská ocenění a vyrobil na ně vitrínku. Pak jsem to všechno uschoval v naději, že jednoho dne to pro něj bude mít určitou cenu. V době, kdy bylo Matthewovi 16 let, již kouřil, pil a bral drogy. Odešel ze školy a nastěhoval se ke své přítelkyni. Po několik následujících let jsme jej vídali jen zřídka.

Byli jsme zdrceni. Nevěděli jsme, zda se ještě někdy navrátí ke své rodině a víře, ale rozhodli jsme se následovat příklad Almy v tom, jak jednat se vzpurným synem. Alma svého syna stále miloval a modlil se s vírou, aby byl „přiveden k poznání pravdy“. (Mosiáš 27:14.)

Neustále jsme se modlili, aby Pán v Matthewově životě zasáhl, a využívali jsme každou příležitost k tomu, abychom mu jak slovy, tak činy dávali najevo, jak moc ho milujeme. Když přišel domů, neříkali jsme nic, co by si mohl vyložit jako kritiku nebo odsudek. Jednoduše jsme vyjádřili radost z toho, že jej vidíme.

Jednou přišel Matthew domů a řekl, že si chce promluvit. Sdělil nám, že na jednom večírku potkal dívku, která se vyptávala na Církev. Ještě než jí stačil říci, že odpovědi na její otázky již nezná, začala mu z úst plynout slova sama. Zjistil, že na její otázky odpovídá ihned poté, co byly položeny. Matthew řekl, že si nevzpomíná, že by se ty věci, o kterých hovořil, kdy učil, ale že věděl, že jeho slova jsou pravdivá. Lámal si hlavu nad tím, proč žil tak, jak žil, když stále věřil evangeliu.

Po třech dnech zpytování duše se rozhodl zanechat života, který vedl. Přišel domů, aby požádal o pomoc se začátkem nového života.

Matthew zavolal bratranci z jiného státu, který překonal podobné obtíže, a požádal ho, zda by u něj mohl bydlet. Jeho bratranec souhlasil a Matthew s ním začal navštěvovat církevní shromáždění a setkal se s biskupem, aby obdržel pomoc při procesu pokání. Pociťoval lásku a podporu a začal být v Církvi aktivní.

Po určité době se seznámil s krásnou a spravedlivou mladou ženou. Zamilovali se do sebe a vzali se v chrámu.

Když se jim narodilo první dítě, jel jsem je navštívit a vzal jsem s sebou onu vitrínku, kterou jsem vyrobil na Matthewova skautská ocenění. Velmi ho to potěšilo a hrdě si ji doma pověsil na čestné místo.

Mému synovi se nezjevil anděl, jak se to stalo Almovi mladšímu. Matthewův návrat k pravdě byl však stejně zázračný. ■

Jméno neuvedeno

Posbíral jsem všechna Matthewova skautská ocenění a vyrobil na ně vitrínku. Pak jsem to všechno uschoval v naději, že jednoho dne to pro něj bude mít určitou cenu.

ILUSTRACE BRADLEY CLARK

BYL JSEM DOMA

V rámci projektu služby jsem spolu s několika dalšími lékaři odletěl do Rwandy, abychom tam poskytli určitou zdravotnickou pomoc. Po dvou týdnech, ke konci mého pobytu, na mě dolehl stesk po domově. Stýskalo se mi po rodině, pohodlné posteli a po domově.

Během mé poslední neděle v Africe se mi podařilo přizpůsobit si rozvrh tak, že jsem mohl jít na shromáždění. Přestože Církev ještě nebyla ve Rwandě formálně uznána, podařilo se mi najít na církevních internetových stránkách informace o tom, kdy se shromáždění koná a také popis toho, jak se tam dostanu.

Popis zněl následovně: „U budovy ministerstva přejděte a jděte dlážděnou ulicí. Hledejte otevřenou bránu. Pak sejděte dolů po schodech."

Řídil jsem se těmito instrukcemi a brzy jsem zřetelně uslyšel refrén jedné známé náboženské písně. Sešel jsem po schodech dolů a k mým uším dolehla slova písně „Jak pevný to základ". (*ZNPPD 1,* str. 7.) Schody končily u malé budovy, u jejíhož vchodu se hemžily tucty usměvavých lidí. Přestože jsem byl v tomto sboru cizincem, pocítil jsem okamžitě spřízněnost. Tucty rwandských bratří a sester přicházely, aby mi potřásly rukou, a když tak činily, spadla mi z ramen skličující tíha osamělosti – byl jsem doma!

Když jsem vstoupil do budovy, zúčastnil jsem se standardního tříhodinového shromáždění, které se v ničem nelišilo od toho v mém domovském sboru v Kalifornii. Nositelé Aronova kněžství roznesli svátost, proslovy se soustřeďovaly na Spasitele, a dokonce i lekce Nedělní školy byla tatáž, která se onen týden učila v mém domovském sboru.

Přestože jsem byl v tomto sboru cizincem, pocítil jsem okamžitě spřízněnost. Tucty rwandských bratří a sester přicházely, aby mi potřásly rukou.

Co však bylo nejdůležitější, celé shromáždění bylo prodchnuto Duchem Páně. Pán se zcela zřejmě laskavě usmíval na tyto dobré lidi, kteří se ze všech sil snažili Mu sloužit. Dozvěděl jsem se, že minulý rok zdejší shromáždění navštěvovala jen hrstka Rwanďanů. Nyní jsem však napočítal více než 100 účastníků, z nichž polovina byly usměvavé děti.

Teď, když je Rwanda otevřená pro misionářskou práci, předpokládám, že misionáři budou velmi úspěšní, zatímco Duch nyní stále rostoucímu počtu rwandských zájemců dosvědčuje, že znovuzřízená Církev je královstvím Božím pro celou zemi – pro každý světadíl, pro každý národ a pro každé dítě Boží. Jsem nesmírně vděčný za Církev, ať již se nachází uprostřed kalifornského pobřeží, či na konci dlážděné uličky uprostřed Afriky. ■

Steven Sainsbury, Kalifornie, USA

CO VÁS PŘIVEDLO DO REXBURGU?

Poté, co jsme několik desítek let žili s manželem v oblasti, kde jsou členové Církve menšinou, jsme se přestěhovali do části Rexburgu v Idahu v USA, kde bydlely jen dvě nečlenské rodiny. Měli jsme to štěstí, že jsme bydleli vedle jedné z nich.

Když jsme poprvé zaparkovali na své příjezdové cestě, otec oné rodiny právě sekal trávník. Spolu s manželem jsme přešli náš trávník, abychom se s ním seznámili. Když jsem mu podávala ruku, zeptala jsem se: „Tak co přivedlo vaši rodinu do Rexburgu?“

Odpověděl: „Má práce – a zejména jsme hledali město, které potřebuje poznat Krista.“

Měla jsem pocit, jako by mi někdo chrstl kbelík studené vody do obličeje, ale usmála jsem se. V tom okamžiku jsem se rozhodla, že ať už náš nový soused udělá nebo řekne cokoli, staneme se těmi *nejlepšími* sousedy, jaké ta rodina kdy měla. Při každém setkání s nimi se budeme snažit reagovat laskavým, milujícím a uvážlivým způsobem, tak jak by to dělal Spasitel.

V následujících osmi letech se naše rodiny zúčastnily mnoha společných aktivit. Jejich matka byla zvána na akce Pomocného sdružení a účastnila se jich. Mě a mnohé naše sousedky z řad Svatých posledních dnů naopak zvala do klubu pro křesťanské ženy, který sponzorovala její církev. S manželem jsme byli zváni na taneční a klavírní recitály svých dětí. Jejich rodina se účastnila grilování a oslav pořádaných v sousedství. A jejich starší děti nám volaly, když potřebovaly svézt domů z práce, a svým rodičům se zrovna nemohly dovolat.

Jejich rodiče měli obavy, že by děti mohly nalézt až přílišné zalíbení ve Svatých posledních dnů, a tak svým synům nedovolili, aby se připojili ke skautskému programu našeho sboru. Náš domov nicméně považovali za bezpečné místo, kde dovolili svým dětem hrát si, když nás přijela navštívit naše vnoučata.

Pokaždé, když se naši sousedé pokoušeli pomoci nám uvědomit si, „jak se mýlíme,“ jsme jim připomněli, že s hlubokou úctou respektujeme jejich víru a způsob, jakým žijí a vychovávají své děti. Pak jsme dodali, že očekáváme, že budou stejně tak respektovat naši víru, která se rovněž soustřeďuje na Spasitelovo učení.

Když se jejich matka snažila z rozdílů mezi námi vytvořit hlubokou a nepřekonatelnou propast tím, že tvrdila, že Svatí posledních dnů věří v „jiného Ježíše“, připomněla jsem jí, že obě věříme, že On je božský a milovaný Syn Boží. Nakonec jsme se obě těšily z vřelého a přátelského vztahu.

Později se tato rodina odstěhovala, aniž by se připojila k Církvi. Ale jestli mohou říci: „Žili jsme mezi mormony; jsou to dobří a uctiví lidé s upřímným srdcem,“ pak mám pocit, že se nám podařilo být dobrými sousedy a pomoci jim být otevřenější a spravedlivější v jejich posuzování Svatých posledních dnů. ■

Sandra Rushová, Idaho, USA

Rozhodla jsem se, že ať už náš nový soused udělá nebo řekne cokoli, staneme se těmi nejlepšími sousedy, jaké kdy ona rodina měla.

KRABICE FOTOGRAFIÍ

Před několika lety jsme s manželem vyhazovali cosi na skládce, když vtom jsem si povšimla, jak jedna paní, která tam pracovala, zvedla jakousi krabici a chystala se ji hodit do spalovací pece. Krabice se zničehonic otevřela a vypadly z ní nějaké fotografie.

Když jsem se na to dívala, měla jsem silný dojem, že mám jít a tu krabici s fotografiemi si vzít. Vyskočila jsem z auta, abych pomohla fotografie posbírat. Ta paní i já jsme vycítily, že fotografie někdo vyhodil omylem, a já jsem ji přesvědčila, aby mi je dala s tím, že se pokusím najít někoho, kdo by o ně stál.

Když jsem probírala stovky fotografií v krabici, našla jsem obálku, která byla adresována někomu z Warburgu v provincii Alberta v Kanadě. Během několika dalších let jsem napsala pár dopisů lidem, kteří měli stejné příjmení, ale nikdy jsem nedostala žádnou odpověď.

Poté, co má rodina získala přístup k internetu, jsem zjistila, že ve Warburgu sídlí historická společnost. Otázala jsem se, zda někdo z těch, kdo v ní pracují, poznává jména, jež jsem našla vzadu na fotografiích.

O měsíc později nám zavolal muž, kterého kontaktovala ona historická společnost. Řekl, že poblíž nás žije jeho sestra, a požádal nás, zda by se mohla na fotografie přijít podívat. Samozřejmě jsme souhlasili.

Druhý den přišli Floyd a Beth Hawthornovi, oba Svatí posledních dnů, aby se podívali na fotografie. Když jsem otevřela krabici, bratr Hawthorn řekl: „Podívejme, tady je," a ukazoval přitom na jeden snímek navrchu. Byl na něm dědeček sestry Hawthornové.

Když bratr a sestra Hawthornovi brali do rukou snímek za snímkem, vyprávěli nám příběhy o lidech na každém z nich. Hawthornovi si nemysleli, že by byli spřízněni s člověkem, jenž fotografie vyhodil, a vůbec netušili, jak se mohly ocitnout na skládce.

Mám silný pocit, že mi Nebeský Otec pomohl vrátit fotografie rodině Hawthornových. Svědčím o tom, že práce na rodinné historii je jednou z nejdůležitějších věcí, které máme dělat. Pokud tuto práci chceme dělat, Pán nám s ní pomůže. ■

Cindy Heggieová, Alberta, Kanada

Krabice se zničehonic otevřela a vypadly z ní nějaké fotografie. Když jsem se na to dívala, měla jsem silný dojem, že mám jít a tu krabici s fotografiemi si vzít.

Jak mohu být **ÚSPĚŠNOU** misionářkou?

Ať jsme se se společnicí snažily sebevíc, všichni naše poselství odmítali. Co bychom mohly udělat pro to, abychom se staly úspěšnými misionářkami?

Lauren Bangerter Wildeová

Byla jsem na misii něco málo přes rok, když mě postihlo zvlášť těžké období. Nacházely jsme se uprostřed ponurého, šedivého ročního období – zrovna končila studená zima a nastávalo jaro. A ať jsme se se společnicí snažily sebevíc, všichni, se kterými jsme mluvily, naše poselství jednoznačně odmítali. Když jsme se setkaly s dalšími misionáři, dozvěděly jsme se, že jim se práce daří. Nenapadal mě žádný důvod, proč jsme byly tak neúspěšné. Sloužila jsem již dost dlouho na to, abych dobře ovládala jazyk, se společnicí jsme byly dobré přítelkyně, získaly jsme si důvěru členů a snažily jsme se následovat Ducha a s přesností dodržovat misionářská pravidla.

Ale ať jsme dělaly, co jsme mohly, na každém kroku jsme čelily odmítnutí. Když už to trvalo několik týdnů, přemohla mě mrzutost. Během jednoho našeho plánování jsem nakonec zvolala: „K čemu to je? Stejně nás nikdo nebude poslouchat.“ Má společnice, která k tomu zaujala lepší postoj než já, prostě odpověděla: „Cíle si stanovujeme proto, abychom ukázaly víru. A průběžně kontrolujeme jejich naplňování, abychom mohly sčítat svá požehnání.“

Když jsem o jejím postřehu přemítala, uvědomila jsem si, že jsem svůj úspěch jakožto misionářky měřila špatným metrem. Příručka *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* uvádí soupis skutků úspěšného misionáře[1] a já jsem si uvědomila, že všechny tyto skutky každý misionář dokáže ovlivnit. Nemohu ovlivnit, zda lidé v mé misii přijmou, či nepřijmou poselství evangelia, ale mohu ovlivnit, jakou misionářkou se rozhodnu být. Má společnice mi ukázala, že pevnější víra v Ježíše Krista a vděčnost za Jeho požehnání mi umožní rozpoznat, v jakých ohledech úspěšnou misionářkou již jsem.

Víra umožňuje spatřit zázraky

Když jsem si uvědomila, že mi chybí víra, pocítila jsem pokoru. Přemýšlela jsem o oblastech, ve kterých bych mohla posílit svou víru, a zjistila jsem, že když něco nešlo podle plánu, dopustila jsem, abych ztrácela odvahu. V příručce *Kažte evangelium mé* se píše: „Ztráta odvahy oslabuje vaši víru. Když budete očekávat méně, vaše efektivita se sníží, vaše touha se oslabí a bude pro vás obtížnější následovat Ducha.“[2] Uvědomila jsem si, že jsem dovolila, aby naše neúspěchy oslabily mou víru.

Začala jsem se modlit o změnu srdce a o více víry. Také jsem se -spoléhala na slib uvedený v Mormonovi 9:21: „Každému, kdo věří v Krista, nic nepochybuje, o cokoli bude žádati Otce ve jménu Kristově, bude mu dáno; a tento příslib je pro všechny, až do končin země.“ Tento slib mě vedl k tomu, abych se usilovněji modlila o požehnání a zázraky, které jsme se společnicí považovaly za potřebné, a vždy jsem dodala: „Buď vůle Tvá.“ Tyto modlitby mi pomohly přijímat změny plánů a neúspěchy s pevnější vírou, protože jsem věděla,

FOTOILUSTRACE DEL BENSON

JAK SE STÁT ÚSPĚŠNÝM MISIONÁŘEM

Můžete vědět, že jste úspěšní misionáři, když:

- Pociťujete, jak Duch vaším prostřednictvím svědčí lidem.
- Máte rádi lidi a přejete si jejich spasení.
- Posloucháte naprosto důsledně.
- Rozvíjíte křesťanské vlastnosti.
- Varujete lidi před následky hříchu. Vyzýváte je, aby činili závazky a dodržovali je.
- Konáte dobro a sloužíte lidem při každé příležitosti, bez ohledu na to, zda přijímají vaše poselství.

Z příručky *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2005), 10.

USILUJTE O PÁNOVO PŘIJETÍ

„Z celého srdce vás vyzývám, abyste usilovali o Pánovo přijetí a abyste se těšili z Jeho slíbených požehnání. … [Můžeme poznat], že nás přijímá bez ohledu na naši funkci, postavení nebo omezení smrtelného života. Jeho milující přijetí nás bude motivovat, posílí naši víru a pomůže nám vyrovnat se se vším, čemu v životě čelíme. Navzdory těžkostem budeme úspěšní, bude se nám dařit [viz Mosiáš 2:22] a budeme šťastní [viz Mosiáš 2:41].“

Starší Erich W. Kopischke ze Sedmdesáti, „Přijati Pánem“, *Liahona,* květen 2013, 106.

že Nebeský Otec vždy odpovídá na modlitby pronesené s vírou – i když se odpovědi někdy dostavují způsobem, který neočekáváme. Byla jsem schopna lépe rozpoznat, jak nás Pán po celý den vede.

Zatímco jsem pracovala na posilování své víry, zjistila jsem, že tato pozitivní slova z příručky *Kažte evangelium mé* jsou pravdivá – když budete očekávat více, vaše efektivita se zvýší, vaše touha se posílí a bude pro vás snazší následovat Ducha. Když jsem navíc dokázala rozpoznat zázraky, které se děly každý den, a vážit si jich, získala jsem optimističtější postoj k misionářské práci a své misionářské službě.

Vděčnost potlačuje žárlivost

Pán mi začal ukazovat, že pro nás činí zázraky každý den – ale já jsem je nebyla schopna rozpoznat, dokud jsem se nezačala vědomě snažit o to, abych byla upřímně vděčná. Vyjadřování vděčnosti je více než jen dobrý zvyk nebo dobré způsoby. Když jsem Pánu a druhým začala vyjadřovat vděčnost, byla jsem posílena. Začala jsem se radovat spolu s ostatními misionáři, když byli úspěšní, místo abych na ně žárlila. (Viz Alma 29:14, 16.) Byla jsem schopná více se soustředit na to, co mám a v čem se mi daří, než na to, co mi chybí a v čem se mi nedaří.

Naučila jsem se, že vděčnost je protilékem na srovnávání se s druhými. Období, kdy jsem se necítila být úspěšnou misionářkou, obvykle přicházela tehdy, když jsem si říkala: „Nedaří se mi tak dobře jako jim“ nebo „jsou v tom lepší než já“. Také jsem se naučila, že zatímco Pánovým vzorem je dávat nám spravedlivé příklady, které můžeme napodobovat a následovat, Satanovým podvrhem je pokoušet nás, abychom svou hodnotu nebo úspěch stanovovali skrze srovnávání se s druhými. Avšak příručka *Kažte evangelium mé* to říká jasně: „Vyvarujte se toho, abyste se srovnávali s jinými misionáři a abyste porovnávali vnější výsledky svého úsilí s jejich.“[3] Nakonec mi vděčnost pomohla vyvarovat se pýchy a připomněla mi, že Pán řídí své dílo. Nemusela jsem žárlit, když se zdálo, že ostatní misionáři jsou úspěšnější.[4]

Pravé měřítko úspěchu

Než jsem svůj postoj takto změnila, zaměřovala jsem se na nějaké konkrétní požehnání natolik, že jsem si zapomněla všímat dalších způsobů, jak Pán odpovídal na naše modlitby a jak nám v misionářské práci žehnal. Pán nám nakonec začal v misionářské práci v naší oblasti žehnat nádhernými a neočekávanými způsoby. Našly jsme lidi, kteří byli ochotni přijmout naše poselství, ale v té době jsem již věděla, že svůj úspěch nemám měřit rozhodnutími druhých.

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) se podělil o radu jednoho presidenta misie ohledně misionářské práce: „Dělejte to nejlepší, opravdu to nejlepší, co dokážete. Pronášejte modlitby, pracujte pilně a úrodu ponechejte na Pánovi.“[5] Příručka *Kažte evangelium mé* učí ohledně úspěšných misionářů něčemu podobnému: „[Dělejte]

V mnoha ohledech mohl být můj úspěch jakožto misionářky posuzován mou ochotou činit pokání a mým odhodláním pokračovat v práci.

to nejlepší, co můžete, abyste přiváděli duše ke Kristu, a usilovně se [snažte] rozvíjet a zlepšovat."[6]

Dokud jsem byla ochotná činit pokání a dokud jsem mohla Pánovi upřímně říct, že dělám to nejlepší, co dokáži, pak jsem si mohla být jistá, že jsem úspěšnou misionářkou – bez ohledu na to, zda lidé naše poselství přijali, či nikoli. V mnoha ohledech mohl být můj úspěch jakožto misionářky posuzován mou ochotou činit pokání a mým odhodláním pokračovat v práci.

Z tohoto období své misie mám v deníku zaznamenáno mnoho zázraků. Díky tomu, že jsem usilovala o to, abych byla věrnější a vděčnější, se můj postoj změnil k lepšímu, neztrácela jsem odvahu a pociťovala jsem při práci mnohem více Ducha. Zjistila jsem, že to, čemu učí příručka *Kažte evangelium mé*, je pravdivé: „I když jste udělali to nejlepší, co jste mohli, přesto můžete zažít zklamání, avšak nebudete zklamáni sami sebou. Když pociťujete Ducha, který působí vaším prostřednictvím, můžete si být jisti tím, že Pán je s vámi spokojen."[7] A když jsem pociťovala, že je se mnou Pán spokojen, dokázala jsem překonat jakoukoli zkoušku. ■

Autorka žije v Maine v USA.

ODKAZY

1. Viz *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2005), 10.
2. *Kažte evangelium mé,* 10.
3. *Kažte evangelium mé,* 10.
4. Viz Jeffrey R. Holland, „Dělníci na vinici", *Liahona,* květen 2012, 31.
5. Gordon B. Hinckley, „Vyhledávejte beránky, paste ovce", *Liahona,* červenec 1999, 120.
6. *Kažte evangelium mé,* 10.
7. *Kažte evangelium mé,* 10.

PODĚLTE SE O SVŮJ ZÁŽITEK

„Nedávno jsem se vrátil z misie a mám pocit, jako by se vytratila má cílevědomost. Co mám dělat?"

Prosíme navrátivší se misionáře, aby nám napsali o tom, jak zvládli přechod z misie domů a návrat do školy, do zaměstnání a k dalším činnostem. Svůj příspěvek zašlete na e-mailovou adresu liahona@ldschurch.org nebo jej napište on-line na stránkách liahona.lds.org. Uveďte prosím své celé jméno, datum narození a sbor nebo odbočku.

Jak se stát misionářem následujícím příručku *Kažte evangelium mé*

Starší David A. Bednar
Kvorum Dvanácti apoštolů

Vy to dokážete! Pán, kterého zastupujete a kterému sloužíte, ví, že to dokážete. Já vím, že to dokážete.

Apoštol je v prvé řadě, především a vždy misionářem. Z tohoto důvodu mám velikou radost, že mohu promlouvat k vám jakožto ke spolusluženíkům na tomto velkolepém díle posledních dnů.

KDO JE TO MISIONÁŘ NÁSLEDUJÍCÍ PŘÍRUČKU *KAŽTE EVANGELIUM MÉ*?

Misionář následující příručku *Kažte evangelium mé* je služebník Páně povolaný skrze proroctví a zplnomocněný vkládáním rukou, který hlásá Spasitelovo věčné a znovuzřízené evangelium Jeho způsobem. (Viz NaS 50:13–14, 17–24; NaS 68:1.)

Prvořadým záměrem misionáře popsaného v příručce *Kažte evangelium mé* je „pozvat druhé, aby přišli ke Kristu, tím, že jim [bude] pomáhat přijmout znovuzřízené evangelium vírou v Ježíše Krista a v Jeho usmíření, pokáním, křtem, přijetím daru Ducha Svatého a vytrváním do konce“.[1]

Posvátná zodpovědnost hlásat evangelium s pravomocí a vykonávat spásné obřady je platná již od doby, kdy byl Adam vyhnán ze zahrady Eden, a bude pokračovat, dokud „velký Jehova neřekne, že dílo je dokonáno“.[2]

POŽADAVKY, JAK SE STÁT MISIONÁŘEM NÁSLEDUJÍCÍM PŘÍRUČKU *KAŽTE EVANGELIUM MÉ*

Rád bych mluvil o pěti základních požadavcích, jak se stát misionářem následujícím příručku *Kažte evangelium mé*.

První požadavek: Misionáři následující příručku *Kažte evangelium mé* rozumějí tomu, že slouží Ježíši Kristu a zastupují Ho.

Misionáři následující příručku *Kažte evangelium mé* vědí, koho zastupují, proč slouží a co mají dělat, a rozumějí tomu. Misionáři na plný úvazek jsou povoláni sloužit a jsou patřičně ustanoveni jako služebníci a zástupci Pána Ježíše Krista. Každému národu, pokolení, jazyku a lidu vydáváme svědectví o Jeho jménu a o tom, že božskost a poslání Ježíše Krista jsou skutečné zásady. (Viz NaS 133:37.)

Milujeme Pána. Sloužíme Mu. Následujeme Ho. Zastupujeme Ho.

Jeho záměry musí být našimi záměry. Jeho zájmy mají být našimi zájmy. Jeho dílo má být naším dílem. Jeho způsoby mají být našimi způsoby. Jeho vůle se má stále více stávat i naší vůlí.

Jako zástupci Vykupitele kážeme základní nauky a zásady Jeho znovuzřízeného evangelia, a to jednoduše a jasně. Neuvádíme osobní názory či spekulace. Pánovým způsobem a skrze moc Jeho Ducha hlásáme jednoduché znovuzřízené pravdy a vydáváme o nich svědectví.

Misionáři následující příručku *Kažte evangelium mé* rozumějí tomu, že zodpovědnost zastupovat Spasitele a vydávat o Něm svědectví nikdy nekončí. Pamatujte na Něho prosím ve všech svých myšlenkách, ve všech svých skutcích a ve všem, čím se snažíte stát, a náležitě Ho zastupujte přede všemi dětmi Nebeského Otce, se kterými jednáte nyní i kdykoli jindy.

Druhý požadavek: Misionáři následující příručku *Kažte evangelium mé* jsou způsobilí.

Nezbytným předpokladem pro to, jak se stát misionářem následujícím příručku *Kažte evangelium mé*, je osobní způsobilost před Spasitelem.

Dovolte, abych vám tak jasně, jak to jen dokáži, uvedl několik jednoduchých pravd.

- Jsme zmocněnými zástupci Vykupitele a Spasitele světa.
- Jsme povoláni hlásat Jeho znovuzřízené a věčné evangelium.
- Nemůžeme být poskvrněni od světa a současně Ho s pravomocí zastupovat a jednat s mocí v Jeho svatém jménu.
- Nemůžeme druhým pomáhat překonat zajetí hříchu, když jsme sami do hříchu zabředli. (Viz NaS 88:86.)
- Nemůžeme druhým pomáhat učit se činit pokání, pokud jsme se sami nenaučili činit pokání správně a zcela.
- S mocí můžeme hlásat a kázat jen to, čím se sami snažíme stát.
- Před Bohem se budeme zodpovídat ze svých spravedlivých přání a z toho, zda jsme způsobilí jednat jako Jeho zástupci.

V současné době se od nás neočekává, že budeme dokonalí. Je nám však přikázáno, abychom byli čistí a abychom před Vykupitelem Izraele kráčeli zpříma. „Buďte čistí, vy, již nosíte nádoby Páně.“ (NaS 38:42.)

Pokání je zásadou naděje a uzdravování – ne sklíčenosti a zoufalství. Pokání vskutku naplňuje duši pokorou – ale nenahání strach. Pokání je současně náročné a utěšující, tvrdé a konejšivé. Pokání je drahocenný dar, který je dostupný díky Usmíření Toho, kterého milujeme, následujeme a kterému sloužíme.

I když jste spáchali závažné hříchy, díky Usmíření Ježíše Krista a

FOTOGRAFIE PUBLISHING SERVICES DEPARTMENT; *LOVEST THOU ME MORE THAN THESE?* BY DAVID LINDSLEY

upřímnému pokání jste byli učiněni čistými a způsobilými nebo jimi opět učiněni být můžete.

Někteří mladí lidé ještě neučinili úplné pokání. Nyní je ten pravý čas. Prosím, prosím, prosím, neodkládejte den svého pokání.

Někteří mladí lidé již pokání učinili a dále na něm pracují, ale přemýšlejí, zda udělali vše potřebné pro to, aby mohli být přijati Pánem. (Viz NaS 97:8.) Pamatujte prosím na to, že Pán od vás požaduje, abyste byli čistí, ale ne dokonalí. Nejspolehlivějším ukazatelem Pánova odpuštění je to, když ve svém životě znovu pociťujete vliv Ducha Svatého, protože „Duch Páně nepřebývá v nesvatých chrámech“. (Helaman 4:24.) A uvědomte si, že nařízení, abychom „odpouštěli všem lidem“ (NaS 64:10), zahrnuje i odpouštění sami sobě.

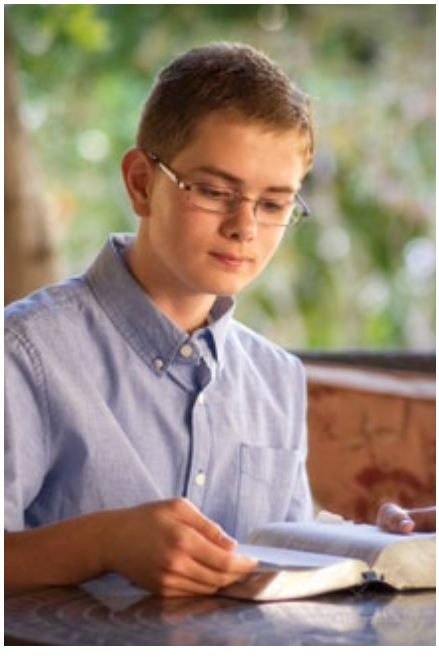

Misionáři následující příručku *Kažte evangelium mé* jsou učedníky Pána Ježíše Krista, kteří ctí své smlouvy a dodržují přikázání. Prosím, vždy na Něho pamatujte a buďte čistí a způsobilí Ho zastupovat.

Třetí požadavek: Misionáři následující příručku *Kažte evangelium mé* si ukládají slova věčného života jako poklad.

Vyzývám vás: „Neustále si v mysli ukládejte jako poklad slova života.“ (NaS 84:85.) Ukládat slova věčného života jako poklad znamená více než jen studovat nebo se učit nazpaměť, právě tak jako hodovat na slovech Kristových (2. Nefi 31:20; viz také 2. Nefi 32:3) znamená více než jen ochutnávat nebo svačit. Ukládat jako poklad pro mě znamená zaměřit se a pracovat, zkoumat a vstřebávat, přemítat a modlit se, uplatňovat a učit se, hodnotit a oceňovat, užívat si a vychutnávat.

Vzpomeňte si, jak synové Mosiášovi – čtyři vskutku pozoruhodní misionáři, kteří se jmenovali Ammon, Aron, Omner a Himni – „zesílili v poznání pravdy; neboť to byli muži zdravého rozumu a zkoumali pilně písma“. (Alma 17:2.)

Tito stateční misionáři si opravdu neustále uchovávali slova věčného života jako poklad. Nezanedbávali osobní studium písem a studium se společníkem, ani je nevykonávali pouze mechanicky. Duchovní poznání a porozumění jim proniklo hluboko do duše a nauky a zásady evangelia jim byly mocí Ducha Svatého v srdci potvrzeny jako pravdivé.

Jako zástupci Spasitele máme vy i já trvalou zodpovědnost pilně pracovat a vštípit si do srdce a do mysli základní nauky a zásady znovuzřízeného evangelia, obzvlášť z Knihy Mormonovy. Když tak činíme, je nám slíbeno požehnání, že Duch Svatý nám „připomeneť … všecko“ (Jan 14:26), a když budeme učit a svědčit, dodá nám sílu. Avšak Duch může s námi a skrze nás pracovat jen tehdy, pokud Mu dáme něco, s čím by mohl pracovat. Nemůže nám pomoci vzpomenout si na něco, čemu jsme se nikdy nenaučili. (Viz Alma 31:5.)

Misionáři následující příručku *Kažte evangelium mé* si neustále ukládají slova věčného života, spoléhají se na působivost slova a moc slova mají

v sobě. Prosím, vždy na Něho pamatujte, vždy buďte způsobilí Ho zastupovat a ukládejte si působivost slova a spoléhejte se na ni.

Čtvrtý požadavek: Misionáři následující příručku *Kažte evangelium mé* rozumějí tomu, že Duch Svatý je tím největším a pravým učitelem.

Duch Svatý je třetím členem Božstva, je svědkem veškeré pravdy a je tím největším a pravým učitelem. Lekce, které učíme, a svědectví, která vydáváme, jsou pro zájemce přípravou na jejich vlastní jednání a učení se.

Jednou z nejdůležitějších úloh nás jakožto misionářů je vyzývat zájemce k tomu, aby používali mravní svobodu jednání a jednali v souladu s učeními Spasitele. Uzavírání a dodržování duchovních závazků, jakými jsou například modlitba o svědectví o pravdě, studium Knihy Mormonovy a modlitba o ni, návštěva církevních shromáždění a dodržování přikázání, vyžaduje, aby zájemci uplatňovali víru, jednali a měnili se.

Bez ohledu na to, jak upřímně sloužíme, vy a já nemůžeme pravdu do srdce zájemců prostě vložit nebo protlačit. Naše nejlepší snaha může poselství o pravdě přinést pouze *k* srdci. (Viz 2. Nefi 33:1.) Zájemce však musí jednat spravedlivě, a tím si nakonec pravdu přizvat *do* srdce. Jen takto mohou nově obrácení a ti, kteří upřímně hledají pravdu, rozvíjet své duchovní schopnosti nutné k tomu, aby mohli získávat odpovědi sami.

Vzhledem k tomu, že naší povinností je pomáhat zájemcům učit se vírou a mocí Ducha Svatého, tato práce nikdy nespočívá na mně ani na vás. Musíme udělat vše, co je v naší moci, abychom splnili svou misionářskou povinnost, a současně se „musíme klidit z cesty“, aby Duch Svatý mohl zastávat svou posvátnou funkci a pracovat. Ve skutečnosti vše, co vy nebo já děláme jakožto zástupci Spasitele, co vědomě a záměrně upoutává pozornost na nás samé – skrze poselství, která pronášíme, metody, které používáme, nebo skrze naše vystupování –, je formou kněžské lstivosti, která při výuce omezuje působení Ducha Svatého.

„Káže je Duchem pravdy, nebo nějakým jiným způsobem? A je-li to nějakým jiným způsobem, není to od Boha.“ (NaS 50:17–18.)

Prosím, vždy na Něho pamatujte, buďte způsobilí Ho zastupovat, ukládejte si Jeho slovo jako poklad a umožňujte největšímu a pravému učiteli, Duchu Svatému, aby vydával svědectví o veškeré pravdě.

Pátý požadavek: Misionáři následující příručku *Kažte evangelium mé* rozumějí tomu, že učit znamená více než jen mluvit nebo vykládat.

Když Spasitel seděl na hoře Olivové, prohlásil: „Nestarejte se předtím, co byste mluvili, aniž pečlivě přemýšlujete, ale což vám bude dáno v tu hodinu, to mluvte; nebo nejste vy, kteříž mluvíte, ale Duch svatý.“ (Marek 13:11.)

V prvních dnech této dispensace dal Spasitel misionářům tyto pokyny: „Otevírejte ústa svá, a ona budou naplněna“ (NaS 33:8, 10) a „Pozdvihněte hlas svůj k tomuto lidu; říkejte myšlenky, jež vložím do srdce vašeho, a nebudete před lidmi zahanbeni; neboť

vám bude dáno v pravou hodinu, ano, v pravou chvíli, co budete říkati.“ (NaS 100:5–6.)

Tyto verše zdůrazňují nejnáročnější a nejpřesnější vzor, podle kterého máme kázat a pomáhat zájemcům učit se pravdě. Misionáři následující příručku *Kažte evangelium mé* vědí, že neučíme lekce; učíme lidi. Neděláme jen to, že bychom přednášeli nebo předávali poselství na témata z evangelia naučená zpaměti. Vyzýváme ty, kteří hledají pravdu, aby zakusili mocnou změnu srdce. Rozumíme tomu, že mluvení a vyprávění není samo o sobě učením.

Ke kázání evangelia Pánovým způsobem patří pozorování, naslouchání a rozlišování, a tyto postupy vždy předcházejí mluvení. Pořadí těchto čtyř provázaných postupů je důležité. Prosím povšimněte si, že aktivní pozorování a naslouchání předcházejí rozlišování a že pozorování, naslouchání a rozlišování předcházejí mluvení. Používání tohoto vzoru umožňuje misionářům určit potřeby zájemců a učit podle nich.

Když pozorujeme, naslouchámе a rozlišujeme, „v pravou hodinu“ nám může být „dána ta část, jež bude odměřena každému člověku“ (NaS 84:85) – pravdy, které máme zdůraznit, a odpovědi, které máme dát, odpovídající konkrétním potřebám daného zájemce. Pouze skrze pozorování, naslouchání a rozlišování můžeme být Duchem vedeni tak, abychom řekli a udělali to, co těm, kterým sloužíme, pomůže nejvíce.

Pozorování je důležitou přípravou na získání duchovního daru rozlišování. Rozlišování je vnímání duchovníma očima *a* pociťování srdcem – vnímáme a pociťujeme, že je nějaká myšlenka lživá či nesprávná, že je nějaký člověk dobrý nebo to, kterou další zásadu potřebuje zájemce slyšet. Rozlišování je naslouchání duchovníma ušima *a* pociťování srdcem – slyšíme a pociťujeme nevyřčenou obavu v poznámce nebo otázce, pravdivost svědectví či nauky nebo ujištění a pokoj, který přichází mocí Ducha Svatého.

Misionáři následující příručku *Kažte evangelium mé* jednají s vírou a jsou vedeni Duchem, aby zájemcům pomáhali učit se pravdě. Prosím, vždy na Něho pamatujte; buďte způsobilí Ho zastupovat; ukládejte si Jeho slova jako poklad; umožněte Duchu Svatému, aby vydával svědectví o veškeré pravdě; a pozorujte, naslouchejte a rozlišujte, zatímco budete vydávat svědectví o Ježíši Kristu těm, kteří upřímně hledají pravdu.

VY TO DOKÁŽETE!

Zatímco čtete toto mé poselství, možná si říkáte, že všichni ostatní mladí určitě dokáží dělat to, co jsem popsal, a že to budou dělat. Ale možná pochybujete o tom, zda to dokážete dělat vy sami. Prosím, poslouchejte. Vy to dokážete!

Kdybych si mohl něco přát, bylo by to to, abych mohl s každým z vás strávit chvilku o samotě. Potřásl bych vám rukou, přitáhl bych si vás blíž, pohlédl bych vám do očí a řekl bych: „Ty to dokážeš! Pán, kterého zastupuješ a kterému sloužíš, ví, že to dokážeš. Já vím, že to dokážeš. A jako Jeho služebník ti slibuji, že On ti pomůže. Prosím, měj vždy na paměti, že s Jeho pomocí a s Jeho silou to dokážeš!“

Mám vás rád a modlím se o to, abyste rozpoznali Pánův hlas a vedení a přijali je s vírou, zatímco se budete snažit stát se takovými, jakými se máte stát. Poté se stanete opravdu mocnými a účinnými zástupci Pána Ježíše Krista. ■

Z proslovu proneseného 24. června 2011 během zasvěcujícího shromáždění v Misionářském výcvikovém středisku v Provu.

ODKAZY

1. *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2005), 1.
2. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 140.

USMĚJ *se a* ODMÍTNI

Hazel Marie Tibuleová

Jednou v létě jsem se zúčastnila stáže na jednom z ostrovů v regionu Bicol na Filipínách. Výhled na oceán byl nádherný a já jsem se těšila na každé ráno.

Z večerů jsem však měla hrůzu. To byla doba, kdy lidé v táboře začali pít a pořádat večírky. Pozvání na tyto večírky přicházela často a já jsem se jich spolu s dalšími stážisty musela účastnit, protože odmítnout by bylo neuctivé.

První večírek byl večírkem na uvítanou pro nové stážisty. Bála jsem se tam jít, protože jsem si byla poměrně jistá tím, že nám nabídnou alkohol a nevěděla jsem, jak ho odmítnout. Zatelefonovala jsem kamarádovi ze sboru a ten mi dal skvělou radu, která mi dodala sebedůvěru.

Když večírek začal, nabídli nám alkohol, ale naštěstí nepožadovali, abychom ho vypili. Moji spolustážisté skutečnost, že nepiji, přijali, a tak odmítání dalších pozvánek na skleničku pro mě bylo snadné – až na jeden večer. Během jednoho večírku přišel president společnosti. Nesl láhev *lambanogu* (místní víno vyrobené z kokosu). Brzy po jeho příchodu jsem si všimla, jak víno nalévá do sklenice. Poté řekl: „Musíte se naučit, jak pít," a sklenici podal jedné ze stážistek. Ona ji rychle vypila.

Rozbušilo se mi srdce. Brzy přijde řada na mě. Tiše jsem si šeptala: „Nevypiji to. Nevypiji to." Poté jsem uviděla, jak president podává sklenici vína mně. Nevěděla jsem, co mám dělat. Moji spolustážisté mě sledovali a čekali, co udělám. Usmála jsem se na presidenta a pokorně jsem řekla: „Promiňte, pane, ale já nepiji."

Vždy jsem odmítala pozvánky na skleničku, ale nyní mi sklenici vína nabízel president společnosti.

Viděla jsem, že je zklamaný. Zeptal se, proč nepiji. Řekla jsem: „Jsem mormonka."

On řekl: „O tomto náboženství jsem ještě neslyšel. Zní to jako druh jídla." Všichni se začali smát.

Také jsem se usmála, ne jeho vtipu, ale protože jsem věděla, že jsem udělala to, co je správné.

Nikdo mi již nikdy alkohol nenabídl. Ale výsměch pokračoval dál, dokonce i od mých přátel. Jeden kamarád dokonce řekl, že lžu a že není možné, aby členové Církve nepili alkohol. Během této doby jsem pociťovala tlak, kterému čelí členové Církve.

Pobyt na tomto ostrově mě mnohému naučil, nejen po akademické stránce, ale také po té duchovní. Naučila jsem se, že výsměch možná nikdy neskončí, ale Duch Páně vás vždy povede k tomu, abyste udělali to, co je správné. ■

Autorka žije v Metro Manile na Filipínách.

ILUSTRACE SUDI MCCOLLANOVÁ

Starší Adrián Ochoa
Sedmdesátník

BUĎTE SILNÍ, BUĎTE ZDRAVÍ, BUĎTE CHYTŘÍ

Chcete se po fyzické i citové stránce cítit lépe a sebejistěji? Pomůže vám pravidelné cvičení.

Nedávno jsem četl zajímavý článek o cvičení. Dočetl jsem se, že pokud vstanete brzy ráno, obléknete si sportovní oblečení a pomyslíte si: „Jen si to obléknu, zajdu si ven na procházku, a pokud se budu cítit dobře, rozběhnu se," tak si skvěle zacvičíte ještě předtím, než si uvědomíte, že to vůbec děláte. Vytváření jednoduchých plánů, jako je tento, vám může pomoci s osvojením si dobrých cvičebních návyků a péče o tělo. Pro mnohé je nejtěžší začít a být důsledný. Pokud budete pamatovat na to, že cvičení žehná nejen vašemu tělu, ale také vaší mysli a intelektu, pomůže vám to mít touhu stát se fyzicky zdatnějšími. Když budete cvičit, stane se z vás člověk plný energie, který se cítí silně, sebejistě, bděle a bezpečně.

Vzpomínám si na příběh o ptákovi, který začal svá pírka vyměňovat za červy. Bylo snadné touto cestou získat jídlo a pták si myslel, že má peří dost. Zatímco vyměňoval svá pírka za červy, užíval si, že už nemusí vstávat brzy ráno, aby červy lovil. Mohl ve svém hnízdě sedět celý den a ani nehnout brvou. Nakonec si na to však pták zvykl až příliš a uvědomil si, že již nemůže létat, protože přišel o svá nezbytná pera.

To se může stát každému, kdo se chytí do pasti zlozvyků, stereotypu lenivosti nebo užívání návykových látek. V brožurce *Pro posílení mládeže* se píše, že tyto věci „poškozují vaše fyzické, duševní, citové a duchovní blaho. Ničí vztahy s rodinou a přáteli a snižují vaše vnímání vlastní hodnoty. Omezují vaši schopnost správně se rozhodovat."[1] Když jsme aktivní a správně se stravujeme, pomáhá nám to se těmto zlozvykům vyhýbat. Kdyby onen pták stále létal a lovil, nikdy by o svá pera nepřišel. Stejně tak, když „máváme křídly" a pravidelně cvičíme, rozvíjíme v sobě schopnost vyhýbat se sklonům, které nás poškozují a znevažují.

Tak jako někteří lidé mají problémy s fyzickým zdravím, jiní mají problémy se zdravím duševním. Život může být těžký a někdy můžeme pociťovat úzkost, depresi nebo nedostatek sebeúcty. Pamatujte však na to, že cvičení a usilovná práce pomáhají udržet pozitivní postoj jak k fyzickému, tak k duševnímu zdraví. Péče o tělo žehná také vaší mysli a pomáhá vám pamatovat na to, že jste děti Boží a že můžete být sebejistí a šťastní. Naše duševní, fyzická a duchovní stránka jsou spolu navzájem svázány. Brožurka *Pro posílení mládeže* učí: „Vaše duševní zdraví je také důležité a může ovlivňovat i vaše duchovní a fyzické blaho. Zklamání a občasné pocity smutku jsou součástí tohoto smrtelného života. Pokud však míváte dlouhotrvající pocity smutku, beznaděje, úzkosti nebo býváte v depresích, promluvte si se svými rodiči a s biskupem a požádejte je o pomoc."[2]

Proč kolem sebe nacházíme lidi, kteří se zdají být čilejší a radostnější? Jedním z hlavních důvodů jsou návyky. Pokud na své tělo budeme pohlížet z duchovního hlediska a budeme rozumět tomu, že tělo je „chrám, dar od Boha", budeme ho chovat v lásce a uchovávat ho posvátným.[3]

Pro mě *posvátné* znamená čisté, vyživované a silné. Jedním ze způsobů, jak nám Nebeský Otec pomáhá

uchovávat naše tělo posvátným, je to, že nám dal Slovo moudrosti. Brožurka *Pro posílení mládeže* vysvětluje: „Když budete [Slova moudrosti] poslušni, uchráníte se před škodlivými návyky a budete mít kontrolu nad svým životem. Budete požehnáni zdravým tělem, bystrou myslí a vedením Ducha Svatého. Budete připraveni sloužit Pánu. Nikdy nedovolte Satanovi ani nikomu jinému, aby vás natolik oklamal, že si budete myslet, že když porušíte Slovo moudrosti, budete šťastnější, populárnější nebo atraktivnější.“[4] Zatímco dodržujete Slovo moudrosti, pamatujte na to, že pečujete o své tělo i o svou mysl a že vám to umožňuje nalézat „moudrost a veliké poklady poznání“. (NaS 89:19.)

Místo abyste byli lenivým ptákem prodávajícím svá pírka, obujte si tenisky a buďte aktivní. Cvičte pravidelně. Přihlaste se na svůj oblíbený sport nebo si najděte přátele, se kterými můžete běhat nebo provozovat jiné odpočinkové činnosti. Když budete fyzicky aktivní, budete procvičovat nejen své tělo, ale i svou mysl. Cvičení posiluje i duševní zdraví. Pamatujte, že nejdůležitější není to, jak jste rychlí nebo atletičtí – ale to, jak jste vytrvalí. Když budete pravidelně cvičit, budete nejen šťastnější, ale také silnější, zdravější a chytřejší. ■

ODKAZY

1. *Pro posílení mládeže* (brožurka, 2012), 26–27.
2. *Pro posílení mládeže,* 27.
3. *Pro posílení mládeže,* 25.
4. *Pro posílení mládeže,* 25.

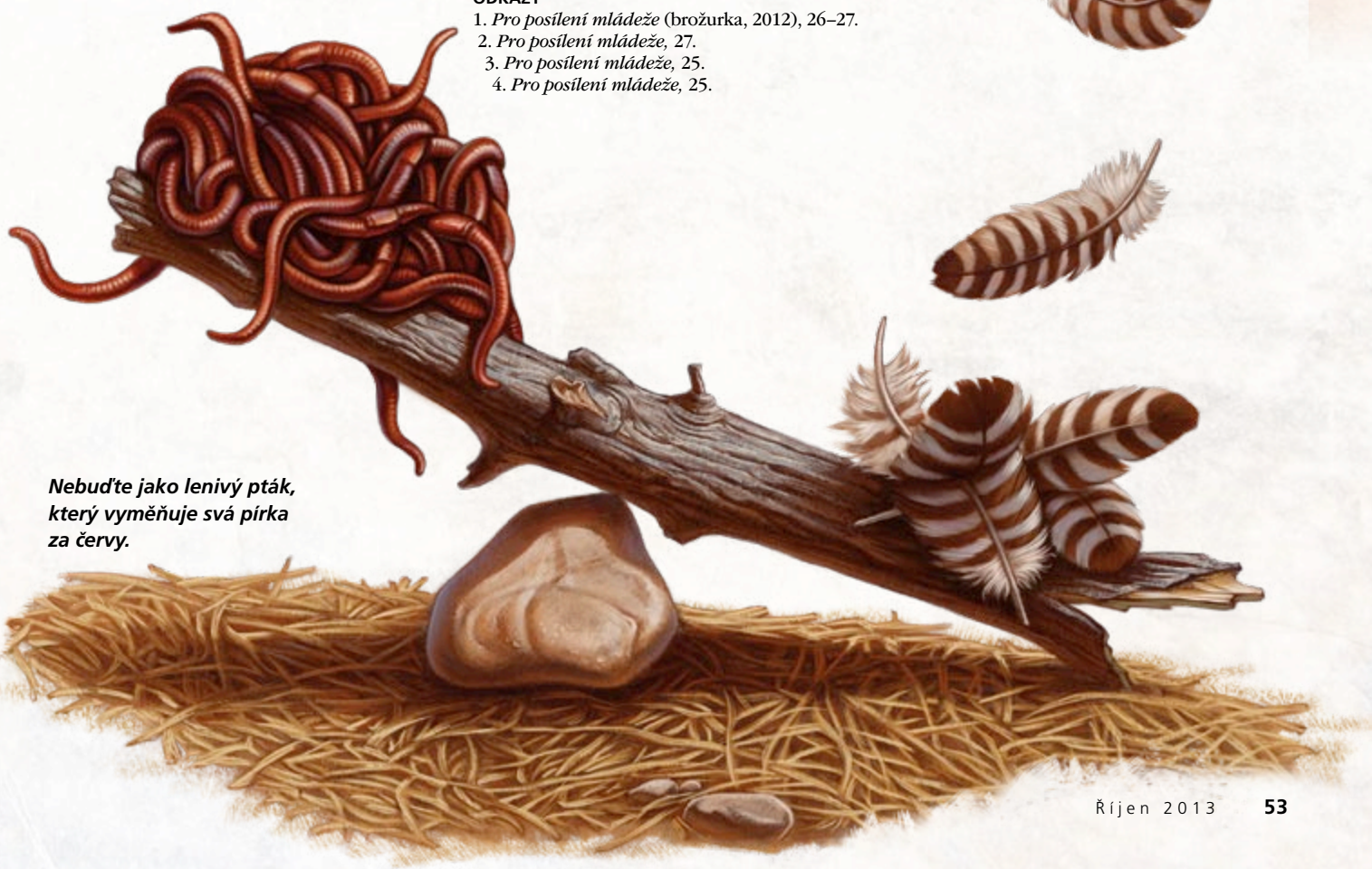

Nebuďte jako lenivý pták, který vyměňuje svá pírka za červy.

ILUSTRACE GREG NEWBOLD

KRÁČEJTE V JEHO šlépějích

Stát se více takovými, jako je Spasitel, je postupný, celoživotní proces a začít můžete tím, že každý den učiníte malé krůčky.

Melissa Zentenová
Církevní časopisy

Písma nás vyzývají, abychom se stali takovými, jako je Ježíš Kristus, a „jakž on chodil, tak choditi“. (1. Janova 2:6.) Učinit onen první krok však může být obtížné – obzvlášť když nevíte, kde začít.

S tím vám pomůže příručka *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě*. Možná si myslíte, že tato příručka je určená pouze misionářům na plný úvazek; je to však skvělý nástroj, s jehož pomocí můžete začít pracovat na svém cíli stát se více takovými, jako je Spasitel. Kapitola 6 je navržena tak, aby vám pomohla porozumět devíti konkrétním křesťanským vlastnostem a uplatňovat je.

Zde je několik návrhů, jak můžete používat příručku *Kažte evangelium mé* a písma, zatímco se snažíte rozvíjet křesťanské vlastnosti:

- Nejprve vykonejte činnost „Vyhodnocení vlastností“ na konci šesté kapitoly v příručce *Kažte evangelium mé*. (Strana 126.) Tato činnost vám může pomoci určit, ve kterých vlastnostech jste v současné době duchovně silní a na kterých potřebujete pracovat.

- Po dokončení této činnosti si s modlitbou vyberte vlastnost, na kterou se zaměříte. V 6. kapitole si pak můžete přečíst oddíl týkající se této vlastnosti.
- Stanovte si konkrétní a měřitelné cíle, které vám pomohou tuto vlastnost rozvíjet. Na splnění cíle si dejte konkrétní časový rámec. Poté vyhodnoťte svůj pokrok. Pokud se například snažíte mít více pravé lásky, mohli byste si dát za cíl říci třikrát denně po dobu jednoho týdne něco pozitivního o svých sourozencích. Na konci týdne byste vyhodnotili, jak se vám podařilo cíl naplnit, a provedli byste změny, které by vám pomohly dále se zlepšovat.
- Příručka *Kažte evangelium mé* uvádí u každé vlastnosti verše z písem k prostudování. Uvedené verše byste si mohli s modlitbou prostudovat a zapsat si vnuknutí, která při četbě obdržíte.
- Při rozvíjení křesťanského charakteru požádejte o pomoc Nebeského Otce. Požádejte o konkrétní pomoc, například: „Prosím dej mi sílu překonávat hněv, když mi sourozenci berou mé věci.“ Čím bude vaše modlitba konkrétnější, tím snáze rozpoznáte Pánovy odpovědi.

Stát se více takovými, jako je Spasitel, Ježíš Kristus, je postupný proces a celoživotní úsilí. Někdy se to může zdát těžší než fyzika pro pokročilé. Ale nezoufejte. Pán nám slibuje: „Ten, kdo přijímá světlo a zůstává v Bohu, přijímá více světla; a to světlo je jasnější a jasnější, až přijde dokonalý den.“ (NaS 50:24.) Když každý den přijímáme světlo a pravdu, studujeme je a používáme je a nadále následujeme Boha, můžeme si být jisti, že se staneme více takovými, jako je Spasitel, Ježíš Kristus. ■

KAŽDODENNÍ ÚKOLY

Drobné, každodenní skutky jsou šlépějemi na cestě k tomu, abychom se stali více takovými, jako je Spasitel. K rozvíjení křesťanských vlastností byste mohli použít tyto doplňující činnosti:

- Přečtěte si verše z písem uvedené v Průvodci k písmům týkající se vlastnosti, kterou se snažíte rozvinout.
- Každý den se modlete o to, abyste měli touhu změnit se a sílu zdokonalit se.
- Veďte si deník, abyste měli záznam o svém pokroku.
- Promluvte si s rodiči. Povězte jim o svých cílech, aby vám mohli pomáhat.

ZAPOJTE SE DO ROZHOVORU

Po celý říjen budete studovat, jak se stát více takovými, jako je Kristus (pokud má váš sbor nebo odbočka k dispozici nové lekce ve vašem jazyce). Po přečtení tohoto článku si s modlitbou vyberte jednu vlastnost, na které budete tento týden nebo měsíc pracovat. Můžete si stanovit cíl a poté vyhodnotit svůj pokrok. Například, měli jste více pravé lásky nebo byli jste poslušnější či trpělivější? Jak vám váš cíl, stát se více takovými, jako je Kristus, pomohl překonat obtíže? O svou zkušenost byste se mohli podělit s dalšími mladými nebo se svou rodinou.

HLEDÁNÍ JEDNOHO, LIZ LEMON SWINDLEOVÁ, NESMÍ BÝT KOPÍROVÁNO, FOTOILUSTRACE © SHAYLA MARIE FURSOVOVÁ; POZADÍ © ISTOCK/THINKSTOCK; FILIGRÁNY © HEMERA/THINKSTOCK

„Co mám říct nečlenům, kteří se ptají, proč někteří členové Církve nežijí podle našich měřítek?“

Bylo by nádherné, kdyby všichni členové Církve žili ve všech ohledech podle evangelia. Těšili by se v životě nejen z více požehnání, ale také by byli skvělým příkladem pro lidi kolem sebe. Jsme však smrtelníci, a proto jsme všichni do jisté míry nedokonalí. Hlavním důvodem, proč někteří žijí podle evangelia v plnější míře než druzí, je to, že každý z nás se nachází v jiném bodu svého obrácení a upevňování svého svědectví. Každý z nás má jiné zkoušky a jiné zdroje a pomáhají nám jiní lidé.

Nečlenové možná nebudou rozumět výrazům, jako jsou „obrácení“ nebo „svědectví“, ale budou rozumět tomu, že každý člověk si může zvolit, jak chce žít. Můžete vysvětlit, že Nebeský Otec to takto zamýšlel. Dal nám svobodu jednání, abychom mohli duchovně růst díky tomu, že se rozhodujeme správně. Nebeský Otec však také věděl, že všichni – kromě Ježíše Krista – budou dělat chyby, a proto nám poskytl Spasitele. Díky Usmíření můžeme činit pokání, získat odpuštění, poučit se ze svých chyb a postupovat v životě vpřed.

Můžete také vysvětlit, že ty, kteří nedodržují měřítka Církve, nijak nesoudíme. Místo toho se jim snažíme pomáhat, rozumět jim a mít s nimi trpělivost. Netolerujeme hřích, ale ani neodsuzujeme hříšníka. (Viz Jan 8:11.) Pokání je stále dostupné nám všem.

Bádejte v písmech

Odpověď na tuto otázku můžeme nalézt v písmech. Máme se vyhýbat tomu, abychom soudili druhé, když nedodržují přikázání. (Viz Matouš 7:1.) V epištole Římanům 3:23 stojí: „Všickniť zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží.“ Je však pravda, že členové Církve se mají snažit být poslušní.

Madison M., 13 let, Texas, USA

Učte o Usmíření

Když lidé něco takového řeknou, spíše než abych hledala chyby na členovi, který nedodržuje pravidla, raději toho využívám jako příležitosti k výuce o Usmíření. Říkám jim, že to, že jsme mormoni, neznamená, že jsme dokonalí. Proto máme Usmíření, abychom mohli činit pokání z hříchů a napravovat své chyby. To obvykle otevírá dveře mnoha dalším otázkám.

Jayde H., 16 let, Oregon, USA

Církev nás učí konat dobro

Jako kdokoli jiný, i členové Církve zažívají zkoušky a pokušení. Všichni máme své slabosti, ale to neznamená, že Církev není pravdivá. Toto je Církev Ježíše Krista, která lidem pomáhá poznat pravé evangelium a získat oslavení. Tím, kdo nedodržuje přikázání, je přirozený člověk (viz Mosiáš 3:19) a za to nenese vinu Církev.

Cílem odpovědí je poskytnout pomoc a určitý náhled na věc; odpovědi nejsou oficiálním prohlášením církevní nauky.

Církev nás učí konat dobré skutky. Ale všichni máme na vybranou.

Lavinia S., 19 let, Bulacan, Filipíny

Měřítka jsou pro naše štěstí

Tato otázka mě opravdu zasáhla, protože znám jedince, kteří učinili rozhodnutí, která je odvedla od evangelia. Pán nám dává přikázání pro naše štěstí a aby uskutečnil „nesmrtelnost a věčný život člověka“. (Mojžíš 1:39.) Pán si přeje, abychom se k Němu vrátili; přeje si však, abychom se rozhodovali sami. To je také důvod, proč někteří jedinci nežijí podle našich měřítek. Mně osobně tato měřítka pomáhají, protože vím, že Nebeský Otec mi je dal proto, abych se k Němu mohla vrátit, žít s Ním a být šťastná. Jsou důkazem lásky, kterou ke mně chová.

Morgane D., 18 let, Languedoc-Roussillon, Francie

Žijte podle našich měřítek

Tak jako v jakékoli jiné organizaci nebo náboženství jsou i zde lidé, kteří jsou více či méně oddaní. Musíme prostě žít podle našich měřítek, jak nejlépe to dokážeme, a doufat a modlit se, že to budou dělat i druzí.

Maren S., 16 let, Arizona, USA

Modlete se za ně a navštěvujte je

Je možné, že členové, kteří nežijí podle našich měřítek, nemají svědectví, jehož ústředním bodem by byl Ježíš Kristus. Měli bychom se za ně modlit, aby vyhledávali vedení Ducha a mohli obdržet své vlastní svědectví. Měli bychom tyto členy navštěvovat a pomáhat jim přijít ke Kristu.

Andrea C., 13 let, Lima, Peru

Buďte příkladem

Tato Církev je nezbytná v tom, že nám pomáhá dodržovat přikázání Nebeského Otce a opět s Ním žít. Avšak to, že někdo je členem Církve, neznamená, že vždy bude dobrým člověkem. Podívejte se na dnešní svět, plný zlovolnosti a ohavností – a to je naplněn lidmi, kteří se v předsmrtelném životě rozhodli následovat Ježíše Krista. To nejlepší, co podle mě můžeme udělat, je být pro své přátele dobrým příkladem.

Kaden S., 15 let, Utah, USA

PŘEDSTAVUJTE SI DRUHÉ TAKOVÉ, JAKÝMI SE MOHOU STÁT

„Máme zodpovědnost vidět jednotlivce nikoli takové, jací jsou, ale takové, jakými se mohou stát. Rád bych vás požádal, abyste o nich přemýšleli tímto způsobem.“

President Thomas S. Monson, „Představujte si druhé takové, jakými se mohou stát“, *Liahona*, listopad 2012, 70.

PŘÍŠTÍ OTÁZKA

„Snažím se ovládat své myšlenky, ale čelím mnoha pokušením. Jak mohu své myšlenky učinit čistějšími?

Svou odpověď, a pokud chcete, tak také svou fotografii ve vysokém rozlišení, prosím zašlete do 15. listopadu e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org nebo poštou na adresu uvedenou na straně 3.

V e-mailu či dopisu je nutné poslat i tyto informace a souhlas: 1) vaše celé jméno, 2) datum narození, 3) název sboru nebo odbočky, 4) název kůlu nebo okrsku, 5) váš písemný souhlas se zveřejněním vašeho příspěvku a fotografie, a pokud vám ještě nebylo 18 let, písemný souhlas vašich rodičů (stačí formou e-mailu).

Starší C. Scott Grow
Sedmdesátník

CO MUSÍM VYZNAT SVÉMU BISKUPOVI A PROČ?

Důležitou součástí povolání biskupa je pomáhat vám činit pokání. Vaše svědomí vám napoví, kdy je potřeba, abyste si s ním promluvili.

Možná se ptáte, proč vás učíme vyznat se vašemu biskupovi nebo presidentovi odbočky, když spácháte závažný hřích. Možná si říkáte: „Není pokání osobní záležitostí mezi mnou a Pánem? Pokud jsem svého špatného jednání zanechal a vyznal ho Bohu, proč si musím promluvit ještě se svým biskupem?“

Proč právě s biskupem a ne s někým jiným?

Pro mnoho mladých je snadnější vyznat své chyby rodičům nebo vedoucím mládeže. Přestože vaši rodiče a vedoucí vám mohou poskytnout nezbytnou podporu a rady, Pán prohlásil, že všeobecným soudcem v Izraeli je biskup. (Viz NaS 107:72, 74.) On má zodpovědnost rozhodovat o způsobilosti členů svého sboru. Skrze vysvěcení a spravedlivý život má biskup nárok na zjevení od Ducha Svatého ohledně členů svého sboru, včetně vás.

Biskup vám může pomáhat v procesu pokání způsobem, jaký vám rodiče ani další vedoucí nejsou schopni poskytnout. Pokud je hřích poměrně závažný, biskup může rozhodnout, že vaše výsady v Církvi budou nějakým způsobem omezeny. Může vás například požádat, abyste se v rámci procesu pokání na jistou dobu zdrželi přijímání svátosti nebo používání kněžství. Bude s vámi spolupracovat a rozhodne, kdy budete způsobilými v těchto posvátných činnostech znovu pokračovat.

Biskup vám poradí, co můžete udělat, abyste posílili svou schopnost odolávat pokušení. Může vás povzbuzovat, abyste si prostudovali nějaké naukové téma, jakým je například pokání, a poté se s ním podělili o to, čemu jste se naučili. Může vás požádat, abyste se s ním každý týden setkali a pověděli mu o tom, jak se vám daří vyhýbat situacím, které jsou zdrojem pokušení.

Kdy si s ním mám promluvit?

Možná si říkáte: „To všechno je hezké, ale jak poznám, jestli to, co jsem udělal, je natolik závažné, abych si o tom musel promluvit s biskupem?“ Krátká odpověď zní: „Vaše

svědomí vám napoví.“ Když vás popíchne svědomí, okamžitě jednejte. (Viz Alma 34:31–34.)

Král Beniamin ohledně pokání učil: „Nemohu vám vypověděti všechny věci, jimiž se můžete dopustiti hříchu; neboť jsou rozmanité cesty a prostředky, dokonce tak mnohé, že je ani nemohu vypočítati.“ (Mosiáš 4:29.) A tak než abych vám dal podrobný seznam toho, co musíte biskupovi vyznat, dovolte, abych se podělil o několik zásad, které vám pomohou toto rozhodnutí učinit.

Co musím vyznat?

Vím, že se snažíte být poslušnými, ale možná jste se dopustili nějakých chyb – možná i závažných chyb. Většina chyb, kterých se lidé dopouštějí, může být vyřešena skrze osobní modlitbu a upřímné pokání. Některé chyby, obzvlášť ty, které se týkají nemorálnosti, vyžadují, abyste je vyznali biskupovi, než budete moci obdržet Pánovo odpuštění.

Když přemýšlíte o chybách, kterých jste se dopustili, možná se cítíte provinile, znepokojeně, nešťastně nebo i sklíčeně. Pokud zažíváte tyto pocity, pak je nejspíš třeba, abyste si o těchto chybách promluvili se svým biskupem.

Nesnažte se sami sebe omlouvat nebo ospravedlňovat. Možná si říkáte: „Cítil bych se velice trapně, kdybych měl biskupovi říct, co jsem udělal. Myslí si, že jsem lepší, než jaký opravdu jsem. Když mu řeknu, co jsem udělal, bude ho to šokovat. Už mě nebude mít rád.“

Slibuji vám, že vás neodsoudí. Jako služebník Páně k vám bude laskavý a bude pro vás mít pochopení, zatímco vám bude naslouchat. Poté vám pomůže projít procesem pokání. Je Pánovým poslem milosrdenství, který vám pomůže stát se skrze Usmíření Ježíše Krista čistými.

Pán pravil: „Vizte, ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.

Podle toho můžete poznati, činí-li člověk pokání z hříchů svých – vizte, vyzná je a zanechá jich.“ (NaS 58:42–43.)

Když své hříchy vyznáte a zanecháte jich, Pán vám odpustí. Z těchto hříchů se Mu nebudete muset zpovídat, až přijde čas, abyste byli souzeni.

Co když vyznání neučiním?

Někdy člověk přestane dělat něco špatného, ale nikdy to nevyzná svému biskupovi, přestože to je třeba. V důsledku toho tento člověk nadále nese břemeno hříchu sám, než aby dovolil Spasiteli, aby z něj toto břemeno sejmul.

Dovolte mi uvést jeden příklad. Jednoho večera před několika lety jsem prováděl pohovory s dospělými pro obnovení chrámového doporučení. Na pohovor přišla jedna žena středního věku. Byla oddána v chrámu a celý život byla v Církvi aktivní.

Vycítil jsem v její duši hluboký smutek. Zatímco pohovor pokračoval, obdržel jsem duchovní vnuknutí. Řekl jsem jí: „Sestro, mám dojem, že jste se v dospívání dopustila vážné chyby, kterou jste nevyznala vedoucímu kněžství. Byla byste ochotná mi o ní povědět?“

Okamžitě se rozplakala. Řekla, že to je pravda, ale že se vždy cítila příliš trapně na to, aby to vyznala biskupovi. Když vyznala, co udělala, podělila se o dostatečné množství podrobností, abych mohl rozhodnout ohledně její způsobilosti.

Vyznání hříchu vedoucímu kněžství pro ni značilo spíše konec procesu pokání než jeho začátek. Zbytečně toto břemeno a zármutek nesla více než 30 let.

Díky tomu, že dokončila poslední krok procesu pokání, byla její vina zahlazena. Po večeru, kdy proběhl náš pohovor, jsem ji občas vídal. Rozjasnila se jí tvář a byla šťastná.

Chci, abyste věděli, že si nepamatuji její jméno. Pán může biskupům takové vzpomínky odejmout. Pamatuji si však, že žena středního věku byla vyznáním vedoucímu kněžství zbavena pocitů viny, které nesla příliš mnoho let.

Prosím, nedělejte tutéž chybu. Pokud pociťujete vinu, ale nejste si jisti, zda se biskupovi musíte vyznat,

-FOTOILUSTRACE CHRISTINA SMITHOVÁ

jděte za ním. Dovolte mu, aby vám pomohl. Neriskujte, že po celý život ponesete zbytečné břemeno, které bude způsobovat, že se budete cítit sklíčeně. Skrze vyznání biskupovi a skrze pokání Pán toto břemeno z vaší duše sejme. (Viz Izaiáš 1:18.)

Proč musím činit pokání?

Ježíš Kristus zaplatil skrze svou smírnou oběť cenu za hříchy celého lidstva. Vyzývá vás, abyste činili pokání a varovali se dalšího zármutku a utrpení. „Čiň pokání, jinak … utrpení tvá budou těžká – jak těžká, nevíš, jak pronikavá, nevíš, ano, jak těžko snesitelná, nevíš.

Neboť viz, já, Bůh, jsem vytrpěl tyto věci za všechny, aby oni nemuseli trpěti, jestliže budou činiti pokání;

Ale jestliže nebudou činiti pokání, musejí trpěti stejně jako já. …

Pročež, přikazuji ti opět, abys činil pokání … a abys vyznal hříchy své, jinak budeš trpěti tyto tresty, o nichž jsem mluvil.“ (NaS 19:15–17, 20.)

Svědčím o tom, že Ježíš Kristus již zaplatil cenu za vaše hříchy svým utrpením. Může vám být odpuštěno, pokud budete činit pokání. Nesnažte se za své hříchy zaplatit sami. Žádná míra vlastního utrpení vás nevykoupí; odpuštění můžete obdržet pouze skrze Usmíření.

Kéž používáte víru v Ježíše Krista a v Jeho Usmíření. Ve jménu Ježíše Krista vám svědčím o tom, že skrze pokání, které zahrnuje i vyznání biskupovi, pokud je to nutné, se stanete čistými. Kromě toho může být skrze Spasitelovu milost – Jeho uschopňující moc – posílena i vaše schopnost odolávat v budoucnu pokušení. A tak obdržíte pokoj mysli a štěstí v tomto životě a zdědíte věčný život ve světě, který přijde. ■

NÁŠ VELKÝ LÉKAŘ

„Spasitel je často nazýván Velkým lékařem. … Pocit viny je pro našeho ducha tím, čím je bolest pro tělo – varováním před nebezpečím a ochranou před další újmou. Ze Spasitelova Usmíření proudí hojivý balzám, který může naše duchovní rány uzdravit a zbavit nás viny. Tento balzám je však možné uplatnit pouze skrze zásady víry v Pána Ježíše Krista, pokání a důsledné poslušnosti. Výsledkem upřímného pokání jsou pokoj svědomí, útěcha a duchovní uzdravení a obnova.

Váš biskup nebo president odbočky je asistentem tohoto duchovního lékaře a má pravomoc pomoci vám činit pokání a uzdravit se.“

Starší David A. Bednar z Kvora Dvanácti apoštolů, „Věříme, že máme býti cudní“, *Liahona*, květen 2013, 44.

Starší O. Vincent Haleck
Sedmdesátník

Pozvěte Spasitele dál

„Aj, stojímť u dveří, a tluku. Jestližeť by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvéře, vejduť k němu.“ (Zjevení 3:20.)

Když jsem byl malý, maminka o Vánocích vystavovala obrázek Spasitele, jak klepe na dveře. Tehdy jsme ještě nebyli členy Církve a já jsem se vždycky ptal: „Proč Ježíš klepe na ty dveře? Kdo je na druhé straně?“

O několik let později jsem zjistil, že na dveřích, na které Spasitel klepe, není zvenčí žádná klika. Je třeba, aby dveře otevřel ten, kdo je za nimi. Teď už vím, kdo je na druhé straně dveří. Jsme to my! Spasitel klepe a my všichni musíme otevřít dveře a pozvat Ho, aby vstoupil do našeho života.

Jako dospívající jsem se rozhodl, že Spasitele pozvu k sobě do života tím, že se nechám pokřtít a stanu se členem Církve. Dobrým příkladem mi byli moji přátelé. A stejně tak moje babička. Byla chrámovou pracovnicí v chrámu Los Angeles Kalifornie. Z domova odcházela ve čtyři hodiny ráno, aby sloužila Pánovi v chrámu.

Dva roky po svém křtu jsem se rozhodl, že chci Pánovi sloužit jako misionář na plný úvazek. Na misii jsem pomohl mnoha lidem učit se o Spasiteli, aby Ho tak mohli pozvat k sobě do života.

Později jsem sloužil jako president misie na Samoi. Vždy jsem se nových misionářů ptal, kdy se rozhodli sloužit na misii. Mnozí řekli, že se pro tuto službu rozhodli v Primárkách!

Primárky vám pomohou připravit se na misionářskou službu. Naučte se toho co nejvíce. Dejte si za cíl, že budete sloužit na misii. Pak i vy budete moci pomáhat lidem, aby pozvali Spasitele k sobě do života. To, že budete misionářem, vám změní život – tak jako to změnilo život mně. ■

ILUSTRACE JENNIFER TOLMANOVÁ

Zbrusu nový

Roznášení svátosti je velká zodpovědnost. Co když něco pokazí?

Jane McBride Choateová
Podle skutečné události

„A také všichni ti, již přijímají toto kněžství, přijímají mne, praví Pán.“ (NaS 84:35.)

Benji stál před zrcadlem a upravoval si kravatu. Bílá košile a tmavě modré kalhoty mu padly dokonale. Vlasy měl učesané. Vypadal, že je naprosto připraven na to, aby byl vysvěcen jáhnem. Tak proč byl tak nervózní?

Benji si vzal svá písma a odešel z místnosti. Snažil se nemyslet na to, jak to dnes na shromáždění bude jiné. A pak zde byla ta nová kněžská povinnost, která mu dělala starost, kdykoli na ni pomyslel: roznášení svátosti. Co když příští týden, až to bude dělat poprvé, něco poplete? Když odcházel z domova, snažil se zapomenout i na toto.

Shromáždění svátosti proběhlo stejně jako obvykle. Po něm však Benji a jeho rodina zamířili do kanceláře biskupa Salazara. To bylo samozřejmě jiné. Normálně by teď byl na úvodní části Primárek.

jáhen

„Budete-li vy, [jáhnové], … zvelebovat své povolání, budete již nyní nástrojem v rukou Božích, neboť kněžství mladého chlapce je stejně mocné jako kněžství dospělého muže, pokud se používá ve spravedlivosti."

Starší Tad R. Callister ze Sedmdesáti, „Moc kněžství mladého chlapce", *Liahona*, květen 2013, 54.

ILUSTRACE ADAM KOFORD

Benji si sedl a jeho tatínek, biskup, president Mladých mužů a rádcové v biskupstvu mu vložili ruce na hlavu. Tatínek mu předal Aronovo kněžství. Během požehnání Benji cítil, že už není nervózní. Pocítil klid a radost.

Benji se postavil a s každým si potřásl rukou. Pak objal maminku a staršího brášku Jaye a sestřičku Mirasol.

Potom šel do Nedělní školy. I když výuka v nové třídě nebyla stejná jako v Primárkách, i tak mu připadala povědomá. Ten den byla lekce o modlitbě. O modlitbě už zažil v Primárkách mnoho lekcí. Benji si s úlevou oddychl. Být jáhnem možná nebude tak těžké.

„Bude to skvělé," řekl Benjimu po shromáždění Jay. „Já budu žehnat svátost a ty ji můžeš roznášet."

Nervozita se zase vrátila. „Dobře, to bude skvělé," odpověděl tiše. Roznášení svátosti dělalo Benjimu největší starost!

Ten den večer uviděl Benji tatínka, jak si čte na pohovce. „Co když na někoho zapomenu a on nedostane svátost?" zeptal se. „Co když zakopnu?" Představoval si to docela jasně, podnos s řinčením naráží na zem a kalíšky s vodou letí na všechny strany.

Tatínek stiskl Benjimu přátelsky rameno. „Vzpomínám si, jak jsem roznášel svátost poprvé já. Byl jsem asi ještě nervóznější než jsi teď ty."

Benji překvapeně zamrkal. „Ty? Ty se přece ničeho nebojíš!"

Tatínek se zasmál. „Bál jsem se už mockrát. Víš, co mi pomohlo překonat nervozitu?"

Benji se na chvíli zamyslel. „Modlitba?"

Tatínek se usmál. „Správně. Modlitba. A můj tatínek mi dal požehnání. Chceš, abych ti ho taky dal?"

Benji rychle přikývl. „Ano! To bych moc chtěl."

Rodina se shromáždila v obývacím pokoji. Tatínek vložil Benjimu ruce na hlavu. Když začal mluvit, Benji ucítil, jak se mu do očí derou slzy. „Pamatuj si," řekl tatínek v požehnání, „kněžství jsi obdržel při posvátném obřadu. Nebeský Otec nám dal kněžství, abychom mohli sloužit druhým. Jestliže to dokážeš dělat s celým úmyslem srdce, budeš požehnán v tomto i ve všech dalších věcech."

Benji se celý týden modlil o pomoc. Příští neděli se připojil k jáhnům vpředu v kapli. Pozorně naslouchal, když Jay pronášel modlitbu pro žehnání chleba.

Najednou ho zase přepadly obavy. Opravdu to zvládne? Je to tak důležité! Pak si vzpomněl na to, co mu otec slíbil při požehnání. Pocity strachu ho opustily, když na něm spočinul Duch.

Uchopil podnos a sebevědomě zamířil k řadám, které měl určené. Opatrně podal podnos ženě v první řadě.

Usmála se na něj. Benji ji úsměv opětoval, s vědomím, že slouží Pánovi. ■

Čekání ve Winter Quarters

Jennifer Maddyová

Nové město

Poté, co byl Prorok Joseph Smith zabit, v Nauvoo v Illinois začalo být nebezpečno. Svatí utíkali z domovů, aby našli bezpečnější místo k životu. V únoru 1846 se první skupina Svatých vydala na cestu na západ, ale zdrželo je špatné počasí a nemoc. V okamžiku, kdy přešli území Iowy, roční doba již pokročila natolik, že by do zimy nestihli přejít Skalisté hory. A tak vedoucí Církve vybrali místo, kde by Svatí mohli přečkat zimu. To místo pojmenovali Winter Quarters, což v překladu znamená zimní tábořiště.

Součástí expozice v Památníku mormonské stezky ve Winter Quarters je i model tábora na Iowské stezce, kde William Clayton napsal náboženskou píseň „Pojď, Svatý, pojď“. (ZNPPD 1, str. 4.)

Společná práce

Někteří lidé si postavili obydlí z kmenů nebo z drnů. Jiní žili ve stanech a jeskyních. Svatí se snažili udržet si během dlouhé chladné zimy dobrou mysl. Vzájemně si pomáhali. Pořádali koncerty a zpívali a tancovali. Postavili si mlýn, radnici a továrnu na výrobu košíků.

Pokračování v cestě

Období, které Svatí strávili ve Winter Quarters, bylo obtížné. Mnoho lidí zemřelo. Pionýři však měli víru, že Pán jim požehná a pomůže jim dojít do Sionu. Když konečně přišlo jaro, na cestu z Winter Quarters do údolí Solného jezera se vydala první výprava pionýrů.

Dnes můžete vidět nádherný chrám Winter Quarters Nebraska a navštívit Památník mormonské stezky ve Winter Quarters, kde se můžete o pionýrech dozvědět více. ■

Někteří Svatí si během pobytu ve Winter Quarters postavili roubené domy.

V Památníku mormonské stezky si můžete prohlédnout předměty, které si Svatí vzali na svou cestu na západ. Vedoucí Církve jim řekli, ať si vezmou mouku, koření, rýži, fazole a krávy.

SVATÍ PŘI PŘECHODU MISSISSIPPI, GRANT ROMNEY CLAWSON © IRI; FOTO JENNIFER MADDYOVÁ A WELDEN C. ANDERSEN

Svatí se zastavují ve Winter Quarters

Arie Van De Graaff

Pionýři se na zimu usadili ve Winter Quarters, aby počkali, až zima přejde a oni budou moci pokračovat v cestě na západ. Zkuste na tomto obrázku najít schované předměty.

tužka

kousek koláče

kastrůlek

lžíce

obracečka na pánev

knížka

klíč

hrneček

náplast

kuželka

mrkev

lízátko

jehla

hodinky

hruška

ILUSTRACE ARIE VAN DE GRAAFF

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Členové Kvora Dvanácti apoštolů jsou zvláštní svědkové o Ježíši Kristu.

Jak mluví Ježíš Kristus k prorokům?

Ježíš může vyslat posla nebo se může zjevit osobně.

Může hovořit vlastním hlasem nebo hlasem Ducha Svatého.

Ke svým služebníkům může mluvit jednotlivě nebo k nim může hovořit, když se společně radí.

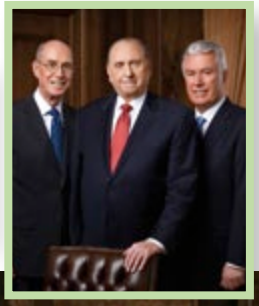

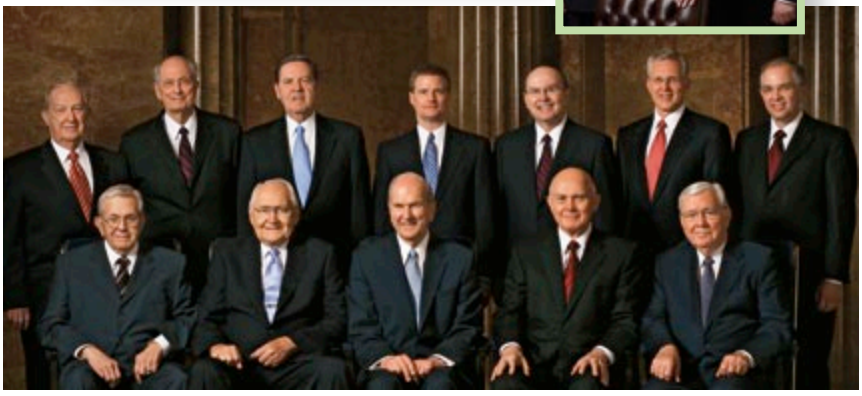

Převzato z „Nauka Kristova“, *Liahona,* květen 2012, 86–90.

SHORA ZLEVA VE SMĚRU HODINOVÝCH RUČIČEK: *PRVNÍ VIDĚNÍ*, JOHN SCOTT © IRI; *JOSEPH SMITH DOSTÁVÁ DESKY*, KENNETH RILEY © IRI; FOTO DAVID WILLIAM NEWMAN © IRI; FOTO BUSATH PHOTOGRAPHY; *ENOS SE MODLÍ*, ROBERT T. BARRETT, © IRI

Jak by se Emma mohla k Violet chovat hezky, když se k ní Violet chovala tak ošklivě?

Pomoc

Charlotte Mae Sheppardová
Podle skutečné události

„Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Matouš 12:31.)

Emma stiskla školní batoh pevněji a vstoupila do své nové třídy. Byl první den školního roku. Měla na sobě své oblíbené šaty a maminka ji ke svačině zabalila pochoutku – krekry ve tvaru zvířátek.

„Dnes to bude skvělé,“ pomyslela si Emma. „Pokud…“

Emma se zastavila a zadívala se na druhou stranu třídy. Byla tam. Violet.

Minulý rok Violet vždy o přestávce obsadila prolézačku. Taky Emmě nadávala. A dokonce ji připravila o nejlepší kamarádku!

Violet Emmu uviděla a vyplázla na ni jazyk. Emma se na ni nazlobeně podívala a stiskla batoh ještě pevněji. Violet se chovala nepřátelsky celý minulý rok a vypadalo to, že letos to nebude jiné.

„Vítám vás v novém školním roce, děti!“ řekla slečna Caldwellová, když se postavila před třídu? „Řekneme si zasedací pořádek.“

Řada lavic sražených k sobě do dvojic se táhla přes celou třídu. Slečna Caldwellová si ukazovala prstem v seznamu; pak ukázala na dvojici lavic vzadu. „Emmo. Ty budeš sedět tamhle vzadu.“

Emma si sedla do jedné lavice vzadu. Doufala, že vedle ní bude sedět Liselle. Nebo Jaime. Nebo…

„Violet.“

Emma prudce zvedla hlavu. Slyšela dobře?

Ano. Slečna Caldwellová ještě stále ukazovala na lavici vedle ní. „Ty budeš sedět vedle Emmy, Violet,“ řekla.

Zamračená Violet se pomalu vydala k Emmě. Emma si položila hlavu na lavici a dívala se na zeď. To bude dlouhý rok.

Při matematice slečna Caldwellová napsala na tabuli několik příkladů na počítání. „Můžete pracovat sami nebo se sousedem,“ řekla.

Emma se rychle naklonila nad list papíru a předstírala, že je zabraná do práce. Příklady byly docela jednoduché. Snažila se jen vyhnout Violet. Celé ráno se na ni ani jednou nepodívala.

Ucítila šťouchnutí do ramene. Bylo to jakoby tužkou. Emma si toho nevšímala.

Další šťouchnutí. To do ní šťouchá Violet! Emma tvrdohlavě pracovala dál.

Třetí šťouchnutí od Violet už bylo tak silné, že bolelo. Emma cítila, jak to v ní vře. Takhle to bude celý rok? Uvažovala, že se přihlásí a řekne to

pro Violet

slečně Caldwellové. Nebo se na Violet jen znovu zamračeně podívá.

Pak Emma zaslechla, jak někdo posmrkává. Někdo pláče? Znovu šťouchnutí tužkou. Podívala se tím směrem a uviděla, jak se na ni Violet upřeně dívá. V ruce držela tužku a v očích měla slzy. Na papíře měla samé šmouhy od gumování.

Violet svírala v rukou tužku a křečovitě s ní kroutila. „Můžeš mi pomoct?“ zeptala se tiše.

Emma se na ni chvíli překvapeně dívala. Violet chce, aby jí pomohla? Po tom, co se k ní chovala tak hrozně? Emma se otočila zpátky ke své práci. Violet může pracovat sama. Nezaslouží si, aby jí Emma pomohla, i kdyby byla její …

… bližní?

Emma se mlčky dívala před sebe. Slyšela, jak Violet vedle ní tiše pláče. Všude v písmech se píše, že máme milovat své bližní – ale to se Violet netýká! Emma jen vedle ní sedí ve třídě!

Emma se vrátila ke své práci. Pak se zarazila. Možná se to Violet týká. Možná, když se v písmech píše, že máme milovat své bližní, možná to znamená všechny lidi. I ty, co se chovají špatně. I kdyby to bylo těžké.

Emma si vzdychla a pomalu odložila tužku. Otočila se k Violet a ze všech sil se snažila na ni usmát. „Můžu ti pomoct?“ zeptala se.

Violet přikývla a setřela si rukou slzy.

Emma se k Violet naklonila a začala jí pomáhat s prvním příkladem. Už chvíli cítila zvláštní vnitřní teplo. Napadlo ji, jestli by Violet neměla chuť na krekry ve tvaru zvířátek. ■

ILUSTRACE BRAD TEARE; *PÁN JEŽÍŠ KRISTUS*, DEL PARSON © IRI

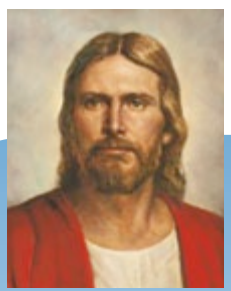

NÁSLEDOVÁNÍ JEŽÍŠE

Ježíš si přeje, abychom milovali každého člověka. V písmech nás učí, že máme milovat svou rodinu a přátele a dobře se k nim chovat. Ježíš také učil: „Milujte nepřátely své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře čiňte nenávidícím vás.“ (Matouš 5:44.) To znamená, že i když se k nám někdo nechová hezky, můžeme následovat Ježíše tím, že jsme k němu laskaví a snažíme se chovat přátelsky.

VLEVO: ILUSTRACE MARK JARMAN; VPRAVO, SHORA ZLEVA VE SMĚRU HODINOVÝCH RUČIČEK: ILUSTRACE JIM MADSEN, JARED BECKSTRAND, ERIC BARCLAY A CELESTE SMITHOVÁ

Budu se o evangelium dělit se všemi Božími dětmi

Jedli jste někdy něco tak dobrého, že jste to chtěli nabídnout i někomu jinému? Proroku Lehimu se jednou zdálo, že jí lahodné ovoce. Chutnalo tak dobře, že „naplnilo … [jeho] duši nesmírně velikou radostí“. (1. Nefi 8:12.) Lehi si přál, aby toto lahodné ovoce ochutnala i jeho rodina.

Ovoce v Lehiově snu představovalo lásku Nebeského Otce. Lehi si přál, aby jeho rodina pocítila lásku Nebeského Otce. Chtěl se s nimi podělit o evangelium, protože věděl, že jim to přinese radost.

Dětem jde sdílení evangelia často velmi dobře.

Osmiletá Maria uviděla misionáře na ulici v Ekvádoru. Zeptala se jich, zda by ji mohli učit evangeliu. Misionáři přišli k Marii domů a učili jejich rodinu. Maria byla pokřtěna jako první z rodiny. Měla velkou radost, když do Církve nakonec vstoupila celá jejich rodina.

Devítiletý Eric byl tak nadšený z vystoupení Primárek na shromáždění svátosti, že na něj pozval i sousedy. A oni přišli.

Obě tyto děti se podělily o něco cenného s lidmi, které mají rády. Tím, že budete s druhými sdílet evangelium, vaše svědectví poroste. Podobně jako Lehi pocítíte nesmírně velikou radost. ■

KARTIČKY NA SDÍLENÍ

Evangelium můžete sdílet pomocí kartiček na rozdávání. Stačí kartičky na následující stránce nalepit na list tvrdého papíru. Pak kartičky vystřihněte a na druhou stranu napište svůj vzkaz.

PÍSEŇ A VERŠ Z PÍSEM

- „Přineseme světu Jeho pravdu“, *ZNNPD 2*, č. 29.
- Matouš 5:16

POVÍDEJME SI

Můžete požádat členy rodiny, aby každý namaloval své oblíbené ovoce. Pak mohou z druhé strany napsat, jak jim evangelium žehná v životě. Pak si můžete popovídat o tom, jak můžete evangelium sdílet s přáteli a sousedy.

„Neboj se, nebo
s tebou já jsem.“
Genesis 26:24

„Blahoslavení
pokojní.“
Matouš 5:9

„Buďte k sobě
vespolek
dobrotiví,
milosrdní,
odpouštějíce
sobě vespolek.“
Efezským 4:32

„Ze všeho
díky čiňte.“
1. Tessalonicenským 5:18

Camille z New Yorku

Devítiletá Camille má spoustu kamarádů. „Na mých kamarádech se mi líbí to, že každý je jiný," říká. „Pocházejí z různých zemí a dělají věci různými způsoby." Camille se od kamarádů ráda učí dobrým věcem a také se s nimi ráda o dobré věci dělí. To nejlepší, o co se s nimi kdy podělila, je evangelium. Když své kamarádce Yailin řekla první článek víry, pozvala její rodinu, aby se setkala s misionáři. Camille také naučila Yailin, jak se modlit. Teď jsou Yailin a její maminka členkami Církve.

Moje kamarádka Yailin měla křest v roce 2011. Jsem ráda, že můžeme na shromáždění chodit společně. Pomáhám jí naučit se nazpaměť Články víry. Teď pracujeme na devátém článku víry.

Nejradši mám písně „Jsem dítě Boží" a „Rodiny mohou spolu žít navždy". A z písem mám nejradši verš v Nauce a smlouvách 19:23: „Uč se ode mne a naslouchej slovům mým; kráčej v mírnosti Ducha mého, a budeš míti pokoj ve mně." Tento verš mě povzbudí vždy, když jsem smutná.

FOTO LASKAVÉ POSKYTLA RODINA, POKUD NENÍ UVEDENO JINAK; FOTO SOCHY SVOBODY © GETTY IMAGES; VYJDI, WALTER RANE, LASKAVÉ POSKYTLO MUZEUM CÍRKEVNÍ HISTORIE

Moje maminka a můj tatínek jsou z Dominikánské republiky. Asi proto jím nejradši rýži s fazolemi a kuřecím masem. Připomíná mi to zemi, odkud pochází naše rodina.

V naší rodině je pět lidí. Moje sestra Emily bude mít křest a konfirmaci v prosinci. Bratr Victor se jmenuje po tatínkovi. Ještě nemám žádného domácího mazlíčka, ale myslím, že si pořídím želvu. Želvy mám ráda, protože jsou hezké a pomalé, takže neutečou.

V Knize Mormonově mám ráda příběh o kapitánu Moronim. Tatínek nám ho četl na rodinném domácím večeru a inspiroval mě, abych si udělala svou vlastní vlajku. Moje vlajka mi připomíná, kdo jsem a že Nebeský Otec je stále se mnou.

NAŠE STRÁNKA

Rodiče mě učili evangeliu a byli pro mě dobrým příkladem už odmalička. Naučil jsem se číst příběhy z písem pro děti a teď mám rád Knihu Mormonovu. Čtu ji každý den, sám i s rodinou. Z lidí v Knize Mormonově mám nejradši Ammona. Byl to velký misionář a já jím chci taky být, až budu starší.

Esteban M., 8 let, Kolumbie

Když jsme byli s rodinou na dovolené v Panamě, odkud pochází moje maminka, rodiče vzali mou sestřičku Yhoalibeth a mě podívat se do chrámu Panama City Panama. Maminka nás vzala až k chrámu, abychom se mohly dotknout jeho zdí. Když jsem jí potom vyprávěl, jakou radost jsem cítil, když jsme byli u chrámu, řekla mi, že jsem cítil Ducha Svatého.

Sergio B. ml., 7 let, Florida v USA

Paša Z., 9 let, Ukrajina

Letícii C., dnes šestileté, byly tři roky, když byl dokončen chrám Curitiba Brazílie. Chodila do chrámu moc ráda a byla se tam podívat každý den během posledního týdne otevřených dveří. I teď chodí ke chrámu ráda a ráda se prochází krásnými zahradami. Letícia také ráda maluje a plave.

PRIMÁRKY: NÁSLEDUJME JEŽÍŠE

Maurizio D., 11 let, Itálie, má rád shromáždění svátosti, protože se tam učí o Nebeském Otci a o Ježíši Kristu. Rád chodí na shromáždění, protože ho to tam baví, je to tam zajímavé a moc se mu líbí kaple. Je rád, že je v Církvi, a má v ní mnoho kamarádů.

Když jsme se připravovali na slavnostní výkop pro stavbu chrámu Tijuana Mexiko, měli jsme radost. Jeli jsme tam sloužit s rodinou. Uklízeli jsme na chrámovém pozemku. Vím, že Pán bude svůj dům navštěvovat, až bude hotový.

Jesus S., 6 let, Mexiko

Studium písem mi pomáhá rozhodovat se správně.

„Zlaté desky“, P. Tuyêt Hoa, 10 let, Kambodža

Když následuji Nebeského Otce a Ježíše Krista, rozhoduji se správně.

N. Thi LinĐa, 8 let, Kambodža

V knize Mormonově mám nejraději tu část, kde je příběh o Nefim a cestě přes moře.

Kelly C., 10 let, Filipíny

Abychom mohli žít jako rodina navždy, je třeba, abychom byli zpečetěni v chrámu.

Shanna C., 8 let, Filipíny

Rád chodím s rodinou na shromáždění a rád se učím o Ježíši Kristu. Doma si rád čtu příběhy z písem a rád se z nich učím, rád zpívám náboženské písně a rád hraji hry při rodinném domácím večeru. Evangelium naší rodině žehná a přináší mi radost. Knihu Mormonovu jsem už dal třem učitelům v naší škole a svému nejlepšímu kamarádovi Miguelovi. Z písní z Primárek mám nejraději „Přineseme světu Jeho pravdu“. (*ZNNPD 2*, č. 29.)

Martim P., 6 let, Portugalsko

Henrique S., 7 let, Brazílie

Ježíš žehná malým dětem

Jan Pinboroughová
Církevní časopisy

Kolem Ježíše se shromáždilo mnoho lidí. Chtěli slyšet, jak vypráví příběhy. Chtěli slyšet, jak učí o nebi.

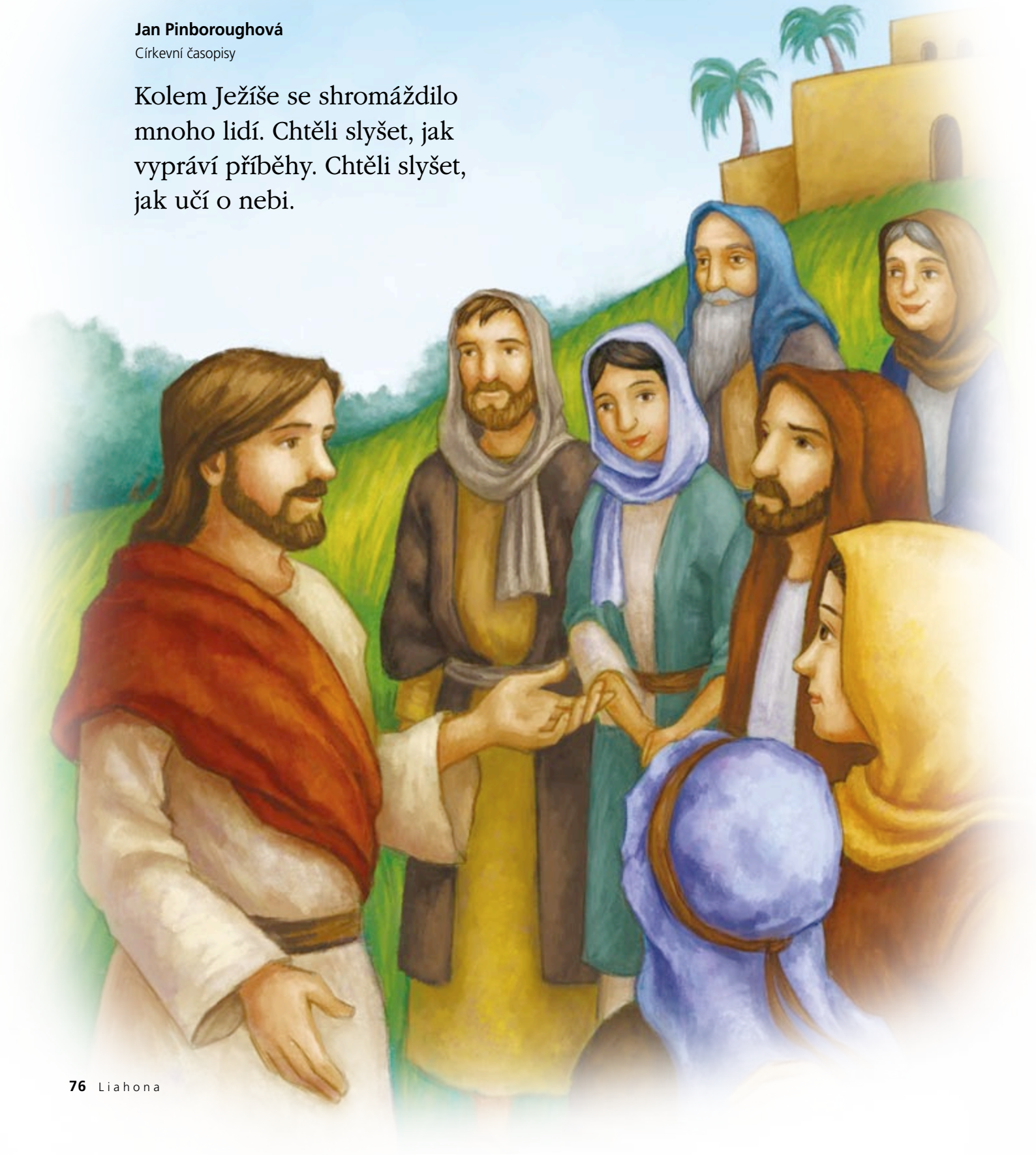

Když byli lidé nemocní, Ježíš je léčil. Vyléčil lidi, kteří neviděli. Vyléčil lidi, kteří neslyšeli.

Jednou lidé přivedli k Ježíšovi malé děti, aby se na Něj podívaly. Přáli si, aby dal jejich dětem požehnání. Ježíšovi učedníci lidem řekli, aby Ho neobtěžovali. Mysleli si, že má moc práce.

ILUSTRACE SHAWNA J. C. TENNEYOVÁ

Ježíš ale neměl moc práce. Řekl učedníkům, aby dětem dovolili k Němu přijít. Řekl, že nebeské království patří lidem, kteří jsou jako malé děti.

Ježíš má rád všechny děti. Nezáleží na tom, kdo jste, jak vypadáte nebo kde žijete. Ježíš vás má rád! ■

Z Marka 10:13–16.

OMALOVÁNKA

Ježíš žehná malým dětem

„A bera je na lokty své, a vzkládaje na ně ruce, požehnání jim dával.“ (Marek 10:16.)

VPRAVO: ILUSTRACE JARED BECKSTRAND

KLENÍ

R. Val Johnson
Církevní časopisy

Výraz maminčina obličeje mě hluboce zarmoutil. Šok. Zděšení. Zklamání. To vše se jí postupně zračilo v očích, až se vše slilo v jeden pocit – zrada.

I když mě celých patnáct let učila, abych slovy i skutky ctil Nebeského Otce, stál jsem tam vinen tím, že jsem vypustil z pusy jedno obzvláště hrubé slovo.

Klít jsem nechtěl. Ještě před rokem jsem neřekl jediné sprosté slovo. Během léta jsem však pracoval pro utažskou správu přírodních rezervací a tento zlozvyk jsem pochytil od chlapců, se kterými jsem pracoval.

Naším hlavním úkolem bylo sekat lopuchy podél státních silnic. Rychle jsme došli k závěru, že *Arctium minus* je obzvláště odporný plevel. Roste ve velkém množství téměř všude a vytlačí většinu ostatních rostlin. Jeho pichlavé květy se přilepí na všechno, co se mu přiblíží.

S lopatami v rukou jsme bojovali s touto nemesis celé léto do té míry, že jsme byli vyčerpaní – a začali jsme klít. Ze začátku mi slovník mých kamarádů připadal urážlivý. Pak jsem ho začal tolerovat. A nakonec jsem ho převzal. Na konci léta se mi klení lepilo na jazyk tak snadno jako pichlavé květy lopuchu na psí srst.

Klení se mi lepilo na jazyk tak snadno jako pichlavé květy lopuchu na psí srst.

Reakce mojí matky na to, co mi vyklouzlo z pusy, mě ale přesvědčila, že s tím musím něco udělat.

Nebylo to snadné. Při klení nejde jen o výběr slov. Je to i způsob myšlení. Naše myšlenky jsou utvářeny rozhovory, které si pouštíme do života, slovy, která čteme, a obrazy, které sledujeme. Brzy jsem zjistil, že pokud chci změnit slova, která používám, musím změnit to, co jsem pozval do své mysli.

Naštěstí jsem aktivně navštěvoval shromáždění a seminář. Klení vytlačilo ušlechtilejší myšlenky, ale pobyt v prostředí, kde jsem byl těmto vyšším myšlenkám vystaven, umožnil, že ve mně začaly znovu zapouštět kořeny. Soustředil jsem se na to, abych každý den četl písma a modlil jsem se. Vyhýbal jsem se filmům a televizním programům, které přinášely temné myšlenky.

Postupně jsem zjišťoval, že se můj způsob vyjadřování zlepšuje. Na konci roku jsem se už svého zlozvyku klení zbavil úplně.

Od té doby jsem se toho naučil hodně o tom, jak jsou slova mocná. Slova mohou tvořit i ničit. Mohou ubližovat, nebo mohou léčit. Mohou lidi srazit, nebo mohou zasít semínka naděje a lásky.

Připadá mi zajímavé, že o samotném Spasiteli, Stvořiteli nebe a země, se hovoří jako o Slovu. (Viz Jan 1:1–4; NaS 93:6–11.)

Hlavní je toto: Stáváme se podobnějšími Slovu, když Mu naše slova vzdávají čest a odrážejí Jeho slávu. ■

FOTO ANNA LAURENT

ILUSTRACE ROBERT T. BARRETT

DAVID O. MCKAY

David O. McKay vyrostl na **rodinné farmě** v Huntsville v Utahu. Měl rád zvířata a celý život choval **koně**. Když sloužil na misii ve Velké Británii, poznal jedno **rčení**, které se stalo jeho heslem: „Ať jsi kýmkoli, hraj dobře svou roli.“ Do Velké Británie se vrátil ještě mnohokrát a v roce 1958 tam zasvětil chrám **Londýn v Anglii**.

„Je třeba, abychom jako rodiče a vedoucí pomáhali mládeži nejen s přípravou na misii na plný úvazek, která trvá jen několik měsíců, ale i s přípravou na uzavření a dodržování chrámových smluv, které trvají navěky. První kroky mohou začít v dětství.“ Viz „Dospívající a chrámové smlouvy“, strana 18. Tento a další články v tomto čísle mohou pomoci členům, mladým i starším, připravit se lépe na život podle evangelia a na sdílení evangelia.

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ

CZECH
4 021079012 1 9
10790 Oct 13